

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР
ПЪЛНА КОЛЕКЦИЯ РАЗКАЗИ
ТОМ 5

chitanka.info

ИЗНУДВАЧИТЕ НЕ СТРЕЛЯТ

1

Мъжът в пепелявосин костюм — който не изглеждаше пепелявосин под светлините на клуб „Боливар“ — беше висок, с развлечени сиви очи, тънък нос, здрава челюст. Имаше доста чувствени устни. В лъскавата му черна коса едва се забелязваха сребристи отблъсъци. Дрехите му сякаш имаха своя собствена душа, а не само съмнително минало. Този човек се казваше Малъри.

Държеше цигара в силните си красиви пръсти, а другата му ръка лежеше върху бялата покривка на масата.

— Писмата ще ви струват десет bona, госпожице Фар. Не е много — заяви той, поглеждайки за миг момичето срещу себе си; после погледът му обходи празните маси и се спря върху оформения като сърце подиум в центъра на заведението, където танцуващите се поклащаха, осветявани от сменящи се цветни светлини.

Стълпотворението около клиентите в близост до дансинга бе толкова голямо, че потящите се келнери балансираха като въжеиграчи, за да се промъкват между масите. Но там, където седеше Малъри, имаше само четирима души.

Стройна тъмнокоса жена пиеше уиски със сода, седнала срещу мъж, чийто зачервен обрасъл врат блестеше от пот. Жената мрачно се взираше в чашата и си играеше с плоска сребриста бутилка в скута. Малко по-нататък двама отегчени намръщени мъже мълчаливо пушеха дълги тънки пури.

— Десет bona са идеалната сума, госпожице Фар.

Ронда Фар бе много красива. Беше се облякла цялата в черно за случая, с изключение на пухкавата бяла якичка на вечерната и пелерина, лека като перце. Изключение правеше и бялата ѝ перука, сложена за маскировка, с която изглеждаше като тийнейджърка. Очите и бяха сини като метличини, а кожата ѝ — мечта на всеки стар коцкар.

— Това е нелепо — изсъска тя злобно, без да вдигне глава.

— Защо да е нелепо? — попита Малъри леко изненадан и малко ядосан.

Ронда Фар вдигна очи и му хвърли поглед — твърд като мрамор. Извади цигара от отворена на масата сребърна табакера, намести я в дълго тънко цигаре, също черно.

— За любовните писма на филмова звезда? — запита на свой ред тя. — При това вече не и чак такава звезда. Публиката престана да е симпатична стара дама с дълги дантелени кюлоти.

В лилавеникавосините ѝ очи затанцува презиртелно пламъче. Малъри я изгледа студено.

— Ама бързо-бързо дойдохте да говорите за тях с абсолютно непознат мъж.

— Сигурно не съм била на себе си — махна тя с цигарето.

— Не, госпожице Фар — усмихна се Малъри с очи, без да разтегля устни. — Имате дяволски основателна причина. Искате ли да ви кажа каква?

Ронда Фар му хвърли гневен поглед. После се загледа другаде и сякаш забрави за него. Вдигна ръка, онази с цигарето, изви я в красива поза и се вторачи в нея. Красива ръка без пръстени. Красивите ръце също като цъфналото дърво джакаранда са рядка гледка в град, където хубавките лица се срещаха толкова често, колкото са бримките по евтините дамски чорапи.

Тя извърна глава и хвърли поглед към жената с намусената физиономия, после над нея към тълпата около дансинга. Оркестърът продължи с нещо сладникаво и монотонно.

— Мразя ги тия допнапробни кръчми — заяви тя тихо. — Сякаш могат да съществуват само след мръкване, като вампири. Безмилостно разсипват хората, греховни без капка ирония. — Отпусна ръка върху бялата покривка. — О, да, писмата, и защо са толкова опасни, изнудвачо?

Малъри се засмя — звънлив смях с метален стържещ звук.

— Бива си те — призна той. — Писмата може би не са чак толкова опасни. Простоекси безсмислици. Спомените на ученичка, която е била прельстена и не може да спре да говори за това.

— Противно — заяви Ронда Фар с глас, напомнящ ледено кадифе.

— Важен е мъжът, до когото са написани — студено обясни Малъри. — Рекетър, комарджия, момче на бързо спечелените пари. И

всичко свързано с това. Мъж, с когото не можеш да разговаряш открыто и да продължиш да се числиш към елита.

— Аз не говоря с него, изнудвачо. Не съм разговаряла с него от години. Ландри беше доста хубаво момче, когато се запознах с него. Повечето хора имат нещо зад гърба си, в което не биха искали никой да си вре носа. В моя случай то наистина е в миналото.

— Така ли? А моят да бъде с ягоди — неочеквано се сопна Малъри. — Току-що го помоли да ти помогне да си върнеш писмата.

Главата ѝ рязко подскочи. Лицето ѝ сякаш щеше да се разглоби или да се превърне в сбор от черти извън всянакъв контрол. В очите ѝ назря вик, но бе сподавен за секунда.

Почти моментално възвърна самоконтрола си. Очите и загубиха цвят — станаха почти сиви като на мъжа срещу нея. Тя остави свръх внимателно черното цигаре и сплете пръсти. Кокалчетата и побеляха.

— Толкова добре ли познавате Ландри? — мрачно запита Ронда Фар.

— Да речем, ровя се тук-там, откривам разни работи... Ще се споразумеем ли, или само ще се джавкаме?

— Откъде взехте писмата? — гласът ѝ бе все така мрачен и груб. Малъри сви рамене.

— В нашия бизнес такива неща не се споделят.

— Имам причина да питам. И други хора се опитват да ми продадат проклетите писма. Затова съм тук. Стана ми любопитно. Но ти, предполагам, просто си един от тях — от ония, дето се опитват да ме сплашат и да ме накарат да се задействам, като увеличават цената.

— Не, аз действам сам — уточни Малъри. Госпожица Фар кимна.

— Това е добре — отрони тя почти шепнешком. — Навярно някой гений се е сетил да направи своя лична редакция на писмата ми. Фотостати... Няма да платя. До никъде няма да стигна така. Няма да платя, изнудвачо. Ако зависи от мен, бих те посъветвала да идеш някоя нощ и да скочиш от кея с тъпите си писма!

Малъри сбърчи нос и дълбоко замислен, изпусна въздух през притиснатите ноздри.

— Добре казано, госпожице Фар, но така нищо няма да стане.

— Не съм и искала да става — отсече тя. — Можех и по-добре да го кажа. И ако се бях сетила да си донеса малкия пистолет със седефената дръжка, щях да го кажа с куршуми и да ми се размина! Но не ми трябва подобна популярност.

Малъри вдигна два тънки пръста и ги огледа критично. Изглеждаше развеселен, почти доволен. Ронда Фар вдигна слабата си ръка към бялата перука, задържа я там за миг и я отпусна.

Мъж, седнала през няколко маси от тях, моментално стана и се приближи.

Крачеше бързо с лека гъвкава стъпка, размахвайки черна филцова шапка край бедрото си. Беше строен, изтупан с вечерно облекло и с ръкавица на едната ръка.

— Не си очаквал да дойда тук сама, нали? — запита Ронда Фар, докато мъжът скъсяваше разстоянието до масата им. — Никога не ходя в нощни клубове сама.

Малъри се захили.

— Недей, не бива и не трябва, скъпа — сухо отвърна той.

Мъжът застана до масата. Беше нисък, добре сложен, тъмнокос. Имаше тънки черни мустаци, лъскави като сатен, и бяла кожа, за която латиноамериканците биха му завидели.

С обиграно движение, с лек драматичен оттенък, той се наведе над масата, взе цигара от сребърната табакера на Малъри и я запали превзето.

Ронда Фар закри уста с длан и се прозя.

— Това е Ърно, моят телохранител. Той се грижи за мен. Не е ли чудесно?

Бавно се изправи. Ърно ѝ помогна да наметне пелерината си. После разтегли устни в тъжна усмивка към Малъри.

— Привет, скъпи — поздрави го той. Имаше тъмни, почти черни очи, в които проблясваха светковици.

Ронда Фар се загърна с пелерината, кимна леко, изобрази бърза саркастична усмивка с деликатните си устни и пое по пътеката между масите. Вървеше с гордо вдигната глава, лицето ѝ беше малко напрегнато и бдително като на кралица в опасност. Не безстрашно, но с презрение към страха. Впечатляващо.

Двамата отегчени мъже я погледнаха с интерес. Тъмнокосата жена размишляваше мрачно над задачата дали да не си забърка в

чашата нещо, дето би съборило и кон на земята. Мъжът с дебелия потен врат май беше заспал.

Ронда Фар изкачи петте покрити с яркочервен килим стъпала, които водеха към фоайето, мина покрай сведената глава на келнер, застанал край балдахина от златисти завеси, и изчезна.

Малъри я проследи, докато се скри от погледа му.

— Кажи сега, боклук, какво си намислил — обърна се той към Ърно с преднамерено обиден тон и студена усмивка.

Ърно се стегна. Ръката с цигарата трепна и от фаса се посипа пепел.

— Нещо се заблуждаваш, скъпи — бързо каза телохранителят.

— За какво бе, боклук?

По бледите бузи на Ърно избиха червени петна. Присви очи така, че от тях останаха само две черни цепки. Раздвижи леко ръката без ръкавица, сви пръсти и малките му розови нокти проблеснаха.

— Нещо за никакви писма, скъпи — тихо поясни той. — Откажи се! Няма хляб в тая работа!

Малъри го изгледа с циничен интерес, прокара пръсти по лъскавата си черна коса и бавно процеди:

— Май не разбирам накъде биеш, дребосък.

Ърно се засмя. Метален, напрегнат, ужасен смях. Малъри познаваше този вид смях — прелюдия към изпълнение на патронни арии понякога. Не сваляше очи от бързата дясната ръчичка на Ърно.

— Я си поемай по пътя, фъстък нещастен. Може да ми хрумне един шамар да обръсна мъха над горната ти устна.

Лицето на Ърно се сгърчи. Червените петна по бузите му запламтяха още по-ярко. Вдигна ръката с цигарата, вдигна я бавно и захвърли димящия фас в лицето на Малъри. Малъри отмести леко глава и фасът прелетя над рамото му.

На слабото му студено лице не се изписаха никакви емоции.

— Внимавай, боклук непотребен — предупреди го той с безизразен, сякаш чужд глас. — За такова нещо може да пострадаш.

Ърно се засмя със същия метален, напрегнат смях.

— Изнудвачите не стрелят, скъпи — озъби се той. — Нали?

— Разкарай се, жабар мръсен!

Думите, студеният подигравателен тон вбесиха Ърно. Дясната му ръка се стрелна нагоре като атакуваща змия и за част от секундата

извади пистолета от кобура под мишницата. След това застина неподвижно, вперил огнен поглед в Малъри. Малъри се наведе леко напред, хвана ръба на масата и запъна пръсти от долната му страна. В ъгълчетата на устните му затрептя мрачна усмивка.

Чернокосата жена нададе приглушен писък. Капчица кръв не остана по лицето на Ърно, страните му хълтнаха.

— Добре, скъпи — изсъска той бесен. — Да вървим навън. Хайде пред мен!

Един от отегчените мъже, седнали през три маси, мръдна неочеквано. Незначителното движение привлече вниманието на Ърно. Отмести поглед за части от секундата. Точно в този миг масата хвръкна към корема му и го събори на пода.

Масата беше лека, но Малъри — не. Чу се трясък. Издрънчаха чинии, нещо сребърно — също. Ърно лежеше проснат на земята, масата бе паднала на бедрата му. Пистолетът му бе на трийсетина сантиметра от сгърчените му пръсти. Лицето му също се бе сгърчило.

За миг изглеждаше, сякаш сцената бе залята с разтопено стъкло и никога няма да се промени. Тогава чернокосата отново изпища, този път по-силно. И изведнъж вцепенението бе пометено като от вихър. Хората наскочаха. Двама келнери вдигнаха високо ръце и заломотиха безспир на шумен неаполитански.

Потен преуморен помощник-келнер настръхна, готов за действие — явно страхът му от оберкелнера бе по-голям от страха от внезапна смърт. Пълничък червендалест мъж с рижаворуса коса бързо се спусна по стълбите, размахал купчина менюта.

Ърно отхвърли масата от краката си, надигна се на колене и сграбчи пистолета. Извъртя се, ръсейки ругатни, но Малъри — единственият запазил спокойствие в центъра на неразборията — се наведе и заби юмрук в крехката челюст на мъжа.

Погледът на Ърно се изпразни и той рухна като непълен чувал с писък.

Малъри внимателно се вгledа в него за секунда-две. После вдигна табакерата си от пода. В нея имаше още две цигари. Пъхна една между устните си и прибра табакерата. Извади няколко банкноти от джоба на панталона си, сгъна ги по дължина и мушна с тях гърдите на най-близкия келнер.

Тръгна, без да бърза, към петте стъпала с яркия червен килим и оттам към изхода.

Мъжът с дебелия врат отвори предпазливо едно око. Пияната жена с мъка се изправи и се изкикоти, осенена от вдъхновение. Вдигна купата с лед с отрупаните си с бижута слаби ръце и я изсипа върху корема на Ърно с неочеквана точност.

2

Малъри излезе пред заведението, стиснал меката си шапка под мишница. Портиерът го изгледа въпросително. Той поклати отрицателно глава и се отдалечи по тротоара покрай алеята за коли с формата на полукръг. Спра се в тъмното до бордюра и се замисли. След малко край него бавно мина „Изота-фраскини“.

Открита лимузина — огромна дори за представите в Холивуд. Блесна като момиче от хора на Зигфилд, докато минаваше под светлините на входа, а после от красотата ѝ остана само скучен сив цвят и сребро. Зад волана седеше като истукан шофьор с ливрея и фуражка, екстравагантно килната над едното му око. Ронда Фар седеше на задната седалка, неподвижна като восьчна фигура.

Колата се плъзна безшумно по алеята, мина между две дебели каменни колони и изчезна сред светлините на булеварда. Малъри разсеяно си сложи шапката.

Нещо помръдна в мрака зад него между два високи италиански кипариса. Завъртя се на пети и видя слабата светлина, отразена от цевта на пистолет.

Мъжът, който държеше оръжието, бе много едър и широкоплещест. На тила му се крепеше безформена филцова шапка, а палтото му зееше отворено. На мъждивата светлина от висок тесен прозорец се виждаха рунтавите му вежди и орловият му нос. Зад него имаше още един мъж.

— Това е пистолет, приятел. Прави бум-бум и поваля хора. Искаш ли да го пробваш?

Малъри му хвърли празен поглед.

— Ама че хапльо! Що не пораснеш първо! Кой закон съм нарушил?

Едрият мъж се разсмя. Смехът му бе глух, напомнящ тътена, с който се разбиват вълните при мъгла.

— Тоя умник ни позна, Джим — от тона му струеше сарказъм. — Един от двама ни явно има вид на ченге.

— Погледна към Малъри и добави: — Видях как взе мярката на един дребоськ вътре. Това прилича ли ти на нарушение?

Малъри захвърли фаса надалеч и проследи полета му в тъмнината.

— А една двайсетачка ще ви помогне ли да го възприемете по друг начин? — внимателно опира почвата той.

— Не и тази вечер, господинчо. Друга вечер сигурно, но не и тази.

— А стотачка?

— Дори и тя е безсилна.

— Как успя да го кажеш — свалям ти шапка! — мрачно се пошегува Малъри.

Едрият мъж се разсмя отново и малко се приближи. Човекът зад него излезе от сянката и положи мека дебеличка ръка върху рамото на Малъри. Той се дръпна встрани, без да помества крака. Чуждата длан падна от рамото му.

— Дръж си лапите далеч от мен, ченге!

Другият изсумтя. Нещо изсвистя във въздуха и силно удари Малъри зад лявото ухо. Той падна на колене, олюля се за миг и разтърси силно глава. Погледът му се проясни. Вече виждаше ромбоидната форма на плочките, покриващи тротоара. Изправи се бавно.

Погледна мъжа, който го беше халосал, и го наруга с пътен равен глас, но с такава ярост, че оня отстъпи назад и отпуснатата му уста се сгърчи като топящ се каучук.

— Мътните те взели, Джим! — викна едрият. — За какъв дявол направи това?

Мъжът, наречен Джим, сложи меката си дебела длан на устата и я задъвка, после пъхна късата палка в джоба на палтото си.

— Забрави! — рече той. — Хайде размърдай се... и да свършваме. Жаден съм.

Тръгна по алеята. Малъри бавно се обърна и го проследи с поглед, докато разтриваше удареното място зад ухото. Едрият махна делово с пистолета.

— Върви, приятел. Ще се поразходим на лунна светлина.

Малъри тръгна. Едрият го последва. Мъжът на име Джим се изравни с тях.

— Трябва да пийна нещо, Мак — удари се той в стомаха. — Свива ме под лъжичката.

— Всички сме така, човече — спокойно го увери Едрият.

Стигнаха до кола за екскурзионни обиколки, паркирана недалеч от каменните стълбове досами булеварда. Мъжът, ударил Малъри, зае мястото зад волана. Едрият го застави да седне отзад и се настани до него. Държеше пистолета върху широкото си бедро. Килна шапката още по-назад и извади смачкан пакет цигари. Внимателно запали една с лявата си ръка.

Колата се гмурна в морето от автомобилни светлини, тръгна на изток, но скоро зави на юг и се заспуска по дълъг наклон. Светлините на града се виждаха като на длан, пръснали се в мрака, докъдето ти стига погледът. Неонови надписи сияеха и проблясваха. Бездушен лъч на прожектор се забиваше ту в един, ту в друг висок рехав облак.

— Ето каква е работата — обясни Едрият мъжага, бълвайки дим през широките си ноздри. — Видяхме те как се опитваш да пробуаш някакви фалшиви писма на онай фръцла Фар.

Малъри се изсмя мрачно.

— Ще ме уморите бе, малоумници.

Едрият сякаш се замисли над думите му, загледан пред себе си. Всяка отмината улична лампа осветяваше за миг широкото му лице.

— Ти си човекът, това е ясно — заяви той след малко. — Дължни сме да знаем тия неща в нашата работа.

Малъри присви очи в тъмното. Разтегли устни в усмивка.

— Коя работа, ченге?

Едрият зина широко, после затвори уста и ченето му щракна.

— Май ще е по-добре да запееш, умнико. Иначе ще си осигуриш недотам приятно прекарване. По-лесно ще ти бъде да се разбереш с мен и Джим, че нашите приятели далеч не са толкова добросърдечни.

— Какво очаквате да ви кажа, лейтенант? — попита Малъри.

Едрият мъжага се разтресе в беззвучен смях, но не отговори. Колата отмина нефтения кладенец, дето стоеше наслед булевард „Ла Сиенега“, после зави по тиха уличка с палми. Спря някъде в средата на пресечката пред празен парцел. Джим загаси двигателя и Фаровете. Извади плоска бутилка от жабката, надигна я и доволно въздъхна. После я подаде през рамо назад.

Едрият отпи и махна с бутилката във въздуха.

— Ще трябва да почакаме един приятел тук. Така че хайде да си поговорим. Казвам се Макдоналд — криминален отдел. Опитваше се да издоиш онай Фар. Появи се телохранителят ѝ. Ти се справи с него. Чудесно изпълнение. Хареса ни. Но другата част определено не ни допадна.

Джим посегна за бутилката, отпи още веднъж и подуши гърлото.

— Наблюдавахме те — обясни той. — Но не очаквахме, че ще действаш така открыто.

Малъри залепи лице до прозореца на колата и вдигна поглед към спокойното синьо небе, осяно със звезди.

— Знаеш твърде много, ченге. И не си получил информацията от госпожица Фар. Никоя филмова звезда не би отишла в полицията, когато става дума за изнудване.

Макдоналд поклати голямата си глава. Очите му едва-едва проблеснаха в тъмната кола.

— Не сме споменали откъде сме получили информацията, умнико. Значи наистина се опитваше да издоиш момичето, а?

— Госпожица Фар е стара моя приятелка — мрачно заяви Малъри. — Някой се опитва да я изнудва, но не съм аз. Просто душа наоколо.

— Тогава жабарят защо извади патлак срещу теб? — бързо изстреля Макдоналд.

— Не ме хареса — обясни Малъри с досада. — Предизвиках го.

— Глупости! — избоботи гневно Макдоналд.

— Цапни го през устата, Мак — посъветва го мъжът зад волана.

— Гледай да му хареса!

Малъри протегна ръце надолу и изви рамене като човек, схванал се от дълго седене. Усети издутината на пистолета под мишницата си.

— Каза, че съм се опитвал да пробутам фалшиви писма — започна той бавно. — Какво те кара да мислиш, че писмата са фалшиви?

— Ами, да речем, знаем къде са истинските — тихо отговори Макдоналд.

— Така си и мислех — засмя се Малъри.

Макдоналд ненадейно се извъртя и го удари с юмрук в лицето, но не много силно. Малъри отново се изсмя, после внимателно докосна натъртеното място зад ухото.

— Настьпих те по мазола, а?

Макдоналд изруга мрачно.

— Май си прекалено хитър, умнико. След малко ще разберем, предполагам.

После замълча. Мъжът зад волана свали шапката си и се почеса по обраслата със сива коса глава. Отсечени силни изсвирвания на клаксон долетяха от булеварда само на половин пресечка от колата. В края на улицата присветваха и отминаваха включени фарове. След малко два лъча направиха широк завой и се плъзнаха под палмите от двете страни на пресечката, разсичайки тъмнината. Голяма тъмна кола мина покрай паркирания автомобил за излети и спря до тротоара пред него. Фаровете угаснаха.

Братата се отвори и на улицата излезе мъж.

— Здрави, Слипи — обади се Макдоналд. — Как мина?

Мъжът беше висок, слаб, лицето му бе в сянката на ниско нахлупена бейзболна шапка. Леко фъфлеши, като говореше.

— Нищо особено. Никой не се ядоса.

— Добре — изръмжа Макдоналд. — Зарежи онова съкровище и подкарай тая таратайка.

Джим се премести отзад до Малъри и здравата заби лакът в тялото му. Дългурестият се плъзна зад волана, включи двигателя и подкара обратно към „La Сиенега“, после на юг към Уилшир и след това отново на запад. Караше бързо и нагло.

Минаха небрежно на червено, покрай голям киносалон, облян в светлина, но зад гишето за билети нямаше никой; прекосиха Бевърли Хилс и поеха по междуградско шосе. Моторът зарева по-силно по стръмно нанагорнище с високи мантиниeli.

— По дяволите, Джим — обади се неочеквано Макдоналд, — забравих да пребъркам това бебче. Подръж пистолета за малко.

Наведе се пред Малъри, завря се в лицето му — дъхът му миришеше на уиски. Голямата му ръка прерови джобовете, опира хълбоците му през палтото, мина нагоре под лявата мишница. Спра за миг върху кобура с пистолета. Продължи надясно, после се махна.

— Готово, Джим. Умникът няма пистолет.

Дълбоко в мозъка на Малъри присветна сигнална лампичка. Той свъси вежди. Устата му пресъхна.

— Нещо против да запаля цигара? — попита той след малко.

— Че какво можем да имаме против подобна дреболия, сърчице мое — отвърна Макдоналд с подигравателна учтивост.

3

Жилищният блок се намираше на хълм над Уестуърд Вилидж. Беше нов и изглеждаше доста евтин. Макдоналд, Малъри и Джим слязоха пред блока, а колата продължи напред, зави зад ъгъла и изчезна.

Тримата мъже минаха през тихо фоайе, покрай комутаторно табло, което никой не обслужваше, и взеха асансьора до седмия етаж. Тръгнаха по дълъг коридор и спряха пред някаква врата. Макдоналд извади шперц от джоба си и отключи. Влязоха.

Съвсем нова стая, много светла и ужасно задимена. Мебелите бяха тапицирани с дамаска в ярки цветове, килимът бе на ситетенозелен на жълти ромбове. Имаше и мраморна полица, отрупана с бутилки.

Двама мъже седяха облакътени на осмоъгълна маса, а до тях имаше чаши с уиски. Единият беше рижав, с много тъмни вежди и мъртвешки бледо лице с дълбоко расположени черни очи. Другият имаше смешен тумбест нос, без никакви вежди, а цветът на косата му напомняше вътрешността на метална консерва. Този вторият остави на масата картите, които държеше, и прекоси стаята с широка усмивка. Имаше голяма добродушна уста и приятно изражение.

— Някакви проблеми, Мак? — поинтересува се той.

Макдоналд разтри брадичка и поклати отрицателно глава. Гледаше мъжа с големия нос, сякаш го мразеше. Мъжът с тумбестия нос продължаваше да се усмихва.

— Обискира ли го?

Макдоналд изкриви устни в подигравателна усмивка, отиде до мраморната лавица с бутилките.

— Тоя умник няма пистолет — каза той с неприятен глас. — Работи с главата си. Умник.

Върна се обратно и ненадейно зашлели с опакото на ръката си Малъри през устата. Малъри се усмихна леко, но не мръдна. Беше застанал пред голямо бюро с цвят на жълчка и пръснати тук-там червени квадрати, които изглеждаха ядосани. Ръцете му висяха покрай

бедрата, цигарата между пръстите му димеше, сгъстявайки допълнително облака от дим, увиснал под табана.

— Вържи си гащите, Мак — посъветва го мъжът с тумбестия нос. — Вие с Джим си свършихте работата. Сега чупката. Смажете лагерите и да ви няма.

— На кого даваш заповеди бе, отворко? — озъби се Макдоналд.

— Не мърдам оттук, докато тоя каменоделец не си получи заслуженото, Костело.

Мъжът, наречен Костело, сви рамене. Червенокосият на масата се извърна леко, както си седеше, за да погледне Малъри с безразличието на колекционер, който оглежда хербариизиран бръмбар. После извади от красива черна табакера цигара и внимателно я запали със златна запалка.

Макдоналд отново отиде до мраморната лавица, наля си уиски от четвъртита бутилка и го изпи на екс. Облегна се намръщен на стената с гръб към лавицата.

Костело застана пред Малъри и започна да пука ставите на костеливите си пръсти.

— Откъде си? — попита той.

Малъри го изгледа замечтано и пъхна цигарата между устните си.

— От остров Макнийл — отвърна той леко развеселен.

— Кога те пуснаха?

— Преди десет дни.

— За какво лежа?

— За подправяне на документи — осведоми го Малъри с тихо задоволство.

— Бил ли си тук друг път?

— Тук съм роден. Не знаеш ли?

— Не-е-е-е — проточи нежно Костело. — Не знаех. И за какво дойде тук преди десет дни?

Макдоналд отново прекоси стаята, размахвайки яките си ръце, и за втори път зашлени Малъри през устата, пресявайки се през рамото на Костело. Ръката му остави червен отпечатък върху лицето на Малъри. Той разтърси глава. В очите му заискри мрачен пламък.

— Господи, Костело, тоя не е от Макнийл. Занася те — гласът му гърмеше. — Тоя умник е просто дребен мошеник от Бруклин или

някой от ония градове, където всички ченгета са инвалиди.

Костело вдигна ръка и леко бутна Макдоналд по рамото.

— Не се меси, Мак — каза с равен, безизразен глас.

Макдоналд гневно сви юмрук. После се засмя, направи крачка напред и заби пета в крака на Малъри.

— По дяволите! — изстена Малъри и седна тежко върху бюрото.

Въздухът в стаята вече беше почти без кислород. Имаше прозорци само на едната стена, при това бяха пътно закрити от тежки завеси, които Висяха неподвижно. Малъри извади носна кърпичка, избърса чело и попи потта над устните си.

— Време е двамата с Джим да се разкарате от тук, Мак — нареди Костело с все същия равен глас.

Макдоналд наведе глава, взря се в него под свъсените си рунтави вежди. Лицето му лъщеше от пот. Не беше свалил смачканото си изтъркано палто. Костело дори не го удостои с поглед. След миг Макдоналд отново се върна до мраморната полица, блъсна с лакът ченгето с побелялата коса, за да мине, и сграбчи четвъртитата бутилка със скоч.

— Викни шефа, Костело — изрева той през рамо.

— Нямаш мозък за тая работа. За Бога, докога ще плямпаши, друго не знаеш ли да правиш? — Обърна се към Джим, тупна го по гърба и презрително попита: — Ти нали искаше още едно уиски, ченге?

— За какво дойде тук? — повтори въпроса си към Малъри Костело.

— Търсех място под слънцето — лениво го изгледа Малъри. Пламъците в очите му бяха угаснали.

— Странен начин си изbral, хлапе.

Малъри сви рамене.

— Помислих, че ако го изиграя добре, ще се свържа с когото трябва.

— Може да си разиграл неподходящ етюд — тихо предположи Костело. Затвори очи и потърка носа си с палец. — Понякога е трудно да се прецени.

Дрезгавият глас на Макдоналд гръмна в затворената стая.

— Умникът не прави грешки, господинчо. Прекалено е умен.

Костело отвори очи и хвърли поглед през рамо към рижия на масата. Рижият се завъртя със стола. Дясната му ръка бе отпусната върху крака. Костело се обърна на другата страна и погледна Макдоналд в очите.

— Разкарай се! — студено изсъска той. — Веднага. Пиян си и нямам намерение да споря с теб.

Макдоналд опря рамене на мраморната лавица и пъхна ръце в джобовете на сакото. Безформената му шапка се крепеше на тила на голямата му четвъртига глава. Джим, побелялото ченге, отстъпи малко по-далеч, без да сваля напрегнат поглед от него, нервно задъвкал устни.

— Викни шефа, Костело! — изкрешя Макдоналд.

— Ти на мен няма да ми заповядваш. Не те харесвам толкова, че да ти се подчинявам.

Костело се поколеба, после отиде до телефона. Очите му се взряха в точка високо над пода. Вдигна слушалката и набра номер, обърнат гърбом към Макдоналд. После се облегна на стената и леко се усмихна на Малъри над чашата. Чакаше.

— Ало... да... Костело. Всичко е наред, само дето Мак е пиян. Държи се враждебно... не иска да си върви. Не знам още... някакво момче, не е от града. Добре.

Макдоналд вдигна ръка.

— Задръж...

Костело се усмихна и остави телефона, без да бърза. Очите на Макдоналд блестяха срещу него със зеленикав пламък. Изплю се на килима, в ъгъла между стената и някакъв стол.

— Това е номер. Номер. Оттук не може да се обадиш на Монстроуз.

Костело размърда ръце. Рижият се изправи. Отдалечи се от масата и застана небрежно, килнал глава настрани, за да предпази очи от дима на цигарата си.

Макдоналд гневно се залюля на пети. Бе стиснал челюсти и мускулите там се очертаваха като бяла линия на почервенялото му лице. Очите му пламтяха.

— Май ще трябва да сменим музиката — заяви той.

Спокойно извади ръце от джобовете си и в едната проблесна лъскавият му служебен пистолет.

Костело погледна към рижия.

— Стреляй, Анди.

Рижият настръхна, изплю цигарата с пребледнели устни, ръката му се стрелна нагоре.

— Не си достатъчно бърз — обади се Малъри. — Виждаш ли това?

Беше направил толкова бързо и незабележимо движение, че сякаш изобщо не бе помръдвал. Наведе се леко напред и насочи своя дълъг черен пистолет в корема на рижия.

Ръката на рижия, посегнала към ревера на сакото, бавно се отпусна надолу празна. В стаята се бе възцарила тишина. Костело хвърли към Макдоналд поглед, пълен с безкрайно отвращение, после му показва ръцете си, обърнати с длани нагоре, и на устните му се изписа безизразна усмивка.

Макдоналд заговори бавно и ядно:

— Похищението ми идва множко, Костело. Не искам да участвам. Напускам тая смешна банда. И заложих на шанса малкият умник да ме подкрепи.

Малъри се изправи и тръгна към рижия. Не бе изминал и половината разстояние, когато побелялото ченге Джим нададе приглушен вик и скочи срещу Макдоналд. Макдоналд го изгледа изненадан. Протегна огромната си лява ръка и сграбчи двета ревера на палтото на Джим, стисна ги здраво и го повдигна. Джим размаха юмруци, удари го два пъти в лицето. Макдоналд върна устните си върху зъбите.

— Наглеждай ония птици — викна той към Малъри. Спокойно остави пистолета си на мраморната лавица, бръкна в джоба на Джим и извади палката от плетени кожени нишки.

— Голяма си гад, Джим. Винаги си бил гад.

Каза го замислено, без злоба. После замахна с палката и удари посивелия по главата. Той бавно се свлече на колене. Вкопчи се за палтото на Макдоналд, който се наведе над него и го удари още веднъж с палката, на същото място, но много силно.

Джим се строполи настрани и се просна на пода, шапката му отхвъркна, устата — зина. Макдоналд бавно размаха палката. Капчица пот се стече по носа му.

— Много си брутален, Мак — обади се Костело. Каза го мрачно и някак разсеяно, сякаш изобщо не се интересуваше от ставащото пред него.

Малъри продължи да скъсява разстоянието между себе си и рижия. Застана зад него и нареди:

— Вдигни ръцете високо, задник!

Рижият се подчини. Малъри протегна свободната си ръка над рамото му и я пъхна под сакото. Извади пистолета от кобура под мишницата и го пусна на пода зад себе си. Опипа другата страна, потупа джобовете. Отстъпи назад и повтори процедурата с Костело. Костело нямаше пистолет.

Малъри отиде в другия край на стаята при Макдоналд и застана така, че да вижда всички.

— Кой е отвлечен? — попита той.

Макдоналд вдигна своя пистолет и чаша уиски.

— Онова момиче Фар — отвърна Мак. — Пипнали са я вероятно като се е прибирала. Планираха да я отвлекат, щом разберат от оня смешен телохранител деня на посещението и в „Боливар“. Не знам къде са я отвели.

Малъри сбърчи нос. Държеше тежкия си лютгер с лекота, отпуснал китка.

— А твоята игричка каква е? — попита той.

— Първо ти кажи за твоята — мрачно отвърна Макдоналд. — Аз как ти дадох шанс.

— Да бе — кимна Малъри, — защото си имаш причини. Бях наел да търся някакви писма, написани от Ронда Фар. — Погледна към Костело. Костело не показа никакви емоции.

— Добре — кимна Макдоналд. — И аз си мислех, че сценката в заведението бе номер. Затова ти дадох шанс. А що се отнася до мен, искам да се измъкна от тая каша и толкова — махна с ръка, обхващайки цялата стая и всичко в нея.

Малъри взе чаша, надникна да види дали е чиста, сипа си малко скоч и го изпи на малки гълтки, въртейки с език течността в устата си.

— Да поговорим за отвлечането — предложи той. — На кого се обади Костело?

— На Аткинсън. Голям холивудски адвокат. Шеф на бандата. Той е адвокат на оная Фар. Готин тип е тоя Аткинсън. Голяма гад.

— Той участва ли в отвличането?

Макдоналд се засмя.

— Разбира се.

Малъри сви рамене.

— Доста тъпо от негова страна.

Мина покрай Макдоналд и се насочи към Костело. Опра цевта на пистолета си в брадичката и бълсна главата му назад в грапавата мазилка на стената.

— Костело е добро старче — замислено произнесе той. — Не би отвлякъл момиче. Нали, Костело? Едно малко тихо изнудване — може би, но нищо брутално. Прав ли съм, Костело?

Погледът на Костело се изпразни. Той прегълътна.

— Престани. Не си забавен — процеди през зъби.

— По-нататък става по-забавно — отбеляза Малъри. — Но ти навярно не знаеш всичко.

Вдигна пистолета и със силен натиск свлече цевта му по големия нос на Костело. По кожата му остана бяла следа, която се превърна в червена резка. Костело сякаш се поразтревожи.

Макдоналд успя да напъха почти пълна бутилка скоч в джоба на палтото си и предложи:

— Дай да му видя сметката!

Малъри мрачно поклати глава, без да сваля поглед от Костело.

— Много шум ще вдигнеш. Знаеш как ги строят тия блокове. Погодбре да идем да видим Аткинсън. Винаги е за предпочитане да говориш с шефа, ако успееш да се добереш до него.

Джим отвори очи, опря длани на пода и се опита да стане. Макдоналд вдигна големия си крак и го заби в лицето на посивелия мъж. Джим отново се просна на пода. Лицето му бе с цвят на сива кал.

Малъри хвърли поглед на рижия и отиде до телефона. Вдигна слушалката и несръчно набра номер с лявата ръка.

— Обаждам се на человека, който ме нае... Има голяма бърза кола... А тия момчета ще трябва да ги обезвредим за известно време.

4

Големият черен кадилак на Ландри безшумно изкачваше дългия склон към Монтроуз. Вляво, ниско долу в долината, проблясваха светлинни. Въздухът бе хладен и свеж, а звездите — ярки. Седналият на предната седалка Ландри се обърна назад и обгърна облегалката с ръка — дълга черна ръка, накрая с бяла ръкавица.

— Значи собственият ѝ адвокат я изнудва — каза той за трети или четвърти път. — Брей, брей, брей.

Усмихна се мазно и бавно. Всичките му движения бяха мазни и бавни. Ландри беше висок блед мъж с бели зъби и смолисточерни очи, които искряха в мрака.

Малъри и Макдоналд седяха на задната седалка. Малъри мълчеше, зяпаشه през прозореца на колата. Макдоналд надигна четвъртитата бутилка със скоч, изпусна запушалката на пода и изруга. Наведе се да я търси. Намери я, облегна се отново назад и навъсено се вгledа в чистото, бледо лице на Ландри и увития около врата му бял копринен шал.

— Още ли държиш онова заведение на „Хайланд драйв“? — попита той.

— Да, ченге — отвърна Ландри. — И не върви много добре.

— Колко жалко, господин Ландри — изръмжа Макдоналд.

После отпусна глава върху тапицерията и затвори очи.

Кадилакът отби от магистралата. Шофьорът май знаеше съвсем точно къде отива. Започна да обикаля из наклонени улички, покрай сложно изградени несиметрични къщи. В тъмното крякаха дървесни жаби и миришеше на цъфнали портокалови дръвчета.

Макдоналд отвори очи и се наведе напред.

— Къщата на ъгъла — каза на шофьора.

Сградата се намираше доста навътре от улицата, която правеше широк завой пред нея. Имаше керемиден покрив, входът ѝ бе с формата на норманска арка, от двете страни на която светеха фенери от ковано желязо. Покрай алеята бе издигната пергола, покрита с

пълзящи рози. Шофьорът изгаси фаровете и умело се провря чак до тях.

Малъри се прозя и отвори вратата на колата. На улицата пред къщата имаше паркирани коли. Две огънчета от цигарите на бездействащи шофьори присветваха в синкавия мрак.

— Купон — отбеляза Малъри. — Още по-добре.

Излезе от колата и се вгледа за миг отвъд тревната площ. После тръгна през меката трева към пътека, оформена с тухли, наредени така, че помежду им растеше трева. Застана между двата фенера от ковано желязо и натисна звънеца.

Вратата отвори прислужница с боне и престилка.

— Съжалявам, но ще трябва да обезпокоим господин Аткинсън — важно е. Предайте му, че Макдоналд го търси.

Прислужницата се поколеба, после влезе обратно в къщата, като остави входната врата леко открайната. Малъри нехайно я побутна и видя просторен вестибюл с индийски килими на пода и по стените. Влезе.

На няколко метра от вестибиюла имаше открит портал към мрачна стая, пълна с книги и аромат на добри пури. По столовете бяха пръснати палта и шапки. От задната част на къщата се носеше танцова музика.

Малъри извади пистолета и се облегна на касата на вратата.

Мъж във вечерно облекло се насочи към вестибиюла. Беше пълничък, с гъста побеляла коса и хитро розово лице на избухлив човек. Красивата кройка на сакото в раменете не успяваше да отклони вниманието от доста големия му корем. Рунтавите му вежди бяха свъсени. Вървеше бързо и изглеждаше бесен.

Малъри изскочи иззад рамката на вратата и заби дулото в корема на Аткинсън.

— Търсили сте ме — каза Малъри.

Аткинсън спря, стомахът му се сви, от гърлото му излезе задавен звук. Ококорените му очи гледаха изплашено. Малъри придвижи дулото на пистолета нагоре и го постави на гърлото му, точно в ямката под гръкляна. Адвокатът посегна, сякаш да махне пистолета, но се отказа, застивайки с ръка във въздуха.

— Не говори — нареди Малъри. — Само мисли. Предаден си. Макдоналд те изпя. Костело и други двама лежат овързани в Уестууд.

Дошли сме за Ронда Фар.

Очите на Аткинсън бяха матовосини, мътни, без вътрешен блясък. Споменаването на Ронда Фар сякаш въобще не го развълнува. Сгърчи се под натиска на пистолета и каза:

— Защо идвate при мен?

— Смятаме, че знаеш къде е — обясни с равен тон Малъри. — Но няма да говорим за това тук. Хайде да поизлезем.

Аткинсън се дръпна рязко.

— Не, не, имам гости — бързо изломоти той.

— Гостенката, която търсим, не е тук — студено обясни Малъри и притисна още по-силно дулото в плътта му.

Внезапно през лицето на Аткинсън пробяга спазъм. Отстъпи крачка назад и се опита да сграбчи пистолета. Малъри стисна устни. Замахна от китката и цапна Аткинсън с пистолета през устата. От устните му изби кръв. Започнаха да се подуват. Лицето му пребледня като платно.

— Бъди разумен, шишко — изръмжа Малъри, — пък може и да доживееш до сутринта.

Аткинсън се обърна и тръгна към отворената врата — бързо, слепешката.

Малъри го хвана за лакътя и го дръпна наляво към тревата.

— Без да бързаш — тихо му нареди той.

Заобиколиха перголата. Аткинсън протегна ръце напред и се запъна пред вратата на колата. Отвътре се протегна дълга ръка и го сграбчи. Той се строполи на седалката. Макдоналд го защлеви през лицето и го застави да седне и да се облегне назад. Малъри се качи и тресна вратата.

Гумите изsvириха при бесния обратен завой и колата се стрелна напред. Шофьорът включи фаровете чак на следващата пресечка. После се обърна леко назад:

— Накъде, шефе?

— Където и да е — отвърна Малъри. — Обратно в града. И пополека.

Кадилакът отново се насочи към магистралата и се заспуска по дългия наклон. Пак се появиха светлините на дъното на долината — бели светлинки, които се движеха бавно-бавно долу в ниското, фарове.

Аткинсън повърна на седалката, извади кърпичка и попи устните си. После се обърна към Макдоналд.

— Каква е играта, Мак? Изнудване?

Макдоналд се изсмя дрезгаво. После хълъцна. Беше малко пиян.

— Не, по дяволите — отвърна с надебелял глас. — Тази вечер момчетата отвлякоха онова момиче Фар. Приятелите й май недоволстват. Ама ти не знаеш нищичко за това, нали, шефе? — и пак се засмя подигравателно.

— Може да ви прозвучи смешно... — започна бавно Аткинсън, — но не знам. — Вдигна побелялата си глава по-високо и продължи:
— Кои са тези мъже?

Макдоналд не му отговори. Малъри запали цигара, затулил огънчето на кибритената клечка в шепите си.

— Не е толкова важно, нали? Ти или знаеш къде е Ронда Фар, или можеш да ни насочиш. Помисли си. Имаме много време.

Ландри извъртя глава да погледне назад. Лицето му бе неясно белезникаво петно в мрака.

— Не искаме кой знае какво, господин Аткинсън — каза той замислено със спокоен, вежлив и приятен глас и забарабани по гърба на седалката с облечените в ръкавица пръсти.

Аткинсън се взря в него, после облегна глава назад.

— Ами ако не знам нищо? — попита уморено той.

Макдоналд вдигна ръка и го удари през лицето.

Главата на адвоката се лашна върху седалката. Малъри го изгледа студено.

— Защо не понамалиш малко тия шамари, ченге? — попита с неприятен тон.

Макдоналд го изруга и извърна глава настрани.

Колата вече бе слязла в долината. Недалеч се виждаха щръкналите в небето трицветни маяци на летището. Появиха се обрасли с гори склонове и началото на долина между тъмни хълмове. От тунела „Нюхол“ с рев излезе влак, който набра скорост и с тръсък мина покрай тях.

Ландри каза нещо на шофьора си. Кадилакът пое по черен път. Шофьорът изгаси фаровете и продължи на лунна светлина. Черният път свърши пред поляна, обрасла с мъртва кафява трева и ниски

храсталаци. По земята се виждаха консерви, изпокъсани, загубили цветят вестници.

Макдоналд извади бутилката си, надигна я и си направи гаргара със солидна гльтка.

— Малко ми е зле — обади се с глух глас Аткинсън.

— Дай една и на мен.

Макдоналд се обърна, протегна бутилката, после изръмжа:

— А, я си гледай работата! — и си прибра бутилката в джоба на палтото.

Малъри извади фенерче от нишата на вратата, включи го и насочи лъча към лицето на Аткинсън.

— Говори — заповядва му той.

Аткинсън положи ръце на коленете си и се втренчи право в спона светлина. Очите му бяха като от стъкло, по брадата му имаше кръв.

— Костело го е замислил. Не знам за какво е цялата работа. Но ако е по план на Костело, със сигурност участва мъж на име Слипи Морган. Той има една барака на скалистото плато край Болдуин Хилс. Може да са отвели Ронда Фар там.

Затвори очи и на светлината на фенерчето проблесна сълза.

— Макдоналд трябва да знае къде се намира —бавно заключи Малъри.

— Предполагам — отвърна Аткинсън, без да отваря очи. Гласът му бе глух, без никаква емоция.

Макдоналд сви юмрук, изви се настрами и заби кокалчетата си в лицето му. Адвокатът изстена и клюмна на една страна. Ръката на Малъри трепна, спонът светлина също.

— Направи го пак и ще ти пусна куршум в корема ченге — гласът му трепереше от гняв. — Кълна се, ще го изпълня.

Макдоналд се отмести към вратата и глупаво се изсмя. Малъри изгаси фенерчето.

— Мисля, че казваш истината, Аткинсън — отбеляза Малъри с по-тих глас. — Ще идем да проверим тая барака на Слипи Морган.

Шофьорът даде на заден ход, обърна колата и пое обратно към магистралата.

5

Ограда с бели колове се мянна пред очите им, преди фаровете да угаснат. Зад нея на възвишение се забелязваха неприветливите форми на две сондажни кули, които опипваха небето. Тъмната кола бавно напредваше без фарове. После спря срещу паянтия постройчица. На тази страна на улицата нямаше къщи, нямаше нищо между колата и нефтеното поле. В бараката не светеше.

Малъри излезе от колата и прекоси улицата. Чакълена алея водеше към навес без врата. Под навеса бе паркирана кола за излети. Покрай алеята имаше тънка залиняла трева, а отзад грозно петно, някога тревна площ. Имаше тлен простор за пране и малка покрита веранда с ръждясала врата с мрежа против насекоми. Всичко това се виждаше благодарение на лунната светлина.

Зад верандата имаше един-единствен прозорец със спуснат транспарант; в краищата на транспаранта се виждаха два тънки осветени процепа.

Малъри се върна при колата, стъпвайки безшумно по изсъхналата трева и по черния път.

— Да вървим, Аткинсън — подкани го той.

Аткинсън с мъка излезе от колата и се запрепъваш през улицата като полуза спал. Малъри го стисна за лакътя. Двамата се изкачиха по дървените стъпала, тихо преминаха през верандата. Аткинсън пипнешком намери звънеца и го натисна. В къщата се чу приглушен звън. Малъри залепи гръб до стената, там, където при отваряне вратата нямаше да го блокира.

Вратата се отвори безшумно и зад мрежестата рамка на закритата част от верандата се очерта нечия фигура.

— Аткинсън е — смънка адвокатът.

Мрежестата врата се отвори навън.

— К'во искаш? — изфъфли глас, който Малъри вече бе чувал.

Показа се, вдигнал пистолета на нивото на кръста. Мъжът на прага се извърна. Малъри бързо направи крачка към него, като

едновременно поклащаше укорително глава и цъкаше с език.

— Нямаш пистолет, нали, Слипи? — попита Малъри и многозначително вдигна своя люгер. — Обърни се бавно и спокойно, Слипи. Като усетиш нещо да се опира в гръбнака ти, влизай в къщата, Слипи. Ние сме плътно зад теб.

Дългурестият вдигна ръце и се обърна. Щом усети пистолета на Малъри в гърба си, тръгна обратно към тъмнината. Влязоха в малка всекидневна, вмирисана на прах и манджи. Под една от вратите се процеждаше светлина. Дългурестият бавно свали едната си ръка и отвори вратата.

От средата на тавана висеше крушка без абажур. Под нея стоеше слаба жена, облечена в мръсен бял гащеризон. Безцветни очи гледаха с мътен поглед изпод гъста рошава рижка коса. Пръстите ѝ потрепваха и се свиваха от неволни контракции на мускулите. Жената нададе тих жаловит стон, като гладно коте.

Дългурестият отиде до другия край на стаята и опря длани върху тапетите на стената. От лицето му не слизаше замръзнала безсмислена усмивка.

— Аз ще се погрижа за приятелчетата на Аткинсън — прозвуча гласът на Ландри откъм вратата.

Влезе в стаята с автоматичен пистолет в ръка.

— Уютен дом — добави той вежливо.

В ъгъла на стаята имаше метално легло. Ронда Фар лежеше там, покрита до брадичката с кафяво военно одеяло. Бялата ѝ перука се бе посмъкнала от главата ѝ и под нея се подаваха влажни златни къдици. Лицето ѝ бе синкавобяло, маска, на която ружът и червилото блестяха ослепително. Хъркаше.

Малъри пъхна ръка под одеялото и напипа пулса ѝ. После повдигна единния ѝ клепач и се вгледа в обърнатата нагоре зеница.

— Упоена е — заключи той.

Жената с гащеризона облиза устни.

— Инжекция морфин — обясни тихо тя. — Нищо няма да ѝ стане, господине.

Аткинсън седна на твърд стол с мръсен пешкир на облегалката. Официалната му риза сякаш сияеше под светлината на голата крушка. Долната част на лицето му бе изцапана със засъхнала кръв.

Дългурестият го изгледа презрително и потупа петносаните тапети с длани. Тогава в стаята влезе и Макдоналд.

Лицето му бе зачервено и потно. Залитна леко и се хвана за рамката на вратата.

— Привет, момчета — глуповато изтърси той. — Заслужавам да ме повишат за това.

Дългурестият престана да се усмихва. Наведе се светкавично и изведнъж в ръката му лъсна пистолет. Започна пукотевица, страшна оглушителна пукотевица. И още пукотевица.

Бързото навеждане на дългурестия премина в пълзгане, а пълзгането се изроди в падане. Мъжът се просна на килима, сякаш се излегна да почине. Лежеше неподвижно, полуутворил едното око, втренчено като че ли в Макдоналд. Клощавата жена отвори широко уста, но не издаде и звук.

Макдоналд се хвана и с другата ръка за касата на вратата, наведе се напред и се закашля. По брадичката му потече яркочервена кръв. Ръцете му бавно се пълзнаха надолу. Раменете се разтресоха, той залитна напред, все едно се гмурка във висока вълна, и се строполи. Падна по лице, шапката остана на главата му, под нея се подаваха рошавите мишосиви къдици на тила му.

— Двама убити — отбеляза Малъри и погледна към Ландри с отвращение. Ландри свали големия си автоматичен пистолет и го скри в страничния джоб на тънкото си черно палто.

Малъри се наведе над Макдоналд и сложи пръст на слепоочието му. Нямаше пулс. После опита на югуларната вена — същият резултат. Макдоналд беше мъртъв, но продължаваше да вони на уиски.

Под електрическата крушка се стелеше тънък слой дим, усещаше се остра миризма на барут. Клощавата се наведе надолу, опря ръце на пода и залази към вратата. Малъри протегна ръка и я бълсна назад.

— Добре си беше там.

Аткинсън вдигна ръце от коленете си и ги разтри една в друга, сякаш бяха загубили всякааква чувствителност. Ландри отиде до леглото и сложи ръка върху косата на Ронда Фар, така както си беше с ръкавицата.

— Здравей, скъпа — поздрави весело той. — Отдавна не сме се виждали. Отивам да обърна колата и да я докарам от тази страна на улицата — заяви Ландри и излезе от стаята.

Малъри погледна към Аткинсън.

— У кого са писмата, Аткинсън? Писмата на Ронда Фар.

Аткинсън бавно вдигна безизразното си лице и примижа, сякаш светлината бе непоносима за очите му.

— Не знам — отвърна той със също толкова безизразен глас. — У Костело сигурно. Така и не съм ги виждал.

Малъри се изсмя дрезгаво, което изобщо не промени суровите студени черти на лицето му.

— Да пукне човек от смях, ако това е истина!

После се наведе над леглото в ъгъла и уви кафявото одеяло пътно около Ронда Фар. Щом я вдигна, тя престана да хърка, но продължи да спи.

6

На фасадата на блока светеха само един-два прозореца. Малъри вдигна китката си пред очите и се взря в часовника, фосфоресциращите стрелки показваха три и половина.

— Дайте ми десет минути — каза той на седящите в колата. — После се качете. Аз ще се оправя с вратите.

Входът на жилищния блок откъм улицата бе заключен. Малъри действа с шперц и остави вратата отворена, фоайето бе слабо осветено — от един лампион и покрита с решетка крушка над комутаторното табло. На стол край таблото спеше съсухрен белокос старец, отворил уста, а дъхът му излизаше с продължително стенещо хъркане, наподобяващо звуците, издавани от страдащо животно.

Малъри се изкачи до втория етаж по покритите с килим стълби. Там натисна копчето на асансьора. Пристигна с тътен някъде отгоре, Малъри влезе и натисна бутона с надпис „7“. Прозя се. Очите му се затваряха от умора.

Асансьорът спря с подскок. Малъри се озова в ярко-осветен тих коридор. Спра пред тъмнозелена врата и опря ухо на дървото. После бавно пъхна шперца в ключалката, внимателно го завъртя и открехна вратата с няколко сантиметра. Отново се ослуша. Влезе.

Помещението се осветяваше от лампа с червен абажур до фотьойл. На фотьойла се бе проснал мъж и светлината се разливаше по лицето му. Китките и глезните му бяха овързани с ленти широка лепенка. Такава лента имаше и на устата.

Малъри освободи резето и затвори вратата. Прекоси стаята с бързи тихи стъпки. Мъжът във фотьойла беше Костело. Лицето над бялата лепенка, залепила устните му една за друга, беше посиняло. Гръденят му кош се повдигаше конвултивно, а огромният му нос издаваше хъркащи звуци при всяко вдишване и издишване.

Малъри дръпна рязко лепенката от устата на Костело, сложи длан на брадичката на мъжа и със сила разтвори устата му. Ритъмът му на дишане леко се промени. Гърдите на Костело престанаха да

подскачат, а лилавеникавият цвят на лицето му по-избледня. Той се размърда и изстена.

Малъри взе неотваряна бутилка уиски от мраморната лавица и разкъса металната лента около капачката със зъби. Бутна главата на Костело назад, изля малко уиски в отворената му уста и силно го плесна по лицето. Костело се задави и прегълтна конвултивно. Част от уискито изтече през носа му. Отвори очи, бавно фокусира поглед и объркан изломоти нещо.

Малъри мина през велурените завеси, които разделяха стаята от малък вестибюл. Първата врата вляво водеше в спалня с две еднакви легла. И тук светеше крушка, на всяко от леглата лежеше по един овързан мъж.

Джим, сивокосото ченге, спеше или още беше в безсъзнание. Едната страна на главата му бе покрита със засъхнала кръв. Кожата на лицето му беше мръсносива на цвят.

Рижият бе отворил широко очи, ярки като диаманти, гневни. Мърдаше с уста под лепенката — опитваше се да я прегризе. Беше се обърнал на една страна и малко оставаше да падне от леглото. Малъри го бутна отново към средата.

— Такава е играта, какво да се прави.

Върна се в хола и запали още лампи. Костело бе успял да се поизправи във фотьойла. Малъри извади джобно ножче и поsegна с него към гърба му. Разряза лепенката около китките. Костело раздели рязко ръцете си, изстена и разтри там, където лепенката го бе оскубала. После се наведе и освободи глезените си.

— Това за малко да ме умори — дишам през устата — обясни той. Гласът му бе слаб, равен и нисък.

Стана, наля си три пръста уиски в чаша и го изпи на една гълтка. Пак седна и отпусна глава на високата облегалка на фотьойла. Лицето му възвърна жизнеността си, в промитите му очи се появи блъсък.

— Какви са новините? — попита той.

Малъри разрови водата в кофичка, в която преди е имало лед, намръщи се и реши да пие уискито неразредено. Внимателно опира лявата страна на главата си с върха на пръстите и трепна от болка. После седна и запали цигара.

— Няколко са — отвърна той. — Ронда Фар си е у дома. Макдоналд и Слипи Морган са мъртви. Но това не е важно. Търся едни

писма, с които си се опитвал да изнудваш Ронда Фар. Дай ми ги.

Костело вдигна глава и изпъшка.

— Не са у мен.

— Намери писмата, Костело. Веднага — настоя Малъри. Внимателно изтърси пепелта от цигарата си точно в средата на един от жълтозелените ромбове на килима.

Костело махна с ръка раздразнен.

— Не са у мен — повтори. — Никога не съм ги виждал.

Тъмносивите очи на Малъри го гледаха с леденостуден поглед.

— Нямаш представа какви ги вършат хората ти — да те ожали човек... Изморен съм, Костело. Не ми се водят дълги разговори. Ще изглеждаш ужасно, ако разплескам с пистолета тоя голям нос на едната страна на лицето ти.

Костело вдигна ръка и разтри зачервеното място около устата си там, където бе стояла лепенката. Хвърли поглед към другата част на стаята. Велурените завеси пред далечната врата леко се раздвишиха, сякаш ги бе духнал вятър. Но вятър нямаше. Малъри се бе втренчил в килима.

Костело бавно се изправи.

— Имам вграден сейф. Ще го отворя.

Отиде до стената, на която се намираше вратата към коридора, отмести картина и занаглася шифъра на малък вграден сейф с кръгла вратичка. Отвори я и пъхна ръка вътре.

— Стой така, Костело — заповядда му Малъри.

Прекоси мързеливо стаята и плъзна лявата си ръка върху ръката на Костело, пъхната в сейфа. Когато я извади, държеше малък автоматичен пистолет със седефена дръжка. Издаде съскащ звук с устни и прибра пистолетчето в джоба си.

— Няма да ти дойде умът в главата, а, Костело? — погледна го той уморено.

Костело сви рамене и се върна в другия край на стаята. Малъри пъхна ръце в сейфа и изсипа съдържанието му на пода. Застана на коляно. Имаше някакви дълги бели пликове, свитък изрезки, прикрепени с кламер, тясна дебела чекова книжка, малък фотоалбум, тефтер с адреси, документи, няколко жълти банкови извлечения с чек вътре. Малъри разтвори един от дългите пликове с небрежен жест и без особен интерес.

Завесите над далечната врата отново мръднаха. Костело стоеше неподвижно пред мраморната лавица. Между завесите се показа спокойна малка ръка с пистолет. След нея — стройно тяло, бяло лице с пламтящи очи — Ърно.

Малъри се изправи, вдигна празните си ръце на нивото на гърдите.

— По-високо, скъпи — изграчи Ърно. — Много по-високо!

Малъри вдигна ръцете малко по-нагоре. Така се бе смръщил, че челото му бе цялото в бръчки. Ърно пристъпи навътре в стаята. Лицето му лъщеше. Над веждата му висеше мазна черна къдрица. Зъбите му проблясваха, разкрити от скована усмивка.

— Май ще ти видим сметката още сега, измамнико.

В тона му имаше въпросителна интонация, сякаш очакваше Костело да потвърди.

Костело обаче мълчеше.

Малъри мръдна леко глава. Устата му бе ужасно пресъхнала. Наблюдаваше очите на Ърно — сториха му се напрегнати.

— Някой те е измамил, балък такъв, но не съм аз.

Усмивката на Ърно стана още по-озъбена и той отметна назад глава. Пръстът на спусъка побеля. Тогава пред входната врата се чу шум и някой я отвори.

Влезе Ландри. Затвори с рязко движение на рамото вратата и се облегна на нея с драматично изражение на лицето. Беше пъхнал и двете ръце в страничните джобове на тънкото си черно палто. Под меката черна шапка очите муискряха с лукави пламъчета. Изглеждаше доволен. Отърка брадичка в белия копринен шал, небрежно увит около врата. Красивото му бледо лице сякаш бе изсечено от стара слонова кост.

Ърно отмести леко пистолета и зачака.

— На бас на хилядарка, че ти ще паднеш първи! — весело предложи Ландри.

Устните на Ърно потрепнаха под лъскавите му тънки мустачки. Два пистолета изгърмяха едновременно. Ландри се олюя като дърво, бълснато от внезапен порив на вятъра; четирийсет и пет милиметровият му пистолет изтрещя отново, заглушен донякъде от плата и от близостта до тялото му.

Малъри се хвърли зад бюрото, претърколи се и след миг се изправи, стиснал своя лугер, готов за стрелба. Но лицето на Ърно вече бе загубило всякакво изражение. Той бавно се свлече на пода; лекото му тяло сякаш падаше, увлечено от тежестта на пистолета в дясната ръка. Коленете му се подгънаха, докато падаше, и се плъзнаха напред по пода. Гърбът му се изви веднъж, после се отпусна.

Ландри извади лявата ръка от джоба на палтото и разпери пръсти, сякаш да бутне нещо. Бавно и с усилие извади големия автоматичен пистолет от другия джоб и го вдигна като на забавен каданс — сантиметър по сантиметър, едновременно завъртайки се на пети към скованата фигура на Костело. И отново натисна спусъка. Над рамото на Костело отхвръкна част от мазилката.

— По дяволите! — тихо изруга Ландри и се усмихна вяло. После очите му се извъртяха нагоре, пистолетът изпадна от безчувствените му пръсти и тупна на килима. Ландри се свлече надолу плавно и грациозно, коленичи, олюля се за миг, килна се леко настрани и се просна на пода почти без звук. Малъри погледна към Костело.

— Ама че си късметлия! — процеди той ядно през зъби.

* * *

Зумерът бръмчеше настойчиво. Три светлинки сияха в червено на комутаторното табло. Съсухреното побеляло старче затвори уста и ченетата му щракнаха. Отвори сънливо очи и с мъка се изправи.

Малъри мина покрай него, извърнал глава настрани, прекоси бързо фоайето, излезе от блока, слезе по трите облицовани с мрамор стъпала, прекрачи тротоара и премина от другата страна на улицата. Шофьорът на Ландри вече бе включил двигател. Малъри влетя на седалката до него задъхан и тресна вратата.

— Давай, бързо! — рязко нареди той. — Не карай по булеварда. След пет минути ченгетата ще бъдат тук!

Шофьорът го погледна и попита:

— Къде е Ландри?... Чух стрелба.

Малъри вдигна красноречиво лугер и студено отсече.

— Карай, скъпи!

Шофьорът включи на първа, натисна газта, зави стремглаво на първата пресечка, без да изпуска пистолета от полезрението си.

— Ландри отнесе малко олово. Мъртъв е — обяви Малъри, после пъхна дулото на лугера си под носа на шофьора. — Но не от моя пистолет. Помириши, приятелю. Не е стреляно с него!

— Исусе! — възклика шофьорът с треперещ глас и отново взе поредния завой с безумна скорост, едва избягвайки бордюра.

Разсъмваше се.

— Реклама, скъпи. Просто реклама. Каквато и да е реклама е подобре от никаква. Не знам дали ще ми подновят договора и вероятно ще имам нужда от допълнителна подкрепа — каза Ронда Фар.

Седеше в дълбок фотъйл в голяма дълга стая. Погледна Малъри лениво и безразлично с лилавосините си очи, протегна ръка към запотена чаша с уиски и отпи.

Помещението беше огромно. Подът бе покрит с китайски килими в меки цветове. Имаше много тиково дърво и червен лак. Златни рамки блестяха високо по стените, а таванът беше висок, с неопределен цвят като здрач в горещ ден. От грамадно радио в резбована дървена кутия се чуха приглушени и нереални напеви.

Малъри сбърчи нос и хем изглеждаше развеселен, хем навъсен.

— Ти си една гадна интригантка. Не ми харесваш.

— Напротив, скъпи, харесвам ти — възрази Ронда Фар. — Луд си по мен.

Тя се усмихна и пъхна цигара в нефритенозелено цигаре, което бе в тон с нефритенозелената ѝ пижама. После протегна красивата си ръка и натисна бутона на звънец, вграден в ниска маса от тиково дърво с инкрустиран седеф. Влезе икономът — мълчалив японец в бяло сако — и забърка нова порция уиски със сода.

— Ти си хубавичък и умен младеж, нали, скъпи? — измърка Ронда Фар, след като икономът излезе. — И в джоба си носиш писма, за които си мислиш, че бих дала мило и драго да получа. Нищо подобно, господинчо, нищо подобно. — Отпи глъчица от новото си питие. — Писмата, които имаш, са фалшиви. Написани са преди месец. Никога не са били у Ландри. Той ми върна истинските много отдавна... Тези у теб са просто реквизит. — Тя сложи ръка на

красивата си къдрава коса. Преживялото предишната вечер сякаш изобщо не ѝ се бе отразило.

Малъри се вгледа внимателно в нея.

— Как ще го докажеш?

— С хартията — ако трябва да го доказвам. Има един дребен човечец на „Четвърто авеню“ и „Спринг“, който прави такива изследвания.

— А почеркът?

Ронда Фар се усмихна.

— Лесно може да се имитира нечий почерк, стига да разполагаш с много време. Или поне това съм чувала. Така твърдят във всеки случай.

Малъри кимна и отпи от своето уиски. Бръкна във вътрешния си джоб, извади тънък кафяв плик и го сложи на коляното си.

— Снощи четирима мъже се изпостреляха заради тези фалшиви писма — обяви той нехайно.

Ронда Фар го изгледа кротко.

— Двама мошеници, корумпирano ченге — дотук са трима. Трябва ли да си загубя съня заради тези отрепки? За Ландри, разбира се, ми е мъчно.

— О, мъчно ти е за Ландри — много мило от твоя страна — учтиво отбеляза Малъри.

— Ландри — започна тя миролюбиво, — както ти казах и по-рано, беше доста симпатично момче преди няколко години, когато се опитваше да влезе във филмовата индустрия. Но после предпочете друга кариера, която рано или късно щеше да го изправи на пътя на куршумите.

Малъри потърка брадичка.

— Странно как не си спомняше да ти е връщал писмата. Много странно.

— Изобщо не му пука, скъпи. Той си беше такъв тип актьор — падаше си да играе ей така, за шоуто. Така си е придал важност. Умираше да се надува.

Малъри придаде на лицето си израз на студено отвращение.

— Работата ми се стори почтена. Не знаех много за Ландри, но се оказа познат на мой добър приятел в Чикаго. Той измисли как да се справим с момчетата, които те изнудваха, и аз играх по плана му.

Случиха се някои неща, които улесниха работата, но я направиха много по-шумна.

Ронда Фар почука с малките си лъскави нокти по малките си лъскави зъбки.

— Какво работиш в своя роден град, скъпи? Да не си от ония хулигани, дето ги наричат частни детективи?

Малъри се засмя дрезгаво, направи неопределен жест и прокара пръсти през къдравата си черна коса.

— Хайде кажи си, кукло — тихо я подкани той. — Кажи си да ли олекнеш.

Ронда Фар го изгледа изненадано, после се засмя доста пискливо.

— Луда работа, нали? — изгутка тя и продължи със сух глас: — Атキンсън ме изцежда от години, намира си всякаакви начини. Аз написах писмата и ги оставих така, че да ги намери. И те изчезнаха. След няколко дни ми се обади мъж с един такъв груб глас и започна да ме шантажира. И аз яхнах вълната. Мислех, че ще успея някак си да лепна на Атキンсън обвинение в кражба и както сме известни и двамата, щеше да се вдигне голям шум, който нямаше твърде да ми навреди. Но нещата започнаха да се разрастват и аз се изплаших. Реших да помоля Ландри за помощ. Щеше да му хареса, убедена бях.

— Откровено, пряко дете си ти, нали? — отбеляза Малъри с груб глас. — Ама друг път!

— Ти май не си много наясно с холивудския ракет, а, скъпи? — усмихна се Ронда Фар. Наклони глава и затананика. В тихата стая се носеше приятна танцова музика. — Страхотна мелодия... Откраднали са я от соната на Вебер... В нашите среди популярността трябва малко да наранява. Иначе никой не хваща вяра.

Малъри вдигна кафявия плик от коляното си и стана. Направи крачка към Ронда Фар и пусна плика в скута ѝ.

— Ето ти ги — струват ти пет хилядарки.

Ронда Фар се облегна назад и кръстоса нефритенозелените си крака. Зелена пантофка се изнiza от голото ѝ ходило и тупна на килима, кафявият плик падна до нея. Не се помръдна да вдигне нито едното, нито другото.

— Защо? — попита тя.

— Аз съм делови човек, кукло. Работата ми се заплаща. Ландри не ми плати. Цената беше пет хилядарки. Цената за него, а сега за теб.

Тя го погледна почти небрежно с кратки сини като метличина очи.

— Няма да стане... изнудвачо. Казах ти още в „Боливар“. Много ти благодаря, но парите си харча както аз намеря за добре.

— Може пък изведнъж да решиш, че ти предлагам доста целесъобразен начин да похарчиш част от тях — заяви Малъри.

Наведе се през нея, взе уискито й и отпи. Като върна чашата на мястото ѝ, за миг побарабани по стъклото с два нокътя. Малка, стисната усмивка сърчи ъглите на устните му. Запали цигара и хвърли клечката кибрит в саксия със зюмбюл.

— Шофьорът на Ландри се е разприказвал, разбира се — започна той бавно. — Приятелите на Ландри искат да се срещнат с мен. Искат да знаят как е бил очистен Ландри в Уестууд. Ченгетата също ще се доберат до мен скоро. Все някой ще им подскаже. Снощи присъствах на четири убийства и естествено няма да поема вината за тях. Така че вероятно ще изпяя цялата история. Ченгетата ще ти осигурят страховто присъствие в медиите, кукло. Приятелите на Ландри... знам ли какво ще ти направят. Нещо, от което доста ще те боли, предполагам.

Ронда Фар скочи, напипвайки с пръсти зелената пантофка, за да я нахлузи. Очите ѝ се бяха разширили и гледаха уплашено.

— Ще ме... изтъргуваш? — дишаше тя учестено.

Малъри се изсмя. Очите му блестяха със студен пламък. Загледа се в светлото петно на пода под един от лампионите.

— Че от какъв зор да те защитавам? — запита той с отегчен глас.

— Нищо не ти дължа. А ти си твърде стисната, за да ме наемеш. Не водя статистика, но сама знаеш колко си падат по такива като мен в съда. А за приятелите на Ландри съм просто гаден плевел, заради който е бил убит един добър човек. За Бога, защо да поемам риск за отрепка като теб?

Малъри гневно изпръхтя. Загорялата кожа на бузите му се покри с червени петна.

Ронда Фар остана неподвижна за миг, после бавно заклати глава.

— Няма да стане, изнудвачо... няма да стане. — Гласът ѝ бе тих и уморен, но брадичката ѝ бе вирната смело и упорито.

Малъри си взе шапката.

— Голяма работа си — захили се той. — Исусе! Оказа се трудно да се спогодиш с филмова актриса от Холивуд!

После внезапно се наведе, сложи лявата си ръка на тила ѝ и я целуна силно по устата. Прокара върховете на пръстите си по бузата ѝ.

— Готино хлапе си ти... в известен смисъл — отбеляза той. — И обещаваща лъжкиня. Само обещаваща. Не си фалшифицирала никакви писма, скъпа. Аткинсън никога не би се хванал на такъв номер.

Ронда Фар се наведе, грабна кафявия плик от пода, бръкна вътре и извади няколко ситно изписани сиви страници, с необрязани краища и неясни златни монограми. Втренчи се в тях с потрепващи ноздри.

— Ще ти изпратя парите —бавно процеди тя.

Малъри хвана брадичката ѝ и бутна главата ѝ назад.

— Майтапех те бе, кукло — призна той с нежен глас.

— Имам този лош навик. Но в тия писма има две странни неща. Първо, нямат пликове и по нищо не личи до кого са били написани — по нищичко. И второ, намерих ги в джоба на Ландри, след като го застреляха.

Кимна и се обърна да си върви.

— Чакай! — остро извика Ронда Фар. В гласа ѝ изведнъж прозвучва ужас.

— Взе да се косиш, след като вече всичко свърши. Пийни да се успокоиш.

Тръгна към вратата, насред стаята обърна глава.

— Трябва да вървя. Имам среща с една голяма клечка... Изпрати ми цветя. Диви сини цветя, като очите ти.

Мина под арката. Отвори се врата и тежко се затвори. Ронда Фар дълго седя неподвижно.

8

Във въздуха се стелеше цигарен дим. Група хора във вечерни облекла стояха с по чаша коктейл в ръка в отделено със завеси предверие към игралните зали. Отвъд завесите се виждаше ярка светлина, която осветяваше единия край на маса с ролетка.

Малъри облегна лакти на бара — барманът оставил две млади жени в официални рокли и плъзна бяла хавлиена кърпа по полираното дърво към новия си клиент.

— Какво да бъде, шефе?

— Малка бира — поръча си Малъри.

Барманът му я подаде с усмивка и се върна при двете момичета. Малъри отпи гълтчица от бирата и направи кисела физиономия, после погледна в дългото огледало, покриващо стената зад бара, леко наклонено напред така, че в него се виждаше подът чак до далечната стена. Врата се отвори и в помещението влезе мъж във вечерно облекло. Погледът му срещна очите на Малъри в огледалото, кимна и тръгна към него.

— Казвам се Мардон — представи се той.

— Благодаря ви, че дойдохте. — Имаше тих дрезгав глас, глас на дебел мъж, но не беше дебел.

— Това не е светско посещение — напомни Малъри.

— Да се качим в офиса ми — предложи Мардон.

Малъри отпи още малко от бирата, направи още една кисела физиономия и плъзна чашата по бара надалеч от себе си. Излязоха през вратата, минаха по покритото с килим стълбище, което малко понагоре срещаше с друго. На площадката се лееше светлина от отворена врата. Влязоха през нея.

Стаята по-рано явно е била спалня и не бяха положени кой знае какви усилия, за да бъде превърната в кабинет. Стените бяха сиви, имаше две-три гравюри в тесни рамки, огромна кантонерка, добър сейф, столове. На бюро от орехово дърво стоеше нощна лампа с пергаментов абажур. Светлорус мъж седеше в единия ъгъл на бюрото

и полюляваше кръстосания си крак. На главата си носеше мека шапка с весела лента.

— Добре, Хенри. Сега имам малко работа.

Русият стана от бюрото, прозя се, сложи ръка на устата си с превзета извивка в китката. На един от пръстите му имаше голям диамант. Погледна Малъри, усмихна се, бавно излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Мардон седна в тапициран със синя кожа въртящ се стол. Запали тънка пура и бутна кутията по плата на бюрото. Малъри се настани на стол в края на бюрото, между вратата и два отворени прозореца. Имаше и друга врата, но пред нея стоеше сейфът. Запали цигара и каза:

— Ландри ми дължи пари. Пет хиляди. Да знаете някой, който иска да ги плати?

Мардон отпусна кафявите си ръце върху облегалките на стола и се залюля напред-назад.

— За това не сме говорили.

— Добре — съгласи се Малъри. — А за какво говорихме?

Мардон присви очи.

— За това как бе убит Ландри. — Гласът му бе равен, без никаква интонация.

Малъри сложи цигарата в уста и кръстоса пръсти на тила си. Запафка облачета дим и заприказва, загледан в стената над главата на Мардон.

— Искаше да измами всички и накрая измами сам себе си. Играеше твърде много роли и обърка репликите. Беше се вманиачил — не можеше да държи желязо в ръка, без да стреля по някого с него. Някой просто му отвърна.

Мардон продължаваше да се люлее със стола.

— Не може ли да си малко по-конкретен?

— Разбира се... Мога да ти разкажа една история... за млада жена, която някога писала писма. Била влюбена, или поне така си мислела. Смело написани писма — такава била — по-дръзка, отколкото било добре за нея. Минало време и незнайно как писмата се появили на изнудваческия пазар. Някакви марионетки започнали да притискат момичето. Не искали сума, която би могла да я затрудни, но тя, изглежда, предпочитала твърдата игра. Ландри решил, че може да й помогне. Разработил план, за осъществяването на който му трябал

човек, който можел да носи смокинг, да не пие кафето си с лъжичка в чашата и да не го познават в града. И намери мен. Имам малко детективско бюро в Чикаго.

Мардон се завъртя към отворените прозорци и се загледа във върхарите на дърветата.

— Частен детектив, а? — измърмори той с безразличие. — От Чикаго.

Малъри кимна, погледна към него за миг, после отново се втренчи в някаква точка в стената.

— При това честен и почтен, Мардон. Макар да не личи по хората, с които напоследък си имам работа.

Мардон махна нетърпеливо с ръка, но не каза нищо.

— Е, аз поразбуних малко духовете — което беше първата ми и най-голяма грешка. Тъкмо леко бях напреднал и изнудването се превърна в отвличане. Не много добре изпипано. Свързах се с Ландри и той реши да действа заедно с мен. Намерихме момичето без кой знае какви проблеми. Отведохме я у тях. Все още обаче не бяхме намерили писмата. Докато се опитвах да ги измъкна от тоя, у когото смятах, че са, един от лошите ме изненада, изгарящ от желание да си поиграе с пистолета. Ландри направи ефектно появяване, вдигна стойка и предложи да се стрелят като каубои. И тогава глътна оловото. Беше красиво, ако си падаш по такива работи, ама мен ситуацията ме постави натясно. Та вероятно съм малко предубеден. Трябваше да офейкам, за да си събера мислите.

В мътните кафяви очи на Мардон трепна за миг някаква емоция.

— Историята на момичето може също да се окаже интересна — хладно отбеляза той.

Малъри издуха бледо облаче дим.

— Тя беше дрогирана и не знае нищо. А и да знае, не иска да говори. Пък и не знам името ѝ.

— Аз го знам — каза Мардон. — Шофьорът на Ландри се разприказва и пред мен. Така че няма да ти досаждам с това.

— Описах ти историята като външен наблюдател — заговори спокойно Малъри, — без коментари. Коментарите биха я направили по-забавна... и много по-мръсна. Момичето не е молило Ландри за помощ, но той е знал за изнудването. Някога писмата са били у него, защото са били писани до него. Планът му за откриването им е целял

да ме накара да предприема грешен ход спрямо момичето, като я накарам да си мисли, че писмата са у мен, да я убедя да се срещнем в нощен клуб, където можеха да ни наблюдават хората, замислили изнудването. Знаели са, че ще дойде, защото не й липсва смелост. А са щели да я наблюдават, защото са имали свой човек сред обслужващите я — прислужник, шофьор или нещо подобно. Момчетата неминуемо щяха да поискат да разберат що за птица съм. Щяха да се опитат да ме отвлекат, така че идеята беше, ако не загина междувременно, да научава кой кой е в осъществявания ракет. Чудесен план, не мислиш ли?

— Малко куца на места — студено отбеляза Мардон — Продължавай.

— Когато примамката подейства, разбрах, че всичко е нагласено. Заиграх по свирката им, защото за момента се налагаше. След малко се разигра друга неприятна сцена, този път нерепетирана. Един тиквеник, който вземаше рушвети от бандата, го хвана шубето и реши да пожертва момчетата. Нямаше нищо против леко изнудване, но нещата бяха твърде загрубели с отвлечането. Предателството му доста ме улесни, а Ландри изобщо не пострада от тази работа, защото оня наистина беше тиквеник и нямаше акъл за пет пари. Не беше особено умен и този, дето свети маслото на Ландри, предполагам. Само дето беше кисел, защото си мислеше, че някой се опитва да го изиграе.

Мардон тупна с кафявите си ръце по облегалките на стола, като търговски агент, загубил търпение след дълъг пазарлък.

— Влизаше ли ти в задълженията да разнициши нещата по този начин? — подсмихна се той подигравателно.

— Използвах главата си, Мардон. Малко късно, но все пак я използвах. Може и да не ме бяха наели, за да мисля, но това не ми беше обяснено. Ако схвана картинаката — лош късмет за Ландри. Щеше да му се наложи да мисли как да се измъкне от ситуацията. Ако пък не се досетя, щях да съм нещо като почтен непознат, който Ландри можеше да си позволи да допусне в машинациите си.

— Ландри имаше много пари. Имаше и акъл. Не много, но все пак имаше. Не би се хванал на такова кокошкарско изнудване.

Малъри се засмя дрезгаво.

— За него не беше кокошкарско, Мардон. Той искаше момичето. Тя се бе отдалечила от него. Ландри вече не беше от нейната класа. Нямаше как да се издигне до нейното ниво, но пък можеше да я

смъкне до своето. Писмата не бяха достатъчни за целта. Като се добави отвлечане и престорено спасяване от стар любовник, станал рекетър, и се получава пикантна история, която никой не би могъл да прикрие. Излезе ли наяве, момичето изхвърча от топлото си местенце и загубва работата си. Сети се сам на каква цена историята не би излязла на бял свят.

— Ъхъ — изсумтя Мардон и продължи да гледа през прозореца.

— Но всичко това бе направено на кредит — уточни Малъри. — Бях нает да намеря писмата и ги намерих — в джоба на Ландри, след като го гръмнаха. Сега бих искал да ми се плати за отделеното време.

Мардон се извъртя заедно със стола и положи длани на бюрото.

— Дай ми ги да видя дали имат стойност за мен — предложи Мардон.

Малъри го изгледа остро.

— Бедата при вас, мерзавците, е, че не можете да допуснете някой да се издига, без да си плати за това. Писмата са изтеглени от обръщение. Въртяха се твърде дълго и вече са износени.

— Сладка мисъл — подигравателно се усмихна Мардон. — За някой друг. Ландри ми беше партньор и аз много го уважавах... Значи ти даде писмата на момичето, а аз да ти платя, задето гръмнаха Ландри. Ще трябва да си го запиша в дневника. Мен ако питаш, вече си получил хонорара си... от госпожица Ронда Фар.

— Знаех си, че така ще си помислиш — саркастично отбеляза Малъри. — Навярно този сценарий ти отърва повече... На момичето му писна Ландри да ѝ върви по петите. Написала няколко фалшиви писма и ги сложила така, че нейният умен адвокат да ги намери. Така и станало — намерил ги и ги предал на шефа на бандата, която адвокатът използвал понякога в работата си. Момичето пише на Ландри да го помоли за помощ, а той се обръща към мен. Момичето ми предложи по-добри условия. Насе ме да поставя Ландри на мястото му. Аз играх на негова страна, докато не го изправих пред дулото на един идиот, който се правеше, че се цели в мен. Тъпакът застреля Ландри, а аз застрелях тъпака с пистолета на Ландри, за да изглежда както трябва. После гаврътнах едно и се прибрах да поспя.

Мардон се наведе напред и натисна бутона, инсталиран отстрани на бюрото му.

— Тази история ми хареса много повече — призна той. — Чудя се дали бих могъл да я пробутам.

— Опитай — лениво го посъветва Малъри. — Няма да е първата фалшивица монета, която ще се пробваш да пласираш.

9

Вратата на стаята се отвори и русият младеж влезе доволно захилен, изплезил леко език. Държеше автоматичен пистолет.

— Свърших си работата, Хенри — обяви Мардон.

Русият затвори вратата. Малъри стана и бавно заетърпа заднишком към стената.

— Дойде време за веселата част, а? — мрачно отбеляза той.

Мардон вдигна ръка и ошипа дебелата част на брадичката си.

— Никаква стрелба тук — нареди той. — В тази къща идват свестни хора. Може да не си пречукал ти Ландри, но не искам да се мотаеш наоколо. Пречиши ми.

Малъри продължаваше да отстъпва, докато раменете му опряха в стената. Русият се намръщи и направи крачка към него.

— Стой на място, Хенри — отсече Малъри. — Имам нужда от пространство, за да мисля. Нищо не ти пречи да ми пуснеш куршум, но преди това ще трябва да дадеш думата на моя пистолет за малко. Мен шумът ни най-малко не би ме притесnil.

Мардон се наведе над бюрото си и се загледа в Малъри. Русият забави крачка. Езикът му все още се подаваше между устните.

— В бюрото си имам няколко стодоларови банкноти — съобщи Мардон. — Ще дам десет на Хенри. Той ще дойде с теб до хотела ти. Дори ще ти помогне да си стегнеш багажа. Като се качиш на влака, ще ти даде парите. Ако се върнеш след това — ще играем нова игра... с белязани карти. — Мардон бавно свали ръка и отвори чекмеджето на бюрото.

Малъри не сваляше очи от русия.

— Хенри може да реши да промени последователността на действията — изрази съмнение Малъри с най-приятния си глас. — Хенри ми изглежда никак непредвидим.

Мардон се изправи и извади ръка от чекмеджето, след което пусна на бюрото пачка банкноти.

— Не вярвам — възрази Мардон. — Обикновено Хенри прави каквото му се каже.

— А може би точно от това се страхувам — захили се нервно Малъри. Усмивката излезе стегната и изкривена. Зъбите му проблеснаха между бледите устни. — Каза, че си уважавал Ландри. Врели-некипели. Пет пари не даваш за Ландри, сега е мъртъв и ти сигурно веднага си сложил ръка на неговата част от общия ви бизнес, без никой да те беспокои с неудобни въпроси. Обикновено така става при рекетърите. Искаш да се отървеш от мен, защото си мислиш, че все още можеш да продадеш мръсните тайни — на точното място — за повече пари, отколкото твоят дребен бизнес ще ти донесе за цяла година. Но няма да успееш, Мардон. Пазарът затвори. Никой няма да ти плати и пукнат петак, нито за да разгласиш историята, нито за да я потушиш.

Мардон тихо прочисти гърло. Все още стоеше леко надвесен над бюрото, подпрян на длани на плота, а между тях — пачката банкноти. Облиза устни.

— Добре, умнико. И защо мислиш така?

Малъри направи бърз, но красноречив жест с десния си палец.

— Аз съм сукалче в тази игра. Ти си умникът. Първия път ти разказах истинска история и интуицията ми подсказва, че Ландри не е замислил сам своя план. И ти си вътре, с двата крака при това!... Но си се отдръпнал, когато си оставил Ландри да вземе със себе си писмата. Сега момичето може да говори. Няма да каже много, но достатъчно, за да получи подкрепата на някой, който няма да хвърли на боклука репутация за един милион само защото някакъв допнапробен комарджия иска да се прави на умен... Ако твоите пари ти казват нещо друго, ще получиш такъв удар, че ще си вадиш кучешките зъби от очните ябълки. Ще видиш най-хитрото прикритие, което дори в Холивуд не са измисляли.

Малъри замълча за миг и хвърли бърз поглед към русия.

— И още нещо, Мардон. Когато замисляш сценарии с пистолети, си намери човек, дето да разбира от тия работи. Тоя обратен кабалеро тук е забравил да вдигне предпазителя.

Мардон замръзна. Русият отклони поглед от Малъри за частица от секундата, за да погледне оръжието си. Малъри отскочи встрани по протежение на стената, люгерът като по чудо се озова в ръката му.

Русият пребледня, пистолетът му изтрещя. После люгерът гръмна и един куршум се заби в стената до филцовата шапка на младежа. Хенри се смъкна надолу елегантно и отново натисна спусъка. Изстрелът бълсна Малъри в стената. Лявата му ръка сякаш изчезна — изобщо не я усещаше.

Сви ядно устни. Възвърна равновесието си: люгерът изтрещя два пъти, много бързо.

Ръката на русия отхвръкна нагоре, пистолетът излетя високо към стената. Момчето отвори широко очи и вик на болка излетя от раззинатата му уста. Той се завъртя, сграбчи дръжката на вратата, дръпна с все сила и изхвръкна навън.

Светлината от стаята се разля след него по стълбищната площадка. Някой някъде изкрешя. Тресна се врата. Малъри погледна към Мардон.

— Уцели ме в ръката — съобщи му той. — Можех пет пъти да го убия това копеле! — поясни с равен глас.

Мардон вдигна ръка от бюрото и в нея блесна пистолет. Куршумът се заби в пода пред краката на Малъри. Мардон се люшна като пиян, захвърли пистолета, сякаш бе нагорещено желязо, и вдигна високо ръце. Изглеждаше смъртно уплашен.

— Хайде пред мен, господинчо! Махам се оттук.

Мардон се измъкна иззад бюрото. Движеше се вдървено като марионетка. Очите му бяха мъртви като застояли стриди. Лиги течаха по брадичката му.

Нещо се мерна на прага. Малъри отскочи встрани, стреляйки слепешката срещу вратата. Но изстрелите на люгера бях заглушени от ужасния тръсък на лопара. Изгарящ пламък жегна дясната страна на Малъри. Мардон пое останалата част от куршумите.

Строполи се на пода по лице, мъртъв още преди да докосне паркета.

През отворената врата прелетя лопарата, последвана от мъж по риза с дебело шкембе, който едва мина през касата и въпреки това не успя да се хване никъде, макар ръцете му конвулсивно да се опитваха да намерят опора, накрая се изтърколи на пода. Задавено изхлипване и от устата му шурна кръв върху колосания плат на официалната му риза.

Някъде отдолу изведнъж се надигна невъобразим шум — викане, тичащи крака, неадекватен нервен смях, някакъв остьр звук — навярно писък. Забръмчаха коли навън, заскърцаха гуми по алеята. Клиентите се изнасяха панически. Някъде издрънча счупено стъкло. Приглушен тропот на тичащи крака по тротоара.

В осветеното петно на стълбищната площадка нищо не помръдваше. Русият стенеше тихо някъде там на пода, зад мъртвеца, проснат на прага.

Малъри прекоси стаята и потъна в стола, разположен до бюрото. Изтри потта от очите си с длан, пистолетът в ръката не му пречеше. Облегна гърди на ръба на бюрото задъхан, без да сваля очи от вратата.

Лявата ръка пулсираше, а десния крак сякаш го бяха сполетели всичките десет беди, изпратени от Господ на Египет. Под ръкава му се стичаше кръв, багреще ръката и капеше от пръстите.

След малко отклони поглед от вратата и го фокусира върху пачката банкноти на бюрото. Пресегна се и ги бутна с дулото на лягера в отвореното чекмедже. Наведе се напред — лицето му се сгърчи от болка, задъха се, но успя да затвори чекмеджето. После примига няколко пъти бързо — стисваше здраво клепачи, после рязко и широко ги отваряше. Това проясни малко главата му. Дръпна телефона към себе си.

На долнния етаж вече цареше тишина. Малъри остави лягера, вдигна слушалката и я оставил до пистолета.

— Много лошо, кукло — каза той на глас. — Дали пък не събрках... Тоя тъпак дали щеше да има смелостта да ти стори нещо... Знам ли... е... сега ще се наложи да обяснявам.

Тъкмо започна да набира номера и воят на сирени зазвуча по-силно.

10

Униформеният полицай, седнал зад бюро с пираща машина, говореше по диктофона, после погледна към Малъри и посочи с палец към остьклена врата, на която пишеше: „Шеф на криминалния отдел. Личен кабинет.“

Малъри стана от твърдия стол вдървено, прекоси помещението, облегна се на стената, за да отвори остьклената врата, и влезе.

Озова се в стая с мръсен кафяв линолеум и с такава отвратителна мебелировка, каквато само градската община можеше да предостави. Каткарт, шефът на криминалния отдел, седеше сам на сред помещението, между отрупано с боклуци бюро с извит сгъваем капак, което бе поне на двайсет години, и маса от орехово дърво, върху която спокойно можеше да се играе пинг-понг.

Каткарт беше едър занемарен ирландец с потно, захилено лице. Белите му мустаци бяха пожълтели по средата от никотин. По ръцете имаше множество брадавици.

Малъри бавно тръгна към него, опирайки се на здрав бастун с гumen накрайник. Чувстваше десния си крак подут и горещ. Превръзка от черна коприна, преметната през рамото, поддържаше лявата му ръка. Беше току-що обръснат. На бледото му лице очите изглеждаха черни като катран.

Седна до масата срещу Каткарт, остави бастуна върху огромния плот, потупа цигара в дървото и я запали.

— Каква е присъдата, шефе? — попита той небрежно.

Каткарт се захили.

— Как се чувстваш, хлапе? На вид си като прегазен от камион.

— Не е чак толкова зле. Малко съм скован.

Каткарт кимна, прочисти гърло, разрови безцелно някакви документи пред себе си.

— Ти си на чисто. Беше на кантар, но си на чисто. От Чикаго ни изпратиха чисто досие — безупречно. Люгерът ти е повалил само

Майк Корлис — абсолютен бандит. Ще запазя обаче пистолета ти за спомен. Нямаш нищо против, нали?

— Добре — кимна Малъри. — Ще си взема един двайсет и пет милиметров с медни куршуми. Страхотна оса. Никакъв откат, но се връзва по-добре с официални дрехи.

Каткарт се вгледа в него за миг.

— По лопарата са открити единствено отпечатъците на Майк. А Мардон е убит с лопарата. Никой не се е скъсал да плаче за това. Русият хлапак не е тежко ранен. Оставил е отпечатъците си по автоматичния пистолет, който намерихме на пода, и това ще го изкара от играта за известно време.

Малъри уморено потърка брадичка.

— Ами другите?

Каткарт вдигна спълстените си вежди и го погледна глуповато.

— Доколкото знам, нищо не те свързва с другите. Нали?

— Нищичко — увери го Малъри. — Само питах.

— Не питай — сряза го Каткарт. — И не се впускай в догадки, ако някой реши да ти задава въпроси... Да вземем онази история в Бодуин Хилс. Доколкото можахме да установим, Макдоналд е загинал при изпълнение на служебния си дълг, като преди това е застрелял наркодилър на име Слипи Морган. Издирваме съпругата на Слипи, но не вярвам да ѝ хванем дирите. Мак не се занимаваше с наркодилъри и онази нощ не е бил дежурен, но беше страхoten полицай, влюбен в работата си, така че това не би го спряло, ако е попаднал на нещо.

Малъри се усмихна изморено.

-Така ли е станало? — учтиво попита той.

— Да — увери го Каткарт. — В другия случай известен комардия на име Ландри — който е и бизнес партньор на Мардон (малко странно съпадение) — отишъл в Уестууд да вземе пари от тип, наречен Костело, който правел списъците на залаганията за конните състезания в Истърен Трекс. Джим Ралстън, един от нашите, отишъл с него. Не е бил длъжен, но твърде добре познавал Ландри. Възникнали разногласия за парите. Джим бил халосан с палка, а Ландри и някакъв дребен бандит се изпоказа стреляли един друг. Имало и някакъв тип там, но не успяхме да уточним самоличността му. Хванахме Костело, но той мълчи, а ние не обичаме да бием стари хора. Повдигнали сме

обвинение срещу него за удара с палката. Но той сигурно ще пледира, че е невинен.

Малъри се отпусна в стола, докато опря тил на облегалката. Издиша дим към мръсния таван.

— Ами миналата нощ? Или това е било времето, когато колелото на ролетката е започнало да стреля и странна пура пробила дупка във вратата на гаража?

Шефът на криминалния отдел отривисто разтри влажните си бузи, после извади огромна носна кърпа и шумно се изсекна в нея.

— А, това ли? — небрежно каза той. — Нищо особено не е станало. Русият хлапак — Хенри Ансьон или нещо такова — разправя, че било изцяло негова грешка. Бил телохранител на Мардон, но това не означава, че може да стреля по всеки, ако му хрумне. Само това му е достатъчно да го вика на топло, но ние проявихме слизходителност, задето ни разказа всичко както си е било.

Каткарт замълкна и се вторачи в Малъри. Малъри се хилеше.

— Разбира се, ако не ти харесва неговата история... — не довърши шефът на криминалния отдел.

— Още не съм я чул, но ще ми хареса, убеден съм.

— Добре — избоботи Каткарт успокоен. — Та този Ансьон разправя, че Мардон го повикал в стаята, където разговарял с теб. Ти си вдигал скандал за нещо, май за някаква нагласена ролетка нания етаж. На бюрото имало някакви пари и Ансьон решил, че става въпрос за изнудване. Сторил си му се доста опасен и понеже не знаел, че си частен детектив, се изнервил. Пистолетът му изтрещял. Ти не си отговорил веднага на огъня, но нещастникът стрелял пак и те уцелил. И тогава вече си го пронизал в рамото, всеки би го направил, само че ако бях на твоето място, щях да му надупча червата. После идва онъ с лопарата и започва да гърми, без да пита, убива Мардон, ти също отнасяш малко олово. Отначало си помислихме, че може нарочно да е видял сметката на Мардон, но хлапакът каза, че се е спънал във вратата, като влизал... Хич не ни харесва цялата тая стрелба около теб — все пак си непознат и така нататък — но човек трябва да има право да се защити, когато незаконно вадят оръжие срещу него.

— А областният прокурор и съдията? — тихо попита Малъри. — Те на какво мнение са? Ще ми се да се върна със същата неопетнена репутация, с каквато дойдох.

Каткарт смръщено закова поглед в мръсния линолеум и си захапа палеца, сякаш му доставяше удоволствие да си причинява болка.

— Съдията не дава и пет пари за тези отрепки. Ако областният прокурор реши да се прави на интересен, ще му припомня няколко случая, в които прокуратурата не се представи особено добре.

Малъри взе бастуна от масата, бутна стола си назад, подпра се на бастуна и се изправи.

— Страхотен полицейски участък. Чудя се как изобщо има престъпления във вашия район — заяви той и се отправи към вратата.

— В Чикаго ли се връщаш? — попита Каткарт зад гърба му.

Малъри внимателно сви дясното си рамо — здравото.

— Може да поостана малко. Едно от студиата ми направи предложение. Да се занимавам със случаите на изнудване и такива работи.

Каткарт се захили чистосърдечно.

— Страхотно! „Еклипс филмс“ е чудесно студио. Винаги се отнасяли с уважение към мен... С изнудвания — хубава, лесна работа. Не те напъхва в разни сериозни неприятности.

— Да, лека работа, и аз така мисля, шефе — кимна Малъри. — Почти женска, ако разбираш какво искам да кажа.

Излезе от кабинета, бавно измина коридора, взе асансьора и се озова на улицата. Хвана такси. В таксито беше горещо. Прилоша му, зави му се свят, но хотелът не беше далече.

БРОНЗОВАТА ВРАТА

1

Дребният човечец, седнал на бара в клуба, беше някъде от крайбрежието на Калабар или от Папуа, или от Тонгатабу или някое друго затънто място. Един от строителите на империята — с одредили и побелели коси край слепоочията, slab, жълт и леко пиян. Беше и с избеляла училищна вратовръзка, която вероятно бе държал втенекиена кутия, за да не я изядат стоножките.

Господин Сътън-Корниш не го позна, поне докато бяха в клуба, но позна вратовръзката, защото неговата беше същата. Затова плахо го заговори и човекът му отвърна, тъй като беше подпийнал и не познаваше никого. Пиха и разговаряха за старото училище по онзи странен, характерен за англичаните начин — на пръв поглед резервирано, дори не споменават имената си, но всъщност бъбрят доста приятелски.

За господин Сътън-Корниш това беше голямо преживяване, защото в клуба никой никога не говореше с него, ако не се брои обслугващият персонал. Той бе твърде сломен, твърде затворен в себе си, пък и в лондонските клубове не се налагаше да разговаряш. Те клубовете са за това.

За първи път от петнайсет години господин Сътън-Корниш се прибра вкъщи за чая с леко надебелял език. Седеше с празен поглед в гостната на горния етаж, хванал чаша произстинал чай, и мислено си припомни лицето на мъжа, направи го по-младо, по-пълничко — лице, което да върви на колосаната бяла яка на ученическата униформа или на шапката на училищния отбор по крикет.

Изведнъж се сети и се изхили. Ето това също не го беше правил поне от няколко години.

— Лоelin, скъпа моя — каза той. — Лоelin Майнър. Имаше поголям брат. Убиха го по време на войната, беше в конната артилерия.

Госпожа Сътън-Корниш го изгледа със студен поглед над пищно бродирания калъф на чайника. Очите й, кафяви като кестени, бяха помътнели от презрение — изсъхнали кестени обаче, не пресни.

Останалата част от лицето ѝ изглеждаше сива. Късният октомврийски следобед беше сив, сиви бяха и тежките, дълги до пода завеси с монограми, които скриваха прозорците. Дори предците на портретите по стените бяха сиви, с изключение на лошия генерал.

Смехът замря в гърлото на господин Сътън-Корниш. Дългият сив поглед се погрижи за това. После мъжът потрепери и понеже не беше особено стабилен, ръката му подскочи и той изсипа чая на килима, с грация едва ли не, заедно с чашата и лъжичката.

— О, проклятие — възклика с надебелял глас. — Съжалявам, скъпа. Поне не си залях панталона. Страшно съжалявам, скъпа.

В продължение на цяла минута госпожа Сътън-Корниш самодиша като хипопотам, беше си бая едра. После всичко в нея изведнъж започна да дрънка — да дрънка, да шумоли и да скърца. Беше пълна със странни шумове, като къща, обитавана от духове.

Господин Сътън-Корниш потрепери, защото бе наясно, че жена му се тресе от гняв.

— А-а-а-а — издиша тя бавно-бавно, след дълга пауза, с типичния за нея звук, напомнящ отряд за извършване на екзекуция. — А-а-а-а. Пиян ли си, Джеймс?

Нещо неочеквано се размърда в краката ѝ. Теди — дребно злобно куче, порода померанска лисица — престана да хърка, вдигна глава и подуши — замириса му на кръв. Изляя кратко и отсечено, почти все едно че стреля, и с клатушкане се изправи. Изпъкналите му кафяви очи злобно се втренчиха в господин Сътън-Корниш.

— По-добре да повикам прислугата, нали, скъпа? — смирено предложи господин Сътън-Корниш и се изправи. — Нали?

Тя не отговори. Вместо това тихичко се обърна към Теди. Гласът и бе мек като тесто със садистична нотка в него.

-Теди — тихо изрече тя, — погледни го този. Погледни го този, Теди.

— Не, не го карай да ме хапе, скъпа — помоли се господин Сътън-Корниш с надебелелия си глас. — Н-н-не го карай да ме хапе, моля те, скъпа.

Никакъв отговор. Теди се приготви за атака и очите му злобно блеснаха. Господин Сътън-Корниш откъсна поглед от него и се вторачи в портрета на лошия си предтеча — генерала. Той беше облечен в аленочервен мундир със синя лента напреки на гърдите. Имаше

червендалест тен, характерен за тогавашните генерали. По него висяха множество странно изглеждащи отлиния. Беше вперил смел поглед напред — поглед на непокаял се грешник. Генералът не беше цвете за мирисане. Домовете, които бе разрушил, бяха повече от броя на дуелите, които бе водил, а дуелите, в които бе участвал, бяха много повече от битките, които бе спечелил, а беше спечелил доста битки.

Смелото, прорязано от червени венички лице на генерала помогна на господин Сътън-Корниш да се стегне. Той се наведе и взе малък триъгълен сандвич от масичката.

— Ето, Теди — преглътна господин Сътън-Корниш. — Дръж, момче, дръж! — И му подхвърли сандвича, който падна пред кафявите лапички на Теди. Кученцето изсумтя вяло и се прозина. На него му сервираха храната в порцеланови съдове, а не му я подхвърляха. Промъкна се с невинно изражение напред и внезапно се нахвърли върху ръба на килима с оголени зъби.

— На масата, Джеймс! — каза госпожа Сътън-Корниш бавно и страшно.

Господин Сътън-Корниш стъпи на чашата си за чай и тя се счупи на фини порцеланови люспи. Той отново потрепери. Сега беше моментът. Бързо се отправи към звънеца за прислугата. Теди го оставил да стигне почти до там, все още преструвайки се, че води война с ръба на килима. После изплю откъснатите влакна и атакува — прилепен до пода, без звук — лапичките му докосваха мекия килим като перца. Господин Сътън-Корниш тъкмо протягаše ръка към звънеца. Малките лъскави зъбки се впиха бързо и умело в перленосивата гета.

Господин Сътън-Корниш извика, бързо се завъртя на пети... и ритна. Лъснатата му обувка проблесна на сивата светлина. Коприненосива топка полетя във въздуха и изкряка при приземяването.

В стаята настана неописуема тишина, като тишината в най-вътрешното помещение на хладилен склад посред нощ.

Теди изскимтя веднъж артистично, пропълзя ниско по пода и се завря под стола на госпожа Сътън-Корниш. Нейните лилаво-кафеникави поли се раздвижаха и лицето на Теди бавно се появи, оградено от коприна — като лице на проклета старица, увила главата си с шал.

— Изненада ме и загубих равновесие — измърмори господин Сътън-Корниш. — Без да искам... никога не бих го направил

нарочно...

Госпожа Сътън-Корниш се изправи. Стана с вид на лейди, която свиква свитата си. Гласът й проехтя като сирена за мъгла над замръзнала река.

— Чинвърли — отсече тя. — Замиnavам веднага за Чинвърли. Незабавно. В този час... Пиян! Пиян-залиян посред бял ден. И рита беззащитни животинки. Каква низост! Пълна низост! Отвори вратата!

Господин Сътън-Корниш прекоси стаята с нестабилна крачка и отвори вратата. Тя излезе. Теди изтопурка до нея от противоположната на господин Сътън-Корниш страна и като никога не се опита да спъне господарката си на излизане.

Прекрачила прага, тя се завъртя бавно, като презокеански кораб.

— Джеймс — вдигна вежда госпожата, — имаш ли да ми кажеш нещо?

Той се захили — от чисто нервно напрежение. Тя го изгледа страшно, обърна се обратно и подхвърли през рамо:

-Това е краят, Джеймс. Краят на нашия брак.

— Господи, скъпа — възклика господин Сътън-Корниш ужасен, — ама ние женени ли сме?

Тя понечи отново да се обърне, но се отказа. Издаде звук, като че бесеха някого в тъмница. После си тръгна.

Вратата на стаята остана отворена като парализирана уста. Господин Сътън-Корниш стоеше току до нея и сеслушваше. И не мръдна, докато не чу стъпки на горния етаж — тежки стъпки — нейните. Въздъхна и погледна разкъсаната си гета. После тихичко се промъкна в дългия си тесен кабинет до вестибюла нания етаж и се захвани с бутилката уиски.

Почти не забеляза суетнята около заминаването, свалянето на багажа, не чу гласовете, шума от двигател на голямата кола, спряла отпред, гласовете, последното излайване на стария Теди. В къщата се възцари пълна тишина. Мебелите чакаха прехапали език. Навън лампите светеха, имаше лека мъгла. Такситата ревяха с клаксони по мократа улица. Огънят бавно гаснеше зад решетката на камината.

Господин Сътън-Корниш стоеше пред нея, легко се полюляваше, загледан в дългото си сиво лице, отразено в огледалото на стената.

— Хайде да се поразходим — прошепна с кисела усмивка. — Ти и аз. Че кой друг. Никога не е имало друг, нали?

Тихичко отиде във вестибюла, за да не го чуе Колинс, икономът. Взе си шала, палтото, шапката, грабна бастуна и ръкавиците, излезе безшумно и се потопи в мрака.

Спра за миг на най-долното стъпало и се обърна да погледне къщата. „Гринлинг Кресънт“ номер 14, къщата на баща му, на дядо му, на прадядо му. Това му беше останало. Всичко друго беше нейно. Дори дрехите на гърба му, парите в банковата му сметка. Но къщата беше все още негова — поне така се водеше.

Четири бели стъпала, без нито едно петънце, като душата на девица, водеха към светлозелена резбована врата, боядисана така, както се боядисваше много отдавна, в епохата на свободното време. Имаше месингово чукче и резе над дръжката, а звънецът беше от тези, дето се завъртаяха, а не като обикновените, които се дърпаха или натискаха, и звънеше точно от другата страна на вратата — доста нелепо, ако не си му свикал.

Обърна се и погледна отвъд улицата към малкия ограден парк, който винаги бе заключен — в слънчеви дни по гладките му пътеки, около декоративното езерце, покрай рододендроновите храсти се разхождаха спретнато облечените деца на Гринлинг Кресънт, хванали гувернантките си за ръка.

Гледаше всичко това малко тъжно. После приведе слабичките си рамене и тръгна в сумрака, замислен за Найроби, Папуа и Тонгатабу, замислен за мъжа с избелялата училищна вратоворъзка, който сега ще се върне там, откъдето беше, ще лежи буден в джунглата и ще си мисли за Лондон.

2

— Файтон, сър?

Господин Сътън-Корниш замръзна на ръба на бордюра и зяпна. Гласът идваше отгоре, такъв един пресипнал от вятъра, бирен глас, който вече рядко можеше да се чуе. Идваше от мястото на кочияша на такси-файтон с две колела.

Файтонът бе излязъл от мрака, плъзгайки се тихо по улицата на високите си гумени колела, копитата на коня бавно потракваха, но господин Сътън-Корниш не бе чул дори това „туп-туп“, докато кочияшът не го заговори.

Изглеждаше съвсем истински. Конят имаше износени черни капаци на очите, на вид бе добре охранен, но с характерния за файтонджийските коне изнурен поглед. Вратите на файтона бяха отворени и господин Сътън-Корниш виждаше ватираната тапицерия вътре. Дългите поводи бяха осияни с пукнатини, а като ги огледа нагоре, стигна до пълния файтонджия, ливреята му с широки лъскави ръбове, огромните копчета в горната част на балтона и изтърканото одеяло, с което се бе увил от кръста надолу. Държеше дългия си камшик леко и деликатно, както би трябало да държи камшика си всеки файтонджия.

Проблемът бе, че такива файтони вече нямаше.

Господин Сътън-Корниш прегълтна, свали едната си ръкавица и докосна гумата. Беше студена, много твърда, покрита с лигавата кал на градските улици.

— Май не съм виждал такъв файтон от края на войната — установи той на глас, съвсем спокойно.

— Каква война, шефе?

Господин Сътън-Корниш трепна. Докосна гумата още веднъж. После се усмихна, бавно и грижливо нахлузи обратно ръкавицата си.

— Качвам се — заяви той.

— Спокойно, Принц — изхриптя файтонджията. Конят презрително размаха опашка. На него ще му казват да е спокоен.

Господин Сътън-Корниш се покатери над колелото доста непохватно — за толкова години забравяш как се прави. Дръпна вратите и ги затвори пред себе си, облегна се удобно на седалката и вдъхна приятната миризма на сбруи и седла.

Капандурата над главата му се отвори и в отвора се показва големият нос на файтонджията и очите му на алкохолик — невероятна картичка — като дълбоководна риба, която те зяпа през стъклена стена на аквариум.

— Накъде, шефе?

— Ами... към Сохо. — Това бе най-стрannото място, което успя да измисли, за да се появи с файтон.

Очите на файтонджията се втренчиха в него.

— Там няма да ви хареса, шефе. Има твърде много жабари.

— Не е нужно да ми хареса — отбеляза мрачно господин Сътън-Корниш.

Файтонджията го зяпа още малко през капандурата и накрая рече:

— Добре. Сохо. „Уордър стрийт“ например. Както кажете, шефе.

Капакът на покрива тресна, камшикът нежно иззвистя край дясното ухо на коня и файтонът потегли.

Господин Сътън-Корниш седеше абсолютно неподвижно, увил плътно шала около хилавия си врат, стиснал бастуна между коленете си и опрял длани върху извитата му дръжка. Безмълвно се рееше в мъглата навън, като адмирал на мостик. Конят изтрополи по „Гринлинг кресънт“, мина през „Белгрейв скюеър“, „Уайтхол“, „Трафалгар скюеър“, стигна до „Сейнт Мартинс лейн“.

Не вървеше нито бързо, нито бавно, но въпреки това се движеше наравно с всички други по улиците. Напредваше безшумно, като изключим трополенето на копитата, през свят, вмирисан на бензин, отработени газове и изгоряло масло, огласян от клаксони и свирки.

И сякаш никой не го забелязваше и нищо не му се изпречваше на пътя. „Доста изненадващо“, помисли си господин Сътън-Корниш. Ала в края на краишата един двуколесен файтон-такси нямаше нищо общо с този свят. Беше призрак, отрязък от миналото, оригиналният текст на палимпсест, разчетен с ултравиолетова светлина в затъмнена стая.

— Знаеш ли — каза той на задницата на коня, защото просто нямаше на кого друг, — на човек могат да му се случват разни неща

само ако той им позволи да се случат.

Дългият камшик плесна до ухото на Принц леко, като плясък на пъстърва, скочила над водата в малък тъмен вир край скала.

— А той вече им позволи — мрачно добави господин Сътън-Корниш.

Файтонът спря до бордюра, капандурата щракна и се отвори.

— Ами, пристигнахме, шефе. Какво ще кажете да хапнем в някое от френските ресторантчета — осемнайсет пенса обядът. Цели шест яденета за нищо пари. Аз ще ви черпя една вечеря, после вие мен и пак ще сме си гладни. А, какво ще кажете?

Ледена ръка стисна сърцето на господин Сътън-Корниш. Вечеря с шест ястия за осемнайсет пенса? Файтонджия, който пита: „Каква война?“ Преди двайсет години, може би...

— Махам се оттук! — гласът му излезе странно писклив.

Дръпна рязко вратите, поднесе с нервен жест пари пред лицето, надничашо от капандурата, прескочи колелото и тупна на тротоара.

Не се затича, но закрачи доста припряно близо до тъмна стена и току се оглеждаше. Нищо не тръгна след него, дори потропването на конските копита. Сви в тясна, пълна с хора улица.

Светлината идваше от отворена врата на магазин. На фасадата с някога златни букви в тежък готически стил пишеше: „Редки антикварни стоки“. На тротоара падаше ярка светлина за привличане на вниманието и той успя да разчете надписа благодарение на нея. Отвътре се чуваше напевен глас — дребен пълничък мъж, възкачил се на някаква кутия, говореше над главите на апатична тълпа мълчаливи, отегчени мъже, с вид на чужденци. В напевния глас се долавяше изтощение и примирение с безсмислието на начинанието.

— Сега каква цена ви предлагам, господа? Каква цена ви предлагам за този великолепен образец на ориенталското изкуство? Залагането започва от една лира, господа. Една лира стерлинга. Кой казва една лира, господа? Кой казва една лира?

Никой не каза нищо. Дребният пълен човечец върху сандъка поклати глава, изтри лице с мръсна носна кърпа и пое дълбоко дъх. После видя господин Сътън-Корниш, застанал в края на малката тълпа.

— А вие, сър? — нападна го той неочеквано. — Приличате на човек, който има къща в провинцията. А тази врата е направена точно

за такава къща. Какво ще кажете, сър? Обадете се, колкото да започнем наддаването.

Господин Сътън-Корниш примигна насреща му.

— А? Какво искате да кажете? — сопна се той.

Апатичните мъже се усмихнаха едва-едва и заговориха помежду си, без да мърдат дебелите си устни.

— Не се обиждайте, сър — изчурулика аукционерът. — Ако имахте къща в провинцията, онази врата там наистина можеше да ви влезе в употреба.

Господин Сътън-Корниш бавно обърна глава да проследи накъде сочи ръката на човека и за първи път видя бронзовата врата.

3

Стоеше сам-сама пред лявата стена на почти празния магазин, стъпила здраво на собствената си основа. Беше двукрила, очевидно излята от бронз, макар това да изглеждаше невъзможно за врата с такива размери. Бе покrita с множество сложни релефни надписи на арабски — безкрайна история, за която нямаше слушатели тук, процесия от завъртулки и точки, които можеха да означават какво ли не: от подбрани мъдрости от Корана до правила за поведение в добре организиран хarem.

Двете крила на вратата бяха само част от съоръжението. Имаше широка тежка основа и надстройка, увенчана с мавританска арка. От огромна ключалка, там, където двете крила се допираха, стърчеше огромен ключ като ония, дето навремето носели средновековните тъмничари, навързани на грамадни дрънкащи връзки върху кожен колан, препасан на кръста. Ключ като от комедийна оперета на Артър Съливан.

— О... това ли? — отрони господин Сътън-Корниш в настъпилата тишина. — Е, всъщност, нали разбирате. За съжаление, не ми трябва точно такова нещо.

Аукционерът въздъхна. Едва ли е хранел голяма надежда, но все пак явно е имал някаква — достатъчна да предизвика въздишка. После взе нещо, което сякаш бе изваяно от слонова кост, но не беше, взря се в предмета с пессимизъм и отново се провикна:

— А сега, господа, държа в ръката си един от най-фините образци...

Господин Сътън-Корниш се промъкна покрай скучилите се мъже, за да се приближи до бронзовата врата. Застана пред нея и се облегна на бастуна си — стоманен прът, облицован с обработена кожа от носорог с цвят на махагон — бастун, на който спокойно можеше да разчита дори доста едър мъж. След малко господин Сътън-Корниш лениво се протегна и завъртя големия ключ. Превъртя — трудно, но се

превъртя. Над него имаше дръжка като топка. Завъртя и нея и дръпна едното крило на вратата.

Поизпъна се и с приятно отпуснато движение пъхна края на бастуна си в отвора. И тогава, за втори път тази вечер, пред очите му се случи нещо невероятно.

Рязко се обърна на пети. Никой не му обръщаше внимание. Търгът бе завършил. Мълчаливите мъже се изнисваха навън в нощта. След малко в задната част на магазина някой затропа с чук. Дребният пълничък аукционер все повече заприличаваше на човек, изял развалено яйце.

Господин Сътън-Корниш погледна към дясната си ръка, скрита в ръкавица. В нея нямаше бастун. Нямаше нищо. Пристъпи крачка встрани и надникна зад вратата. И там нямаше бастун, само прашен под.

Нищо не бе усетил. Никакво дърпане. Бастунът просто влезе наполовина във вратата и после просто престана да съществува.

Наведе се и взе парче скъсана хартия, смачка я на топка, погледна зад себе си пак и хвърли топката през отвореното крило на вратата.

После изпусна дълга въздишка, в която някакъв неолитен възторг се преплете с удивлението на цивилизиран човек. Хартиената топка не падна на пода зад вратата. Полетя и насред полета си изчезна от видимия свят.

Господин Сътън-Корниш протезна празната си дясна ръка напред и много бавно и внимателно затвори вратата. После просто остана да стои пред нея, облизвайки устни.

— Врата от хarem — тихичко измърмори той след малко. — Изход от хarem. Това се казва идея.

Очарователна идея. След щастлива нощ със султана, облечена в коприна дама учтиво бива поканена да излезе през тази врата, тя прекрачва небрежно прага й и... Нищо. Няма хлипане в нощта, няма разбити сърца, няма черен арапин с жестоки очи и голям ятаган, няма клуп от копринено въже, няма кръв, нито мрачен плясък в нощните води на Босфора. Просто нищо. Хладнокръвно, чисто, съвършено нагласено във времето и съвършено невъзстановима липса на съществуване. Някой затваря вратата, заключва я, изважда ключа от ключалката и с това се изчерпва всичко за момента.

Господин Сътън-Корниш не забеляза как магазинът опустя. Дочу затварянето на вратата откъм улицата, но фактът изобщо не достигна до съзнанието му. Чукането в задната част спря за миг, заговориха гласове. После се приближиха нечии стъпки. Изморени стъпки в тишината, стъпки на човек, изтощен от деня и от много други такива дни. Някъде откъм лакътя на господин Сътън-Корниш се чу глас, изморен и той като стъпките от дългия ден.

— Изящно изделие, сър. Малко извън мята сфера на интереси, да си призная честно.

Господин Сътън-Корниш не го погледна, все още избягващ.

— Май е извън сферата на интереси на когото и да било — мрачно предположи той.

— Вас все пак ви заинтригува, виждам.

Господин Сътън-Корниш бавно завъртя глава.

Стъпил на пода, без своя сандък, аукционерът изглеждаше съвсем дребничък. Опърпан, неизгладен нисичък мъж със зачервени очи, с явно нерадостен живот.

— Да, ама какво би могло да се прави с такава врата? — попита гърлено господин Сътън-Корниш.

— Ами... това си е врата като врата, сър. Малко тежичка. Малко странна на вид. Но все пак врата като всички други.

— Дали? — усъмни се господин Сътън-Корниш отново с гърлен глас.

Аукционерът му хвърли бърз преценяващ поглед, сви рамене и се предаде. Седна върху празен кашон, запали цигара, отпусна се и се отдаде на собствените си мисли.

— За колко я продавате? — най-неочеквано попита господин Сътън-Корниш. — Колко и искате, господин...?

— Скимп, сър. Джосая Скимп. Ами, двайсет лири, сър. Само бронзът сигурно струва толкова. — Очите на дребосъка отново бяха засияли.

Господин Сътън-Корниш кимна разсеяно.

— Не разбирам много от тия работи — призна си той.

— То и аз толкова разбирам, сър. — Господин Скимп скокна от кашона, заситни към вратата и с мъка задърпа едното крило, пъшкайки. — Изобщо не знам как се появи тук. Направена е за хора, високи над два метра, а не за скариди като мен. Погледнете, сър.

Ужасно предчувствие обзе господин Сътън-Корниш, разбира се. Ала той нищо не направи. Не можа. Езикът му залепна за гърлото и краката му се превърнаха в лед. Господин Скимп бе явно развеселен от комичния контраст между масивността на вратата и собственото си дребно телце. На кръгличкото му лице се появи нещо като усмивка. После вдигна крак и прескочи прага.

Господин Сътън-Корниш го гледаше, без да мига... докато имаше какво да се гледа. Всъщност много по-дълго продължи да гледа. Чукането в задната част на магазина сякаш стана още по-силно в настъпилата тишина.

След известно време господин Сътън-Корниш се протегна напред и за втори път тази вечер затвори вратата. Завъртя и ключа, измъкна го от ключалката и го сложи в джоба на палтото си.

— Трябва да направя нещо — измърмори той. — Трябва да направя... Не мога да позволя такива неща да... — Гласът му загълхна и той изведнъж подскочи като прорязан от внезапна болка. После се разсмя гръмогласно. Ненормален смях. Доста неприятен смях.

— Това беше отвратително — прошепна под носа си, — но ужасно смешно.

Все още стоеше там като закован, когато до него изникна блед младеж с чук в ръка.

— Господин Скимп дали излезе, забелязахте ли, сър? Би трябвало да затваряме вече.

Господин Сътън-Корниш не погледна към бледия младеж с чука.

— Да... Господин Скимп... излезе. — Лепкавият му език не го слушаше.

Младежът понечи да се отдалечи. Господин Сътън-Корниш го спря с жест.

— Току-що купих тази врата... от господин Скимп — заяви той.
— За двайсет лири. Ще вземете ли парите... и визитката ми?

Младежът засия, щастлив, че лично ще участва в акт на продажба. Господин Сътън-Корниш извади портфейла си, измъкна четири банкноти от по пет лири и една официална визитка. С малък златен молив добави адреса си на картичката. За негова изненада ръката му беше съвсем спокойна.

— Улица „Гринлинг Кресънт“ четиринайсет — каза той. — Изплатете ми я утре непременно. Много е... тежка. Ще си платя

транспорта, разбира се. Господин Скимп ще... — Гласът му пак заглъхна. Господин Скимп не ще направи нищо.

— О, не се притеснявайте, сър. Господин Скимп ми е чичо.

— А, това е твърде... Искам да кажа... Ами, ето ви десет шилинга лично за вас.

Господин Сътън-Корниш доста бързо напусна магазина, стиснал големия ключ с дясната си ръка, пъхната в джоба на палтото.

Прибра се вкъщи за вечеря с обикновено такси. Яде сам — след три уискита. Но не беше толкова сам, колкото изглеждаше. Вече никога нямаше да бъде.

4

Вратата пристигна на другия ден, увита в зебло и овързана с въжета — на нищо не приличаше и изглеждаше по-тежка и от концертен роял.

Четирима едри мъже с кожени престилки проляха доста пот, докато я качат по четирите стъпала до входа и я пренесат през вестибиула, разменяйки куп остри обиди. Използваха малка лебедка, за да я свалят от товарната кола, но стъпалата направо им взеха душата. След като я вкараха във вестибиула, я поставиха на две платформи на колела, нататък работата, макар тежка и с много пъшкане, продължи без проблеми. Доставиха вратата в задната част на кабинета на господин Сътън-Корниш, пред нещо като ниша, за която той имаше идея.

Хамалите получиха щедро възнаграждение и си заминаха. Колинс, икономът, оставил входната врата отворена за малко, за да проветри къщата.

Дойдоха дърводелци. Свалиха зеблото, изградиха рамка около вратата така, че да я превърнат в част от преградната стена, която трябваше да издигнат пред нишата. В стената направиха и допълнителна вратичка. Когато работата привърши и бъркотията бе разчистена, господин Сътън-Корниш помоли да му донесат смазочно масло и се заключи в кабинета. Едва тогава извади за първи път големия бронзов ключ, поставил го в грамадната ключалка и широко отвори бронзовата врата — и двете й крила.

Смаза пантите от задната страна, за всеки случай. После затвори вратата и смаза ключалката, извади ключа и излезе на хубава дълга разходка из „Кенсингтън Гардънс“ и обратно. Колинс и главната прислужница отидеха да погледнат новата придобивка, докато го нямаше. Готовчаката още не се бе качвала горе.

— Ако пък мога да разбера какво е намислил старият глупак! — каза хладно икономът. — Давам му още една седмица, Бъргс. Ако тя не се върне дотогава, ще го уведомя, че напускам. А ти, Бъргс?

— Остави го да се позабавлява — отметна глава Бръгс. — Че с тая стара вещица, за която се е оженил...

— Бръгс!

— Много ти здраве, Колинс — каза Бръгс и изхвърча от стаята.

Господин Колинс остана още малко, колкото да опита уискито в голямата четвъртита гарафа на масата за пущене на господин Сътън-Корниш.

В нишата, в тесен висок шкаф, господин Сътън-Корниш подреди разни неща от стар китайски порцелан, дребни антикварни предмети, фигури от слонова кост и няколко идола от лъскаво черно дърво. Всичките бяха доста стари и ненужни и изобщо не бяха в състояние да оправдаят поставянето на толкова массивна врата. Добави и три статуетки от розов мрамор. Нишата продължаваше да изглежда малко празна. Естествено, господин Сътън-Корниш никога не отваряше бронзовата врата, ако предварително не беше заключил вратата на кабинета.

Сутрин Бръгс или Мери — другата прислужничка, бършеха прах в нишата, като влизаха, разбира се, през допълнителната вратичка в преградната стена. Това донякъде забавляваше господин Сътън-Корниш, но скоро започна да му доскучава. Едва близо три седмици след като жена му и Теди си тръгнаха, се случи нещо, което успя да го развесели.

Едър жълтеникавокафяв мъж с големи мустаци и сериозни сиви очи позвъни и представи визитка, според която беше сержант Томас Лойд-младши, детектив от Скотланд Ярд. Той заяви, че някой си Джосая Скимп, аукционер, живеещ в Кенингтън, бил изчезнал от дома си, което предизвикало голяма тревога в семейството му, а племенникът му, някой си Джордж Уилиям Хоукинс, също от Кенингтън, случайно споменал, че господин Сътън-Корниш бил в магазина в Сохо вечерта, когато изчезнал господин Скимп. Фактически господин Сътън-Корниш можел да се окаже последният, разговарял с господин Скимп.

Господин Сътън-Корниш сложи на масата уискито и пури, опря един в друг върховете на пръстите на двете си ръце и кимна сериозно.

— Спомням си го много добре, господин сержант. Всъщност точно от него купих тази странна врата ей там. Не е ли необичайна?

Детективът хвърли бърз, разсеян поглед към бронзовата врата.

— Не разбирам от тия неща, съжалявам. Но си спомням, че някой спомена нещо за вратата. Много трудно я били доставили. Доста меко уиски, господине. Много меко, наистина.

— Сипете си още, сержант. Та значи господин Скимп е избягал от дома си и се е загубил. Съжалявам, но не мога да ви помогна. Наистина не го познавах.

Детективът поклати голямата си жълтеникаво-кафява глава.

— Така и предполагах. Скотланд Ярд пое случая едва преди два дни. Посещението е рутинно, нали разбирате? Стори ли ви се развлнуван господин Скимп?

— Видя ми се уморен — замислено каза господин Сътън-Корниш. — Сякаш му беше дошло до гуша... цялата тая работа с аукциона вероятно. Поговорих с него само за малко. За вратата, нали... Дребен човечец — симпатичен... но изморен.

Детективът не си направи труда да погледне втори път към вратата. Доизпи уискито и си сипа още.

— Не е имал проблеми вкъщи — съобщи той. — Не е имал и много пари, но то пък кой ли има в наши дни. Не е имало скандал. Не е бил меланхоличен тип, разправят. Странно.

— В Сохо има доста странни хора — вметна тихо господин Сътън-Корниш.

Детективът се замисли над думите му.

— Все пак е безобиден квартал. Някога беше много размирен, но не и в наше време. Мога ли да ви попитам какво правехте там онази вечер?

— Мотаех се — призна чистосърдечно господин Сътън-Корниш.

— Просто се мотаех. Още малко уиски?

— Е, стига толкова, все пак три уискита сутринта... Добре де, само още едно. Много ви благодаря, господине.

Сержант Лойд си тръгна... с голямо нежелание.

Десетина минути след като си отиде, господин Сътън-Корниш стана и заключи вратата на кабинета. Прекоси тихо дългата тясна стая и извади големия бронзов ключ от вътрешния си джоб, където го държеше винаги.

Сега вратата се отбори безшумно и леко. Беше добре балансирана за теглото си. Отвори я широко, като дръпна и двете крила докрай.

— Господин Скимп — прошепна той тихичко в празното пространство между крилата, — полицията ви издирва, господин Скимп.

Стана му смешно и споменът за това поддържаше доброто му настроение чак до обяд.

5

Същия ден следобед се завърна госпожа Сътън-Корниш. Появи се като изневиделица в кабинета на мъжа си, шумно задуши въздуха, замирисал на тютюн и уиски, отказа да седне и остана права — тежка и навъсена — току до прага на затворената врата. Теди поседя до нея за миг, после се хвърли срещу края на килима.

— Престани, зверче такова. Престани на мига, скъпи — каза госпожа Сътън-Корниш. Вдигна Теди и го погали. Той се сгущи в ръцете ѝ, облиза носа ѝ и се озъби срещу господин Сътън-Корниш.

— Установих — заяви госпожа Сътън-Корниш с глас, трошливо като изсъхнала масленка, — след безброй изключително досадни разговори с адвоката ми, че нищо не мога да предприема без твоя помощ.

Господин Сътън-Корниш направи още няколко безполезни жеста, канейки я да седне. Тя обаче пренебрегна поканите му и той примирен се облегна на стената до камината.

— Сигурно е така.

— Може да е убегнало от вниманието ти, Джеймс, но аз съм все още сравнително млада жена. При това живеем в модерни времена.

Господин Сътън-Корниш се усмихна едва-едва и хвърли поглед към бронзовата врата. Тя още не я беше забелязала. После наклони глава настрани, сбърчи нос и каза тихо и без особен интерес в гласа:

— За развод ли мислиш?

— Че за какво друго? — грубо го сряза тя.

— И искаш да се компрометирам по обичайния за Брайтън начин с някоя жена, която ще бъде описана в съда като актриса?

Тя го изгледа злобно. Теди добави допълнителна злоба със собствения си поглед. Обединените им усилия изобщо не успяха да разклатят спокойствието на господин Сътън-Корниш. Сега имаше на какво да се опре.

— Не и с това куче — добави той нехайно, след като видя, че тя няма да отговори.

Госпожата нададе някакъв бесен шум, нещо като хъркане с нюанс на озъбване. И тогава седна — бавно и тежко, леко объркана. Пусна Теди да скочи на пода.

— Какво точно искаш да кажеш, Джеймс? — изгледа го тя със смразяващ поглед.

Той бавно отиде до бронзовата врата, облегна гръб на нея и запрокарва пръст по извивките на богатия релеф на повърхността ѝ. Дори сега жена му не забеляза вратата.

— Искаш развод, скъпа моя Луела — започна бавно той, — за да се ожениш за друг мъж. Но няма никакъв смисъл да опитваш с това куче. Не би трявало да ме молиш да се самоунижавам. Безсмислено е. Никой мъж няма да се ожени за това куче.

— Джеймс... да не се опитваш да ме изнудваш? — Гласът ѝ бе доста страшен. Прокънтя почти като йерихонска тръба. Теди се скри под завесите на прозореца и се престори, че си ляга.

— А дори и да поискам да се ожени — продължи господин Сътън-Корниш с необичайно тих тон, — аз не би трявало да го допусна. Би трябало да проявя човешко състрадание...

— Джеймс! Как смееш! Буквално ми прилошава от твоята неискреност!

За първи път В живота си Джеймс Сътън-Корниш се изсмя в лицето на жена си.

— Това е едно от най-тъпите неща, които ми се е налагало някога да слушам — заяви той. — Ти си стара, тромава и ужасно скучна жена. Върви да си купиш жиголо, ако искаш някой да се умилква около теб. Но не ме моли да се правя на идиот, за да може той да се ожени за теб и да ме изхвърли от бащината ми къща. А сега се махай и не забравяй да вземеш нещастния кафяв бръмбар със себе си.

Тя скочи бързо, твърде бързо за нея, и остана за миг изправена, олюяна. Погледът ѝ бе празен като на сляп човек. В тишината Теди нервно впи зъби в пердето, ръмжейки жалостиво и замислено, но никой не му обърна внимание.

— Ще видим колко дълго ще останеш в бащината си къща, Джеймс Сътън-Корниш — проточи тя бавно, почти нежно и добави: — Просяк такъв.

Госпожата бързо прекоси краткото разстояние до вратата, мина през нея и я тресна зад гърба си.

Тръшването на вратата — необичайно явление за този дом — сякаш събуди хиляди шумове, отдавна нечувани в къщата. И затова господин Сътън-Корниш отначало не чу тихия странен шум от неговата страна на вратата — смесица от сумтене и скимтене и съвсем леко загатнато ръмжене.

Теди. Теди не беше успял да стигне навреме до вратата. Внезапното гневно напускане на стаята като никога го бе сварило неподгответен. Теди се оказа затворен насаме... с господин Сътън-Корниш.

Известно време господин Сътън-Корниш го гледаше доста разсеяно, разтърсен от разговора, неспособен напълно да си даде сметка какво бе станало. Малката мокра черна муцунка проучи процепа под затворената врата. От време на време, докато скимтеше и душеше, Теди обръщаше червеникавокафявото си изпъкнало око — като голямо мокро топче за игра — към мъжа, когото мразеше.

Господин Сътън-Корниш изведнъж се отърси от лошото си настроение. Изправи рамене и грейна в усмивка.

— Виж ти, виж ти, старче — измърка той. — Ето ни на двамата, без дамите този път.

В светналите му очи проблесна коварство. Теди гоолови и се скри под един стол. Вече не издаваше и звук, никакъв. Господин Сътън-Корниш също замълча, бързо се придвижи покрай стената до вратата на кабинета и врътна ключа. После със същата бързина се върна обратно към нишата, измъкна от джоба си ключа за бронзовата врата, отключи я и я отвори... широко.

Бавно тръгна обратно към Теди, мина иззад кучето, отиде чак до прозореца. Захили се насреща му.

— Ето ни на, старче. Весело, нали? Хайде да обърнем по едно уиски, старче, а?

Теди издаде тихичък звук изпод стола и господин Сътън-Корниш внимателно се насочи към него, наведе се изведнъж и поsegна да го сграбчи. Теди избяга под друг стол. Дишаше тежко и очите му изскочиха още повече, по-кръгли и по-мокри от всякога, но единственият звук, който излизаше от него, бе тежкото дишане. И господин Сътън-Корниш продължи търпеливо да го дебне под всеки следващ стол, тих като последен есенен лист, падащ бавно по спирала в безветрена горичка.

Някъде по това време дръжката на вратата рязко се завъртя. Господин Сътън-Корниш спря за миг, усмихна се и изцъка с език. Последва рязко почукване. Не му обърна внимание. Чукането продължи все по-силно и по-силно, чу се и гневен глас.

Господин Сътън-Корниш продължи да дебне Теди. Кучето направи всичко по силите си, но стаята беше тясна, а господин Сътън-Корниш бе търпелив и доста подвижен, когато искаше. Беше готов да прояви ловкостта си, независимо дали изглежда благопристойно на моменти, или не.

Чукането и викането зад вратата продължаваха, но в стаята краят можеше да бъде само един. Теди стигна до перваза на бронзовата врата, подуши го набързо, за малко да вдигне заден крак да я препикае, но не посмя, защото господин Сътън-Корниш бе твърде близо. Кучето се обърна през рамо, тихо изръмжа и прескочи катастрофалния праг.

Господин Сътън-Корниш изтича обратно до врата на кабинета, завъртя бързо и безшумно ключа, промъкна се на пръсти до стол и се изпружи в него със смях. Още се смееше, когато госпожа Сътън-Корниш реши отново да пробва да натисне дръжката. Откри, че този път вратата поддава, и нахлу в стаята. През грозния си самотен смях той забеляза нейния студен втренчен поглед, чу я да шумоли из стаята, да вика Теди.

После:

— Какво е това? — чу я той да излайва изненадано. — Що за върховна глупост... Теди! Ела, на мама агънцето! Ела, Теди!

Макар да продължаваше да се смее, господин Сътън-Корниш усети польха на угризението да докосва бузата му. Горкият мъничък Теди. Спра да се смее и се изправи сковано в стола, наострил уши. В стаята беше прекалено тихо.

— Луела! — Викна той силно.

Никакъв отговор. Пълна тишина.

Той затвори очи, преглътна и отново ги отвори. Бавно обиколи стаята. Застана пред малката си ниша. Дълго стоя там и се взира през бронзовия портал, загледан в невинната колекцийка от обикновени предмети.

Заключи вратата с треперещи ръце, пъхна ключа в джоба и си наля солидна порция уиски.

Призрачен глас, който звучеше като неговия, но все пак беше различен, изрече някъде съвсем близо до ухото му:

— Наистина нямах никакви такива намерения... изобщо... изобщо... о, никога... или... — след дълга пауза — дали?

Окрилен от уискито, домакинът се прокрадна във вестибюла и се измъкна през входната врата, без Колинс да го види. Отвън не чакаше никаква кола. Късметът бе на негова страна — госпожата явно бе дошла с влак от Чинвърли и си бе взела такси. Те, разбира се, можеха да открият таксито — по-късно, когато започнат да се ровят. Би им било от голяма полза.

Колинс бе следващият. Замисли за Колинс, загледан в бронзовата врата, изкушението бе голямо, но накрая поклати глава отрицателно.

— Не по този начин — измърмори на себе си. — Все някъде трябва да тегля чертата. Не мога да образувам процесия...

Отпи пак от уискито и дръпна звънеца за прислугата. Колинс доста го улесни.

— Позвънихте ли, сър?

— А на теб на какво ти заприлича? — попита господин Сътън-Корниш с надебелял език. — На птича песен ли?

Брадичката на Колинс щръкна с цели пет сантиметра по нагоре.

— Важната дама няма да е тук за вечеря, Колинс. Мисля да ям навън. Това е всичко.

Колинс се втренчи в него. По лицето му се разля сивота, с лека червенина по скулите.

— За госпожа Сътън-Корниш ли става дума, сър?

— А ти за кого мислиш? — хълъзна господин Сътън-Корниш. — Върна се обратно в Чинвърли да се попържи още малко в собствения си сос. А тя сигурно има доста от него.

— Исках да ви питам, сър — започна Колинс с ледена учтивост, — дали госпожа Сътън-Корниш ще се връща за постоянно, защото иначе...

— Да? — ново хълъзване.

— Иначе нямам желание да оставам тук, сър.

Господин Сътън-Корниш се изправи, приближи се до Колинс и дъхна в лицето му. Чудесен дъх, така да се каже.

— Разкарай се! — каза той грубо. — Изчезвай моментално! Качвай се горе да си прибереш партакешите. Чекът със заплатата ще те

чака долу. За цял месец. Трийсет и две лири общо, нали така?

Колинс отстъпи назад и тръгна към вратата.

— Това ме устрои идеално, сър. Сумата е точно трийсет и две лири. — Стигна до вратата и заговори отново, преди да я отвори: — От вашите препоръки, сър, няма да се нуждая.

Излезе и тихо затвори след себе си.

— Ха! — възклика господин Сътън-Корниш.

После се усмихна дяволито, престана да се преструва на ядосан и пиян и седна да напише чека.

Вечеря навън, следващата вечер също, по-следващата също. Готовачката напусна на третия ден, като взе със себе си и прислужничката от кухнята. Останаха само Бръзс и Мери. На петия ден Бръгс със сълзи на очи подаде своето уведомление за напускане.

— Предпочитам да си тръгна веднага, ако ми разрешите, сър — изхлипа тя. — В къщата стана някак зловещо, откакто напуснаха готовачката, Колинс, Теди и госпожа Сътън-Корниш.

Господин Сътън-Корниш я потупа по рамото.

— Готовачката, Колинс, Теди и госпожа Сътън-Корниш — повтори той. Ех, да можеше да чуе как подреди името й накрая на опашката.

Бръгс втренчи в него зачервените си очи. Той отново я потупа.

— Добре, Бръгс. Ще ти дам заплата за целия месец. Кажи и на Мери да си върви. Мисля да затворя къщата и да ида да живея в Южна Франция за известно време. Не плачи, Бръгс.

— Няма, сър.

Не стигна до Южна Франция, разбира се. Беше му твърде забавно и там, където си бе — в къщата на дедите си, сам (най-сетне). Те сигурно не биха одобрили поведението му, с изключение може би на генерала. Но това бе най-доброто, което успя да направи.

Само за една нощ къщата се изпълни с шумовете на изоставен от обитателите си дом. Той държеше прозорците заключени и щорите — спуснати. Струваше му се, че е жест на уважение, който не можеше да си позволи да не направи.

6

Скотланд Ярд се движи с убийствената сигурност на ледник, а понякога и с почти същата бавна скорост. Нищо чудно, че мина цял месец и още девет дни преди сержант Лойд отново да се появи пред вратата на „Гринлинг Кресънт“ номер 14.

Стъпалата пред входа отдавна вече бяха загубили безупречната си белота. Ябълковозелената врата бе добила зловещ сив нюанс. Месинговата пластина около звънеца, чукчето, голямото резе — всичко бе потъмняло и покрито с петна, като месинговите части на стар товарен кораб, който едва крета около нос Хорн. Хората, които идваха да звънят на вратата, бавно си тръгваха, обръщайки се да хвърлят по някой поглед през рамо, а господин Сътън-Корниш надничаше иззад спуснатите щори и ги наблюдаваше.

Забъркваше си странни гозби в кънтящата кухня, промъквайки се вечер у дома с парцаливи на вид пакети с храна. После отново се прокрадваше навън, нахлугил ниско шапка, вдигнал яката на палтото, оглеждаше бързо улицата и още по-бързо потъваше в първата пресечка. Патрулиращият полицай от време на време виждаше тези маневри и дълго търкаше брадичка в старанието да си обясни странното му поведение.

Загубил дори предишната си излиняла елегантност, господин Сътън-Корниш стана клиент на затънти заведения за хранене, където разни каруци дуиха супа на маси без покривки, в сепарета с размерите на конюшня; в кафенета на чужденци, където се хранеха мъже с гарвановочерни коси и остри обувки, дремейки с часове над малка бутилка с вино; в претъпкани безименни чайни, в които храната и на вид, и на вкус изглеждаше толкова изморена, колкото и хората, които я ядяха.

Вече не беше съвсем с всичкия си. В сухия му самотен и отровен смях се чуваше трополене на рушащи се стени. Дори мършавите скитници под арките на Темза Ембанкмент, които го слушаха, защото им даваше дребни монети, дори те се радваха, когато си тръгваше,

стъпвайки внимателно с нелъснатите си обувки и леко полюлявайки бастуна, който вече рядко носеше.

Една вечер, като се връщаше вкъщи и тихо изникна от сивия мрак, видя детектива от Скотланд Ярд да дебне недалеч от мръсните стъпала пред входната му врата, застанал зад стълб на улична лампа с вид на човек, който си мисли, че се е скрил.

— Бих искал да поговоря с вас, господине — заяви той, излизайки от скривалището си, вдигнал ръцете си така, сякаш можеше внезапно да му се наложи да ги използва.

— С удоволствие, сигурен съм — изхихика господин Сътън-Корниш. — Влизайте, влизайте.

Отвори вратата със секретния си ключ, светна лампата и прекрачи с оттренирана лекота купчина прашни писма на пода.

— Отървах се от прислугата — обясни на детектива.

— Винаги ми се е искало да си остана сам някой ден.

Килимът бе покрит с изгорели кибритени клечки, пепел от лула, парчета хартия, а в ъглите на вестибиюла имаше паяжини. Господин Сътън-Корниш отвори вратата на кабинета си, светна лампата и отстъпи встрани. Детективът мина покрай него предпазливо, внимателно изучавайки състоянието на къщата.

Господин Сътън-Корниш го бутна в един прашен стол, пъхна пура пред лицето му и се пресегна за гарафата с уиски.

— По работа или за удоволствие този път? — попита той дяволито.

Сержант Лойд държеше шапката си върху коляното и нерешително гледаше пурата.

— Ще я изпуша по-късно, благодаря, господине... По работа, смяtam. Наредено ми е да установя местонахождението на госпожа Сътън-Корниш.

Господин Сътън-Корниш отпи гълтка уиски и с приветлива усмивка посочи към гарафата. Детективът реши да си изпие уискито сега.

— Нямам ни най-малка представа — заяви господин Сътън-Корниш. — Защо? Мислех, че е в Чинвърли. В провинцията. Там има имение.

— Е, да, 'ма не е — съобщи сержант Лойд, изпускайки буква, което почти не му се случваше по-нататък. — Разделили сте се,

предполагам — добави той мрачно.

— Това си е наша работа, старче.

— Донякъде, да. Съгласен съм, но не и след като адвокатът й не може да я открие и изобщо никой не знае къде е. Тогава вече не е само ваша работа.

Господин Сътън-Корниш се замисли над думите му.

— Може и да си прав, брато... както казват американците.

Детективът прокара голямата си бледа ръка през челото и се наведе напред.

— Защо не mi разкажете, господине — тихо предложи той.

— В дългосрочен план това е най-добре. Най-добре. С глупост нищо не може да се постигне. Законът си е закон.

— Сипете си малко уиски — покани го господин Сътън-Корниш.

— Не и тази вечер — мрачно отклони поканата му сержант Лойд.

— Тя ме остави — вдигна рамене господин Сътън-Корниш. — А заради това ме изостави и прислугата. Знаете какви са прислужниците днес. Друго нищо не мога да ви кажа.

— Напротив, според мен можете — заяви детективът, изоставяйки донякъде маниерите, характерни за Ийст Енд. — Не са повдигнати никакви обвинения, но според мен знаете много повече, определено.

Господин Сътън-Корниш се усмихна безгрижно. Детективът смръщи вежди срещу него и продължи:

— Позволихме си да ви наблюдаваме и установихме, че за човек с вашето положение водите дяволски странен живот, ако мога да се изразя така.

— Можете да се изразите така, а после може и да напуснете къщата ми и да вървите по дяволите — неочеквано се озъби господин Сътън-Корниш.

— Няма да стане толкова бързо. Още не.

— Може би искате да претърсите къщата.

— Вероятно би трябвало. Навярно ще я претърся. Няма защо да се бърза. Отнема време. Понякога се налага да се използват лопати. — Сержант Лойд си позволи да изгледа доста сурово събеседника си.

— Струва ми се, че хората започват леко да изчезват, щом вие се окажете наблизо. Ето например онзи Скимп. Сега пък госпожа Сътън-

Корниш.

Господин Сътън-Корниш впи в него поглед, в който проблясваше злоба.

— И къде отиват хората, когато изчезнат, сержант — какво казва вашият опит?

— Понякога хората не изчезват сами. Понякога друг им помага да изчезнат. — Детективът облиза силните си устни като котка.

Господин Сътън-Корниш бавно вдигна ръка и посочи бронзовата врата.

— Сам си го поискахте, сержант — каза той вежливо. — Ще си го получите. Ето там трябва да потърсите господин Скимп, Теди померанска лисица и моята съпруга. Там — зад старата бронзова врата.

Детективът не се обърна да погледне. Дълго изобщо не промени изражението си. После най-приветливо се усмихна. В очите му имаше и нещо друго, но остана неразгадано.

— Хайде двамата с вас да се поразходим — нехайно предложи той. — Свежият въздух ще ви се отрази много добре. Хайде да...

— Там — повтори господин Сътън-Корниш, все още сочейки с вдървена ръка, — зад онази врата.

— Ах-ах — поклати пръст дяволито сержант Лойд. — Прекалено дълго сте бил сам, господине. Замислен над разни неща. И на мен ми се случва понякога. На човек му се размеква мозъкът. Елате да се поразходите с мен. Може да се отбием някъде да... — Едрият жълтеникавокафяв мъж пипна с показалеца върха на носа си и същевременно размърда кутрето във въздуха. Но неподвижните му сиви очи не промениха настроението си.

— Първо ще погледнем моята бронзова врата.

Господин Сътън-Корниш се измъкна от стола си.

— Не ми минават такива — заяви той с леден глас. — Стойте мирно.

— Ключът е тук — каза господин Сътън-Корниш, сочейки вътрешния си джоб, но без да се опитва да бъркне.

Детективът го извади вместо него и втренчи тежък поглед в огромния ключ.

— Всички са зад вратата... на месарски куки — провокира го господин Сътън-Корниш. — И тримата. Малка месарска куничка за

Теди. Много голяма месарска кука за жена ми. Мно-о-ого голяма месарска кука.

Докато го държеше с лявата си ръка, сержант Лойд се замисли над думите му, свъсил светлите си вежди. Голямото му обветreno лице бе мрачно, но скептично.

— Не пречи да погледна — реши той накрая.

Поведе господин Сътън-Корниш пред себе си, пъхна бронзовия ключ в огромната древна ключалка, завъртя го и отвори вратата. Разтвори и двете крила. Стоеше и гледаше съвсем невинната на вид ниша с Високия шкаф, пълен с дреболии, и абсолютно нищо друго. Веселото му настроение се възвърна.

— Месарски куки ли казахте, господине? Много хитро, ако мога така да се изразя.

Той се засмя, пусна лакътя на господин Сътън-Корниш и се залюля напред-назад на петите си.

— За какво служи това, дявол да го вземе? — попита той.

Господин Сътън-Корниш прегъна на две слабичкото си тяло и яростно се хвърли срещу едрия детектив.

— Иди се поразходи да Видиш с очите си! — изкрешя той.

Сержант Лойд беше голям и тежък мъж, а вероятно и свикнал да бъде блъскан. Господин Сътън-Корниш едва ли щеше да успее да го помръдне и петнайсет сантиметра въпреки летящия старт. Но бронзовата врата имаше висок праг. Детективът се отмести с професионална бързина — само леко мръдна тялото си встрани, но кракът му се удари в бронзовия праг.

Ако не беше станало така, щеше просто да вдигне господин Сътън-Корниш във въздуха, хванал го между палеца и показалеца си, и щеше да го гледа как се полюлява като котенце, носено от майка си. Но прагът го извади от равновесие. Спъването отклони тялото му далеч от пътя на господин Сътън-Корниш.

Господин Сътън-Корниш заби глава в празното пространство — празното пространство, оградено в рамката на величествена врата от бронз. И полетя напред, сграбчвайки въздуха, падаше и се опитваше да се вкопчи в нещо, но прелетя през прага...

Сержант Лойд бавно се изправи, изви дебелия си врат и се втренчи в отворената врата. Отстъпи назад и се отдалечи от прага, за да се увери, че страничната рамка на вратата не скрива нищо от

погледа му. Нищо не скриваше. Виждаше се шкаф със странни порцеланови изделия, разни предмети, изваяни от слонова кост и лъскаво черно дърво, а най отгоре върху шкафа се мъдреха три статуетки от розов мрамор.

Нищо друго не видя. Вътре нямаше нищо друго за гледане.

— Господ да ме убие! — викна той накрая. Поне му се стори, че извика. Някой извика. Не беше съвсем сигурен. Вече никога нямаше да бъде абсолютно сигурен в нищо... след тази нощ.

Уискито изглеждаше добре. И миришеше добре. Сержант Лайд наля малко в стъклена чаша — ръката му така трепереше, че едва държеше гарафата — после отпи гълътчица, която изпари пресъхналата му уста, и зачака.

След мъничко отпи още една гълътчица. Отново почака. После дръпна здраво от уискито — много здраво.

Седна на стола до гарафата, извади от джоба голямата си сгъната носна кърпа, бавно я разгъна и попи потта от лицето, врата си и зад ушите.

Не след дълго вече не трепереше толкова много. По тялото му се разля топлина. Стана, пийна още малко уиски, после бавно и мрачно прекоси стаята. Затвори бронзовата врата, заключи я и сложи ключа в джоба си. Отвори вратичка, монтирана в преградната стена, наведе се и влезе в нишата. Погледна задната страна на бронзовата врата. Докосна я. В малкото помещение не беше особено светло, но се виждаше, че вътре няма никой и нищо, освен глуповатия шкаф. Излезе отново през вратичката, клатейки глава.

— Не може да бъде — произнесе той. — Невъзможно. Абсолютно невъзможно.

И тогава с внезапната неразумност на разумния човек изпадна в ярост.

— Ако ще да ме обесят за това — процеди през зъби сержант Лайд. — Хич не ми пuka.

Слезе в тъмното мазе, поразрови се, намери брадва и я занесе горе.

Нацепи дървената стена на парченца. Като свърши, бронзовата врата остана да стърчи самотна, стъпила на широката си основа, заобиколена от нацепено дърво, което вече не й служеше за опора. Сержант Лайд остави брадвата, избръса ръце и лице с голямата си

носна кърпа и отиде зад вратата. Опра рамо в нея и стисна здравите си жълти зъби.

Само твърдо решен мъж с огромна сила можеше да направи това. Вратата падна напред с тежък тътен, който сякаш разтърси къщата. Ехoto на трясъка бавно загълхна по безкрайните коридори на безверието.

После домът отново утихна. Едрият мъж отиде във вестибюла и надникна през входната врата навън.

Облече си палтото, нагласи шапката върху главата си, внимателно сгъна влажната си носна кърпа и я пъхна в джоба, запали пурата, която му бе дал господин Сътън-Корниш, отпи от ускито и наперено тръгна към входната врата.

На прага се обърна и подигравателно се подсмихна на бронзовата врата, огромна, ала повалена сред хаос от трески.

— Върви по дяволите който и да си ти — каза сержант Лойд. — Аз не съм вчеращен.

Затвори входната врата зад себе си. Навън имаше лека мъгла, виждаха се няколко мъждукащи звезди, на улицата беше тихо, прозорците светеха. Две-три скъпи на вид коли бяха паркирани край тротоара, шофьорите вероятно дремеха вътре, но не се виждаха.

Той прекоси улицата косо и тръгна покрай дългата желязна ограда на парка. През листата на рододендроните се виждаше матовият отблъсък на малкото декоративно езерце. Огледа улицата и извади големия бронзов ключ от джоба си.

— Гледай да го хвърлиш хубаво — прошепна си той.

Замахна и го метна. Чу се тихичко цопване в декоративното езерце, после тишина. Сержант Лойд продължи спокойно надолу по улицата, пафкайки с пурата.

Като се върна в управлението, написа рапорта си и за първи и последен път в живота си в него имаше и нещо друго освен истината. Не могъл да намери никой в къщата. Всичко било тъмно. Чакал три часа. Навсякътко всички са заминали.

Инспекторът кимна и се прозя.

Накрая наследниците на Сътън-Корниш успяха да измъкнат недвижимата собственост от ръцете на съдебните власти, влязоха в къщата на Гринлинг Кресънт 14 и намериха бронзовата врата да лежи сред прах и дървени трески, покрита с паяжини. Загледаха я ококорени

и като разбраха какво представлява, потърсиха търговци, надявайки се да изкарат някакви пари от нея. Търговците обаче въздъхнаха и отсякоха „не“, в тия неща вече няма никакви пари. Най-добре да я откарат в леярна и да я претопят заради метала. Ще получат не повече от лира. Търговците мълчаливо си тръгнаха с криви усмивки на лицата.

Когато в Сектора за изчезнали лица към Криминалния отдел им доскучаваше, вадеха папката със случая Сътън-Корниш, изтупваха я от прахта, преглеждаха я навъсено и отново я прибираха.

Понякога, когато инспектор Томас Лойд — предишният младши детектив сержант Лойд — вървеше по необичайно тъмна и тиха улица, изведнъж рязко се завърташе на пети, без никаква причина, и отскочаше встрани със светковична ловкост.

Но разбираше, че всъщност никой не се опитва да го бълсне, залетял се насреща му, превит на две.

ЕМФИЕТО НА ПРОФЕСОР БИНГО

Беше едва десет сутринта, а музиката вече бутеше с всичка сила. „Бум, бум. Бум, бум, бум.“ Басите бяха надути до дупка. Чак подът вибрираше. Ритъмът заглушаваше мъркането на електрическата самобръсначка, която Джо Петигру прокарваше нагоре-надолу по лицето си, и тупаше в пода и в стените. Струваше му се, че я усеща със стъпалата си. Сякаш се катереше нагоре по краката му. Съседите сигурно бяха на седмото небе от щастие.

Едва десет часът сутринта, а вече лед в чашите, зачервени бузи, леко блеснал поглед, глупава усмивка, висок смях без каквато и да било причина.

Извади щепсела от контакта и мъркането на самобръсначката спря. Докато прокарваше пръсти по кожата в долната част на лицето си, погледът му случайно срещна очите в огледалото и мрачно се вгледа в тях.

— Измит — процеди той през зъби. — На петдесет и две, а вече си съвсем изкуфял. Чудя се как изобщо си там. Изненадвам се, че те виждам.

Издуха косъмчетата от главата на самобръсначката, постави предпазното капаче, нави внимателно кабела върху уреда и го прибра в чекмеджето. Извади лосиона за след бръснене, натри лицето си с него, после си сложи пудра и внимателно я избърса с хавлиена кърпа.

Смръщено погледна изпитото лице в огледалото и се обърна да надникне през прозореца на банята.

Не беше особено мъгливо тази сутрин. Направо си беше слънчево и ясно. Даже се виждаше сградата на кметството. Кой ли пък иска да гледа кметството? Да върви по дяволите кметството! Излезе от банята и навлече сакото, слизайки по стълбите. „Бум, бум. Бум, бум, бум.“ Като в евтина кръчма, където миришеше на дим, пот и долнопробен парфюм. Вратата на хола беше полуотворена. Влезе и застана на прага, вперил поглед в двамата вътре — допрели буза до буза, бавно се носят из стаята. Танцуваха, лепнати един за друг със

замечтани очи, в свой собствен свят. Не бяха пияни. Само пийнали, колкото да им се прииска да слушат музиката високо. Стоеше и ги гледаше. Устните на Гладис леко се разтеглиха в подигравателна гримаса, едва забележима. Портър Грийн беше стиснал цигара в ъгълчето на устата си и попритворил едното си око, за да го предпази от дима. Висок, тъмнокос мъж, леко посребрял. Добре облечен. С хитри очички. Приличаше на продавач на коли. Изобщо на някой, чиято работа не е твърде тежка, нито особено почтена. Музиката спря, някой започна сладкодумно да реди реклама. Танцуващите се разделиха. Портър Грийн пристъпи към радиото и намали звука. Гладис остана на сред стаята и погледна към Джо Петигру.

— Можем ли да направим нещо за теб, скъпи, каквото и да е? — попита тя с явно презрение в гласа.

Той безмълвно поклати глава.

— Тогава ти можеш да направиш нещо за мен. Пукни. — Отвори широко уста и избухна в силен смях.

— Престани — обади се Портър Грийн. — Стига си се заяждала с него, Гладис. Е, не обича танцова музика. И какво от това? И ти не харесваш някои неща, нали?

— Разбира се — отвърна Гладис. — Него например.

Портър отиде да вземе бутилка уиски и наля в две големи чаши, оставени на малката масичка.

— Искаш ли уиски, Джо? — попита той, без да го поглежда.

Джо Петигру отново поклати леко глава и нищо не каза.

— Той може да прави номера — продължи да се заяждва Гладис.

— Почти е човек. Но не може да говори.

— О, млъкни — отегчено я сряза Портър. Вдигна двете пълни чаши. — Виж, Джо, аз купувам алкохола. Не се тревожи за това, нали? Не? Е, добре. — Подаде едната чаша на Гладис. Двамата отпиха, без да свалят очи от мълчаливия Джо Петигру, застанал на прага.

— И да взема да се омъжа за тоя — замислено произнесе Гладис.

— Как можах? Чудя се какви ли приспивателни съм вземала тогава?

Джо Петигру направи крачка назад, озова се пак във вестибиула и притвори вратата. Гладис се втренчи в нея.

— И все пак — каза тя с променен тон — той ме плаши. Стои там и мълчи. Никога не се оплаква. Никога не се ядосва. Какво ли става в главата му?

Рекламното сладкодумие се изчерпа и пуснаха нов запис. Портър Грийн направи крачка към радиото и отново увеличи звука, после го намали.

— Май мога да се досетя — отвърна на въпроса ѝ той. — Такива истории се случват доста отдавна. -Увеличи отново звука и разтвори обятия.

Джо Петигру излезе на предната веранда, пусна резето на старомодната тежка входна врата и я затвори зад себе си, за да заглуши бутменето на радиото. Огледа предната част на къщата и забеляза, че прозорците бяха затворени. Тук музиката не се чуваше толкова силно. Тези стари къщи бяха строени доста солидно. Тъкмо се чудеше дали тревата не е вече за косене, когато забеляза по бетонната алея към него да идва странен на вид човек. Случва се понякога да видиш човек с вечерна пелерина, но не и на „Лексингтън авеню“, не и в този квартал. Не и преди обяд. Не и придружена от висок цилиндър. Джо Петигру се втренчи в цилиндъра. Определено не беше нов, определено беше доста поизносен. Вълненият плат, някога мъхест, сега напомняше козината на болна котка. А и вечерната пелерина не беше много стока. Мъжът имаше остьр нос и дълбоко хълтнали черни очи. Беше блед, но не изглеждаше болен. Спра пред стъпалата и погледна нагоре към Джо Петигру.

— Добро утро — поздрави той и докосна периферията на цилиндъра си.

— Добро утро — отвърна Джо Петигру. — Какво продавате днес?

— Не продавам списания — обясни мъжът с вечерната пелерина.

— Не и на този адрес, приятелю.

— Нито пък ще ви питам дали имате ваша снимка, която бих могъл доста добре да оцветя с водни бои, прозрачни като лунна светлина над Матерхорн. — Мъжът пъхна ръка под пелерината.

— Не ми казвайте, че имате прахосмукачка под пелерината — промърмори Джо Петигру.

— Нямам и кухня от неръждаема стомана в джоба си — продължи мъжът с вечерната пелерина. — Не че не бих могъл да имам, ако реша.

— Но все пак продавате нещо — сухо отбеляза Джо Петигру.

— Подарявам нещо — уточни мъжът с вечерната пелерина. — На когото трябва. Внимателно подбрани лица...

— Елитен клуб — възкликна отвратен Джо Петигру. — Не знаех, че още съществуват.

Високият мършав човек измъкна ръка изпод пелерината — държеше визитка.

— Неколцина внимателно подбрани — повтори той. — Не знам. Тази сутрин нещо ме мързи. Може да избера само един.

— Джакпота — викна Джо Петигру. — Мен.

Мъжът му подаде визитката. Джо Петигру я взе и прочете: „Професор Август Бинго“. А отдолу в ъгъла с по-малки букви: „Депилаторна пудра «Бял орел»“. Имаше телефонен номер и адрес в Северен Уилкокс. Джо Петигру чукна с нокът по визитката и поклати глава.

— Не използвам такива неща, приятел.

Професор Август Бинго се усмихна едва забележимо. Или по-скоро устните му се опънаха с частица от сантиметъра и очите се сбръчкаха в ъгълчетата. Да го наречем усмивка. Не беше достатъчно голяма, за да се спори по въпроса. Той отново пъхна ръка под пелерината и извади кръгла кутийка, подобна на лента за пишеща машина. Повдигна я и на нея наистина пишеше: „Депилаторна пудра «Бял орел»“.

— Знаете, предполагам, какво е депилаторна пудра, господин...

— Петигру — отзова се любезно той. — Джо Петигру.

— А, инстинкът ми не ме е подвел — отбеляза професор Бинго.

— Вие сте в беда. — Той почука с дългия си остър пръст по кръглата кутийка. — Това, господин Петигру, не е депилаторна пудра.

— Чакайте малко — вдигна ръка Джо Петигру. — Отначало беше депилаторна пудра, сега пък не е. И съм бил в беда. Защо? Защото се казвам Петигру ли?

— Всичко с времето си, господин Петигру. Нека първо да си изясня обстановката. Кварталът е занемарен. Вече никой не иска да живее тук. Но вашата къща не е занемарена. Стара е, но добре поддържана. Следователно е ваша собственост.

— Да речем, че притежавам част от нея — уточни Джо Петигру.

Професорът вдигна лявата си ръка с дланта нагоре.

— Тишина, моля. Продължавам анализа си. Данъците са високи, а вие сте собственик на къщата. Ако имахте възможност, щяхте да смените жилището. А защо не сте? Защото не можете да продадете тази къща. Но това е голяма къща. Затова имате наематели.

— Един наемател — поправи го Джо Петигру. — Само един — въздъхна той.

— Вие сте на около четирийсет и осем — предположи професорът.

— Плюс-минус четири години — вметна Джо Петигру.

— Обръснат сте и спретнато облечен. Но на лицето ви е изписано нещастие. Това ме навежда на мисълта, че имате млада съпруга. Разглезена, придиричива. Освен това предполагам... — Внезапно замълча и започна да отвърта капачката на кутийката с нещото, което не беше депилаторна пудра. — Спирам с предположенията — обяви със спокоен глас. — Това — повдигна отворената кутийка и Джо Петигру видя, че е пълна с бял прах — не е Копенхагенско емфие.

— Търпелив съм — започна Джо Петигру, — но защо не престанете да mi обяснявате какво не е и не вземете да mi кажете какво е?

— Емфие — студено обясни професорът. — Емфието на професор Бинго. Моето емфие.

— Емфие също не употребявам — отсече Джо Петигру. — Но ще vi кажа нещо. В края на улицата има мотел „Лексингтън тауърс“. Пълен с второстепенни актьори, статисти и така нататък. Когато не работят, тоест през повечето време, и когато не се наливат с шейсет и пет процентов натурален спирт, което почти не се случва, сигурно с удоволствие биха смъркали от онова, което имате. Ако, разбира се, успеете да ги накарате да vi платят за него. Това би трябвало да е от значение за вас.

— Прахът на професор Бинго — изрече професорът с ледено достойнство — не е кокаин. — Той се загърна с пелерината с широк замах и докосна периферията на цилиндъра си. Все още държеше кутийката в лявата си ръка, когато се обърна да си върви. — Кокаин ли, приятелю? — каза той. — О-о-о! В сравнение с праха на Бинго кокаинът е бебешка пудра.

Джо Петигру го изгледа как се отдалечава по бетонната алея и тръгва по тротоара. По старите улици има стари дървета. По „Лексингтън авеню“ растяха камфорови дървета. Наскоро се бяха разлистили и листата им все още бяха оцветени тук-там в розово. Професорът вървеше под дърветата. В къщата все така кънтеше музика. Сигурно вече бяха на третото или четвъртото уиски. Навярно тананикаха песента, допрели буза до буза. Скоро щяха да започнат да се въргалят по мебелите и да се натискат. Какво значение имаше? Той се зачуди как ли би изглеждала Гладис на петдесет и две. Така както я караше сега, едва ли щеше да изглежда като хорова певица.

Спра да мисли за това и се вгледа в професор Бинго, спрял под едно от камфоровите дървета, обърнал се към Джо Петигру. Хвана с ръка периферията на износения си цилиндър, вдигна го високо над главата си и се поклони. Джо Петигру учтиво му махна. Професорът пак си сложи шапката и много бавно, така че Джо Петигру да види точно какво прави, извади щипка прах от все още отворената кръгла кутийка и я поднесе под ноздрите си. Джо Петигру почти чу всмръкването — онова дълго вдишване, с което почитателите на емфие поемаха тютюневия прах възможно по-дълбоко В носа си.

Не го чу наистина, разбира се, само си го представи, но съвсем ясно го забеляза. Шапката, вечерната пелерина, дългите тънки крака, бялото лице, невиждало сънце, дълбоките черни очи, вдигнатата ръка, кръглата кутийка в лявата длан. Едва ли беше на повече от петнайсет метра. Точно пред четвъртото камфорово дърво от края на алеята.

Ама не може да е било така, защото, ако е стоял пред дървото, Джо Петигру нямаше да вижда целия ствол на дървото, тревата, края на бордюра, улицата. Част от всичко това щеше да е скрито зад странното сухо тяло на професор Бинго. Само че не беше. Защото професор Август Бинго вече не беше там. Там нямаше никой. Абсолютно никой.

Джо Петигру наклони глава и се загледа надолу по улицата. Стоеше и не мърдаше. Почти не чуваше радиото в къщата. Зад тъгъла се появи кола, мина и отмина. Зад нея се вдигна прах. Листата на дърветата не зашумоляха, но все пак издадоха едва чут звук. И тогава нещо друго прошумоля.

Бавни стъпки идваха към Джо Петигру. Не се чуваха токове. Само плъзгането на кожени обувки по бетона на алеята. Започнаха да

го болят мускулите отзад на врата. Усети как стисна зъби. Стъпките бавно приближаваха все повече и повече. Стигнаха съвсем до него. И настана миг на пълна тишина. После шумолящите стъпки отново се отдалечиха от Джо Петигру. И тогава гласть на професор Бинго прозвуча от нищото:

— Безплатна мостра — подарък от мен, господин Петигру. Но, разбира се, за следващи поръчки отношенията ни ще бъдат поставени на по-профессионална основа.

Стъпките отново зашумоляха — отдалечаваха се. След малко Джо Петигру престана да ги чува. Защо погледна точно към горното стъпало на стълбите, не разбра, но погледна. И там, където никоя ръка не я беше оставяла, точно до бомбето на дясната му обувка, имаше кръгла кутийка като за лента за пишеща машина. На етикета й с класически краснопис с мастило бе написано „Прахът на професор Бинго“.

Много бавно, като грохнал старец или като на сън, Джо Петигру се наведе и вдигна кутийката, покри я с ръка и я пъхна в джоба.

„Бум, бум. Бум, бум, бум, бум“ — продължаваше да гърми радиото. Гладис и Портър Грийн изобщо не му обръщаха внимание. Бяха се притиснали един в друг в единния край на писалищната маса, впили устни в устни. С дълга въздишка Гладис отвори очи и погледна към вратата. После цялата се стегна и рязко се отдръпна. Вратата на стаята бавно се отваряше.

— Какво има, скъпа?

— Вратата. Какво е намислил пък сега?

Портър Грийн извъртя глава. Сега вратата бе широко отворена. Но на прага нямаше никой.

— Добре, вратата е отворена — установи той с леко надебелял глас. — И какво от това?

— Джо е.

— Джо е и какво от това? — повтори раздразнено Портър Грийн.

— Крие се там. Намислил е нещо.

— Пфу! — въздъхна с досада той. Стана и отиде до вратата. Надникна във вестибиюла. — Няма никой — подхвърли през рамо. — Сигурно е станало течение.

— Няма никакво течение — възрази Гладис.

Портър Грийн тракна вратата, увери се, че е добре затворена, разтърси я. Хубаво се беше затворила. Тръгна към Гладис. Беше на крачки от писалищната маса, когато вратата щракна зад него и отново бавно се отвори. Гладис писна, надвишвайки силната музика от радиото.

Портър Грийн скочи към радиото и рязко го изключи.

— Не се дръж смахнато — процеди той през зъби. — Не обичам смахнати жени.

Гладис седеше с отворена уста, втренчена в отворената врата. Портър Грийн се върна обратно и излезе във вестибюла. Нямаше никой. Не се чуваше нито звук. Къщата бе съвършено тиха.

После от горния етаж в задната част на къщата някой започна да подсвирква.

Портър Грийн отново затвори вратата и този път заключи. Понумно щеше да постъпи, ако беше пуснал и резето. Можеше да си спести доста неприятности, но не беше особено далновиден, а и мислите му бяха заети с други неща.

Освен това резето едва ли щеше да промени нещо.

Внимателно трябваше да се обмисли всичко. Шума — ще го заглуши, като увеличи звука на радиото. Нямаше да се наложи много да го увеличава. Даже май никак: тресеше пода и така, както си беше. Джо Петигру се усмихна презрително на отражението си в огледалото.

— Толкова дълго прекарахме заедно с теб — рече той на отражението си. — Големи приятели сме. Отсега нататък трябва да си имаш име. Ще те наричам Джоузеф.

— Не ми се прави на интересен — сопна се Джоузеф. — Не съм от кротките.

— Имам нужда от съвета ти — каза Джо. — Не че някога съм им обръщал внимание. Сега обаче съм сериозен. Да вземем праха, дето ми го даде професорът. Действа. Гладис и гаджето ѝ не ме видяха. Два пъти стоях пред отворената врата и те гледаха право в мен. Нищичко не видяха. Тя затова изпищя. Ако ме беше видяла, нямаше да се изплаши нито на йота.

— Щеше да се разсмее — уточни Джоузеф.

— Но аз те виждам, Джоузеф. И ти ме виждаш. Да предположим, че след време прахът престане да действа. Би трябвало, иначе

професорът не би могъл да печели пари. Значи трябва да знам колко дълго трае ефектът.

— Ще разбереш, не бой се — посъветва го Джоузеф, — особено ако някой гледа към теб в този момент.

— Може да се окаже голямо неудобство — смиръщи вежди Джо Петигру, — ако разбиращ какво имам предвид.

Джоузеф кимна. Много добре разбираще.

— Може пък да трае вечно — предположи той.

— Вероятно професорът притежава друг прах, който прекъсва действието на този. Може това да е уловката. Дава ти прах, с който ставаш невидим, а поискаш ли пак да станеш видим, отиваш при него с пачката.

Джо Петигру се замисли над идеята, но я отхвърли. Едва ли бе възможно — на визитката на професора имаше адрес в Уилкокс, вероятно в офис сграда. Там има асансьори и ако професорът очаква клиенти, които никой не може да види, но, да речем, може да усети при докосване... абе, никак не би било практически кабинетът му да е в офис сграда, ако прахът е с траен ефект.

— Добре — примиря се Джоузеф малко кисело. — Няма да упорствам.

— Следващият въпрос е какво печеля от това, че ставам невидим — продължи разсъжденията си Джо. — Какво имам предвид — Гладис и Портър Грийн не ме виждат. Следователно не виждат и дрехите, с които съм облечен, защото празен костюм, застанал на прага, би ги изплашил много повече от липсата на каквото и да било. Но би трябвало да има някаква система. Дали изчезва от поглед всичко, което докосвам?

— Сигурно е така — въодушеви се Джоузеф. — Защо не? Всичко, което пипнеш, изчезва, също като теб.

— Ама аз пипнах и вратата — възрази Джо. — И тя не изчезна. На всичкото отгоре не пипам — имам предвид буквально не докосвам — всичките си дрехи. Краката ми опират в чорапите, а чорапите допират обувките. Кожата ми докосва ризата, но не и сакото. А нещата в джоба ми?

— Ами сигурно е свързано с аурата ти — хрумна му на Джоузеф.

— Или пък магнитното ти поле или просто личното ти пространство — както и да наречеш, — всичко, което попадне в обсега на това

поле изчезва като теб. Цигари, пари, всичко твое, но не и неща като врати, стени и подове.

— Не ми се струва особено логично — ядоса се Джо Петигру.

— Ти ли ще ми говориш за логика? — сопна се Джоузеф. — Щеше ли сега да си невидим, ако мислеше логично? Оня шантав професор щеше ли да се обърне към човек с логично мислене? Къде е изобщо логиката в цялата тая работа? Избира си някой напълно непознат, дето никога не е виждал, нито чувал преди, и му дава безплатно кутийка прах и типът, на когото го дава, сигурно е единственият в целия квартал, който веднага измисля как да го използва. Виждаш ли никаква логика във всичко това? На кукуво лято.

— Добре — бавно започна Джо Петигру, — значи каквото и да взема със себе си нания етаж, няма да се вижда. Може дори да не се чува.

— Можеш, разбира се, да опиташи с чаша за уиски — предложи Джоузеф. — Вземи я точно когато някой поsegне към нея. Веднага ще разбереш дали изчезва, като я пипнеш.

— Бих могъл да опитам — съгласи се Джо Петигру. Замълча и се замисли. — Чудя се дали ще се появя постепенно, или ей така изведнъж. Бам!

— Аз залагам на второто — заяви Джоузеф. — Старецът не случайно се е нарекъл Бинго. Според мен и двете стават бързо — и изчезването, и появата. Това, което трябва да установиш, е кога.

— Ще разбера — обеща Джо Петигру. — Много внимателно ще проучи. Важно е. — Кимна на отражението си в огледалото и Джоузеф му отвърна. Обърна се да си върви и подметна през рамо: — Само малко ми е жал за Портър Грийн. Толкова време и пари хвърли по нея. А съм сто процента сигурен, че единственото, което ще получи в замяна, са подигравки.

— Не можеш да бъдеш толкова сигурен в това — възрази Джоузеф. — Той ми прилича на човек, който винаги получава онова, за което си е платил, или...

И с това приключиха. Джо Петигру влезе в спалнята и свали стар куфар от висок рафт в килера. От него извади очукано дипломатическо куфарче със счупена дръжка. Отключи го с ключе. В куфарчето имаше малък твърд пакет, увит в памучен парцал за прах. Под парцала се появи стар вълнен чорап, а в чорапа — трийсет и два милиметров

автоматичен пистолет, смазан, почистен и зареден. Джо Петигру го сложи в десния джоб на панталона — усети как му натежа, повече от грях. Върна куфара на място и слезе на долния етаж, стъпвайки тихо и внимателно. После реши, че е глупаво, защото дори дъските на стълбите да скърцаха, никой нямаше да ги чуе при високата музика.

Стигна долу и тръгна към вратата на хола. Натисна дръжката лекичко. Вратата беше заключена. Поставиха ключалка, когато долният етаж бе превърнат в ергенски апартамент за даване под наем. Джо извади връзката с ключове и бавно пъхна един в ключалката. Завъртя го. Усещаше как езичето се дръпва назад. Резето не беше спуснато. И защо да бъде? Това се прави само нощем, и то ако си от боязливите. Задържа дръжката с лявата ръка и внимателно откряхна вратата, колкото да освободи и езичето на дръжката. Тук беше тънкият момент — един от тънките моменти. Щом езичето излезе, пусна дръжката в първоначалното и положение и извади ключа. Сега здраво хванал дръжката, леко бутна вратата — трябваше да отвори достатъчно, за да погледне вътре. Не се чу никакъв звук освен бумтящото радио. Никой не изкрещя. Следователно никой не гледаше към вратата. Дотук добре.

Джо Петигру пъхна глава през процепа и надникна. Стаята беше топла, миришеше на цигарен дим, на човешка плът и едва-едва на алкохол. Вътре обаче нямаше никой. Джо бутна вратата, отвори я широко и прекрачи прага — по лицето му бе изписано разочарование, веднага заменено от гримаса на отвращение.

В задната част на всекидневната имаше плъзгащи се врати, които някога водеха към трапезарията. Сега трапезарията служеше за спалня, но старите плъзгащи врати си стояха. Ръката му безцелно се вдигна и приглади оредяващата черна коса на темето. За миг лицето му загуби всякакво изражение. После ъгълчетата на устните му се разтеглиха в едва забележима усмивка, която можеше да означава всичко. Обърна се и затвори вратата. Отиде до писалищната маса и погледна полуразтопения лед на дъното на двете високи стъклени чаши; ледчетата, плувнали във вода в стъклена купа до отворената бутилка с уиски; смачканите фасове в пепелника — един от тях още димеше с тъничка струйка, издигаща се в неподвижния въздух.

Джо тихо седна в единия ъгъл на писалищната маса и си погледна часовника. Сякаш бе минала цяла вечност, откакто се бе

запознал с професор Бинго. В друго време, в друг свят. Сега да можеше да си спомни точно в колко часа бе вдъхнал щипката прах. Трябва да е било към десет и двайсет, помисли той. Беше по-добре да знаеше със сигурност, да беше изчакал, да бе експериментирал. Много по-добре. Ала кога ли е правил каквото е по-добре.

Изобщо не си спомняше да е постъпвал така. И със сигурност не му се беше случвало, откакто бе срещнал Гладис.

Извади пистолета от джоба и го остави на масичката пред себе си. Седеше и го гледаше с празен поглед, заслушан в тътена на радиото. После се пресегна и едва ли не с нежност освободи предпазителя. Като свърши това, се облегна назад и зачака. И както чакаше, без никакво определено чувство, изведенъж си спомни. Беше от ония неща, дето много хора трябва да помнят. Зад затворената двойна врата дочуваше поредица от звуци, които почти не стигаха до съзнанието му, отчасти заради шума от радиото, отчасти заради силата на завладения го спомен.

Когато пълзгащите врати започнаха да се отварят, Джо Петигру се пресегна и взе пистолета от масичката. Остави го на коляното си — единственото движение, което направи. Дори не погледна към вратите.

Щом се отвориха достатъчно, за да мине тялото на мъж, в отвора се появи Портър Грийн. Беше хванал вратата високо горе, пръстите му лъщяха от напрежение. Залюля се, сграбчил вратата така, сякаш бе пиян. Очите му бяха широко отворени и втренчени, а устата му започна да се изкривява в глуповата усмивка. Пот лъщеше по лицето и косматия му бял корем. Беше само по панталон, бос, косата му — рошава и спълстена от пот. По лицето му имаше и още нещо, което Джо Петигру не можеше да види, защото не откъсваше поглед от килима между краката си, подпраял пистолета на коляно, без да го насочва наникъде.

Портър Грийн пое тежко и дълбоко дъх и го изпусна с дълга въздишка. Пусна вратите и направи няколко колебливи стъпки в стаята. Очите му се спряха на бутилката с уиски на масичката пред писалището, точно пред Джо Петигру. Фокусираха се върху бутилката, тялото му леко се извърна и се наведе напред още преди да беше приближил достатъчно, за да стигне до нея. Бутилката издрънка върху стъклена повърхност на масичката. Дори и тогава Джо Петигру не вдигна поглед. Усети миризмата на мъжа, който беше толкова близо до

него и изобщо не подозираше това, и тогава изпитото му лице се скърчи от внезапна болка.

Бутилката тръгна нагоре, ръката с фините черни косъмчета изчезна от полезрението на Джо Петигру. Клокоченето на течността се чу въпреки шума от радиото.

— Кучка! — процеди дрезгаво през зъби Портър Грийн. — Проклета, гадна, мръсна, противна кучка. — Гласът му бе пълен с ужас и отвращение.

Джо Петигру леко мръдна с глава. Имаше място само колкото да се изправи и застане между писалището и холната масичка, без да събори или докосне нещо. Стана. Пистолетът бе в ръката му. Вдигна го. Очите му лека-полека се вдигаха заедно с пистолета. Съзря отблизо голата мека плът над панталона на Портър Грийн. Забеляза как лъзи потта по издутината над пъпа му. Отмести поглед надясно и го пълзна по ребрата. Ръката му застина. Сърцето е малко по-високо, отколкото обикновено си мислят повечето хора. Джо Петигру го знаеше. Дулото на пистолета също го знаеше. Дулото се насочи право срещу сърцето и с решителен натиск, почти с безразличие, Джо Петигру дръпна спусъка.

Изстрелът бе по-сilen от радиото и различен като звук. В него имаше усещането за удар, за мощ. Ако отдавна не си стрелял с пистолет, винаги се изненадваш от внезапно изригналия живот в инструмента на смъртта, начина, по който бързо се задвижва в ръката ти, като гущер по скала.

Застреляните хора падат по всевъзможни начини. Портър Грийн падна настани — едното коляно се огъна преди другото. Свлече се леко като същество без кости, сякаш коленете му бяха гумени и можеха да се огъват на всички страни. За секундата, която отлетя, докато падаше, Джо Петигру си спомни един циркаджийски номер, който беше гледал доста отдавна, докато самият той все още се занимаваше с шоу бизнес. Номерът се изпълняваше от висок слаб мъж-каучук и момиче. Както се правеха на идиоти, мъжът започваше да пада настани — много бавно — тялото му се извиваше като обръч — не можеше да определиш кога всъщност е паднал на сцената.

Мъжът сякаш се стопяваше и се разливаше без усилие, без удар. Направи го шест пъти. Първият път беше просто забавно, вторият — интересно да го наблюдаваш и да се чудиш как го прави. На четвъртия

път жените в залата закрещяха: „Не му разрешавайте да го прави! Не му разрешавайте!“ Той обаче пак падна. И до края на номера съсира нервите на всички чувствителни, ужасени от онова, което правеше, защото беше нечовешко и неестествено и никой с нормално тяло не би могъл да го направи.

Джо Петигру се отърси от спомена и се върна в настоящето, където Портър Грийн лежеше на пода с глава върху килима, без никаква кръв по тялото. За първи път Джо Петигру погледна лицето му и видя, че е дълбоко надрано и разкъсано от острите дълги нокти на побесняла жена. Чашата преля. Джо Петигру отбори уста и зави като ранен звяр.

В собствените му уши викът прозвуча, сякаш идващ от много далеч, все едно от друга къща. Слаб, раздиращ звук, който нямаше нищо общо с него. Може пък изобщо да не е изкрешял. Може да са изsvирили гумите на някой, решил да вземе завой твърде рязко. Или да е чул вика на грешна душа, полетяла към ада. Нямаше никакви физически възприятия въобще. Имаше чувството, че се носи около ръба на масата и покрай трупа на Портър Грийн. Но полетът му, или там каквото беше, си имаше цел. Беше стигнал до вратата. Пусна резето. После се понесе към прозорците. Бяха затворени, но не и заключени; заключи ги. Отиде до радиото. И го изключи. Край на тътена. Сякаш го обгърна белият покров на междузвездна тишина. Отиде до плъзгащите се врати.

Влезе в спалнята на Портър Грийн, която бе служила за трапезария някога много отдавна, когато Лос Анджелис беше млад и горещ, сух и прашен, и все още в плен на пустинята и на шумолящите евкалиптови дървета, и на дебелите палми, които растяха покрай улиците.

От трапезарията бе останал единствено вграденият шкаф за порцелан между двата северни прозореца. Зад очуканите му врати се виждаха книги. Не много. Портър Грийн не си падаше особено по книгите. Леглото бе до източната стена, зад която бе стаята за закуска и кухнята. Беше много разхвърляно — леглото — и върху него имаше нещо, но Джо Петигру нямаше желание да види какво е. От другата страна на леглото имаше люлееща се врата, но сега бе заменена с обикновена, която здраво прилепваше към касата си, имаше и резе. Резето беше спуснато. Джо Петигру си помисли, че вижда прах в

пукнатините на вратата. Явно рядко я отваряха. Но резето беше спуснато и това бе важно.

Влезе в антренцето, от което се отиваше във вестибюла под стълбите. Това помещение осигуряваше достъп до банята (някога стая за шиене) в другата част на къщата. Под стълбището имаше и килер. Два куфара в ъглите, костюми на закачалки, палто и шлифер. В единия ъгъл бе захвърлен чифт кални мъжки бели обувки. Загаси отново лампата и затвори вратата. Влезе в банята. Беше доста голяма, със стара вана. Джо Петигру мина покрай огледалото над мивката, без да го поглежда. Не му се разговаряше с Джоузеф точно сега. Детайлът, това беше главното — изключително внимание към детайла. Прозорците на банята бяха отворени и тензухените пердeta се ветрееха. Затвори ги плътно и завъртя ръчката. Банята нямаше друга врата освен тази, през която беше влязъл. Някога имаше врата за към предната част на къщата, но сега беше зазидана и облепена с водоустойчиви тапети като стените във вестибюла.

Стаята отпред бе превърната в килер за боклуци. В нея имаше стари мебели и разни вехтории, сред които бюро с повдигащ се плот от ужасно дъбово дърво, което навремето така са харесвали. Джо Петигру никога не го беше използвал, дори не беше влизал тук преди. И толкоз.

Обърна се и спря пред огледалото в банята. Хич не му се искаше. Но Джоузеф вероятно се бе сетил за нещо важно. Затова вдигна очи и погледна към Джоузеф. Джоузеф също го изгледа с неприятен втренчен поглед.

— Радиото — отсече Джоузеф. — Ти го изключи. Грешка. Да го намалиш — да. Но не и да го изключиш.

— О! — възклика Джо Петигру. — Да. Май си прав. За пистолета обаче не съм забравил — потупа той джоба си.

— И прозорците в спалнята — каза Джоузеф почти с презрение.

— Освен това ще трябва да погледнеш Гладис.

— Прозорците на спалнята — добре ще проверя и тях — кимна Джо Петигру и замълча. — Не искам да я поглеждам. Мъртва е. Няма начин да не е мъртва. Разбрах го още щом го видях.

— Този път се подигра не с когото трябва, а? — студено попита Джоузеф. — Ти да не би да си очаквал нещо подобно?

— Не знам — вдигна рамене Джо. — Не, чак дотам не съм стигнал, мисля. Ама голяма каша забърках. Изобщо не се налагаше да го

убивам.

Джоузеф го изгледа със странно изражение.

— И щеше да хвърлиш на вятъра усилията и материала на професора. Не мислиш, че е дошъл дотук само за да се поразходи, нали?

— Довиждане, Джоузеф — каза Джо Петигру.

— За какъв дявол ми казваш „довиждане“? — сопна се Джоузеф.

— Така ми дойде — отвърна Джо Петигру и излезе от банята.

Заобиколи леглото, за да затвори и заключи прозорците. Накрая все пак погледна Гладис, колкото и да не му се искаше. Нямаше нужда. Инстинктът му не го беше изльгал. Леглото приличаше на бойно поле. А лицето на Гладис не можеше да е по-изкривено, по-насинено и по-мъртво. От дрехите ѝ бяха останали няколко съдрани парцала. И толкова. Само няколко парцалчета. Изглеждаше пребита. Изглеждаше ужасно.

Стомахът на Джо Петигру се надигна и в устата му загорча. Бързо излезе от спалнята и се облегна на вратата, като внимаваше да не я пипа.

— Радиото да е включено, но не силно — прозвуча гласът му в тишината, след като стомахът му зае обичайното си място. — Пистолетът — в ръката му. Тази част няма да ми хареса. — Погледът му се насочи към външната врата. — По-добре да използвам телефона горе. Ще имам достатъчно време да се върна.

Въздъхна тихо и се зае да довърши започнатото. Но когато дойде моментът да сложи пистолета в ръката на Портър Грийн, установи, че не може да го погледне в лицето. Имаше чувството, даже беше сигурен, че очите на Портър Грийн са отворени и го гледат, а той не можеше да издържи на погледа на тези очи, макар и мъртви. Струваше му се, че Портър Грийн би му прости и всъщност не е имал нищо против да бъде застрелян. Беше бързо и навярно много по-малко неприятно от онова, което щеше да му осигури законът.

Не това го караше да се срамува. Не се срамуваше и от факта, че Портър Грийн му беше отнел Гладис — би било глупаво. Портър Грийн далеч не ѝ беше първият — Гладис бе поела по този път преди години. Изглежда се срамуваше от ужасните кървави деруги. Дотогава Портър Грийн поне бе приличал на мъж. Деругите го превръщаха някак си в глупак. Макар и мъртъв. Мъж с вида и поведението на

Портър Грийн, с толкова опит с жените и въобще — такъв мъж не би трябвало да стига до бой с повлекана като Гладис — жена без душа, която не можеше да даде нищо на никой мъж, нито дори на себе си.

Джо Петигру не се смяташе за властен мъж, но поне никога не го бяха драли по лицето.

Старателно постави пистолета в ръката на Портър Грийн, без нито веднъж да го погледне в очите. Май се попрестара — това с пистолета изглеждаше прекалено подредено. Със същото старание и без излишно бързане Джо Петигру уреди всичко останало, което трябваше да се урежда.

Чернобялата полицейска кола се появи иззад ъгъла и спря пред къщата. Без шум, без сирени. Двамата униформени полицаи безмълвно огледаха верандата, затворената врата и прозорците. Чуваха постоянния поток от разговори от радиото в колата, регистрираха го в съзнанието си, без да му обръщат специално внимание.

— Не чувам викове — отбеляза онзи откъм бордюра — и не виждам съседите да са се събрали отпред. Май са ни пратили за зелен хайвер.

Полицаят зад волана кимна.

— По-добре да звъннем все пак на вратата — разсеяно предложи той.

Отбеляза си часа върху формуляра за рапорт и съобщи на диспечера, че патрулната кола не е в движение в момента. Полицаят откъм бордюра излезе и тръгна по бетонната пътека към верандата. Натисна звънецца. Чу го как звъни някъде в къщата. Чуваше и музика от радио или от грамофон — съвсем ясно се чуваше, макар и тихо, идваща от стаята със затворени прозорци от лявата му страна. Отново натисна звънецца. Никакъв отговор. Мина по верандата и почука леко по прозореца. После по-силно. Музиката продължаваше да свири, но иначе никакъв признак на раздвижване отвътре. Слезе от верандата и заобиколи къщата, за да стигне до задния вход. Вратата против насекоми бе закрепена с кука отвътре. Входната врата зад нея беше затворена. И тук имаше звънец. Натисна и него. Иззвъня съвсем наблизо, доста пронизително, но никой не се отзова. Почука силно по предната врата, после я дръпна. Куката не поддаде. След това заобиколи къщата от другата страна. Прозорците от север бяха твърде високо и не можеше да се погледне през тях, без да се стъпи на нещо.

Стигна до затревената площ пред къщата и тръгна напряко през тревата към радиоколата. Тревата беше добре поддържана и бе поливана предната вечер. По едно време полицаят се обърна да види дали токовете му не оставят следи по тревата. Не оставяха. Слава Богу. Беше съвсем млад полицай, още не беше закоравял.

— Никой не отваря, но отвътре се чува музика — съобщи на партньора си, облягайки се на колата.

Шофьорът се заслуша за миг в радиоговорителя, после излезе от колата.

— Ти поеми онази страна — посочи той на юг с палеца си. — Аз ще пробвам в другата къща. Може съседите да са чули нещо.

— Едва ли, иначе вече щяха да ни дишат във вратовете — предположи първият полицай. — По-добре да попитаме все пак.

Възрастен човек разкопаваше с мотичка розови храсти зад къщата южно от дома на Джо Петигру. Младият полицай го попита дали е чул нещо в съседната къща, което би могло да предизвика обаждане в полицията. Нищо. А да е виждал хората да излизат? Не, не бил забелязал никого. Петигру нямаше кола. Наемателят имал кола, но гаражът изглеждаше заключен. Виждаше се катинарът. Какви хора ли? Ами, обикновени. Не създават неприятности на никого. Радиото не е ли малко шумничко напоследък? Като сега? Старецът поклати глава. Сега не беше високо. Одеве — да. В колко часа го намалиха? Не знаеше. Какво значение имало? Преди час, половин час. Нищо особено не се е случвало тук, полицай. Цяла сутрин се мотая в градината. Идваме по обаждане, обясни полицаят. Сигурно е станала грешка, вдигна рамене възрастният мъж. Има ли някой друг в неговата къща? В неговата ли? Старецът поклати глава. Не, в момента не. Жена му отишла на фризьор. Искала да си сложи от онова лилаво чудо, с което сега е модерно да се боядисва побелялата коса. Мъжът изхихика. Младият полицай се изненада — изобщо не предполагаше, че старецът би могъл да се изсмее, като гледаше как чопка около розите — някак отсечено, сърдито.

В къщата от другата страна на дома на Джо Петигру, където отиде шофьорът на радиоколата, никой не отвори входната врата. Полицаят заобиколи и в задния двор завари дете на неопределенна възраст и с неопределен пол яростно да рита детската си кошарка. Носът му течеше, но детето явно нямаше нищо против. Полицаят

силно почука на задната врата. Отвори мърлява жена с провиснала коса и през отворената врата от кухнята се изля диалогът на долнопробна радиопиеса, който жената явно продължаваше да слуша с напрегнатото внимание на сапьор, обезвреждащ мина. Нищо не била чула, изкрещя тя, прецизно вмъквайки отговора си между две реплики от смахнатия диалог. Нямала време да се занимава с чужди работи. Радио в съседната къща ли? Ами да, май имали. Като че ли го беше чувала да свири от време на време. Не би ли могла да намали малко това нещо, попита полицаят, смиръщил вежди към радиоапарата до кухненската мивка. Би могла, отвърна тя, но хич и не посегна. Слабичко тъмнооко момиче с провиснала коса като на майка си внезапно изникна отнякъде, застана на петнайсет сантиметра от корема на полицая и впи поглед в ризата му. Той отстъпи крачка назад, момичето го последва. Още една минута в тази къща и ще се побъркам, помисли си ченгето.

— Значи нищо не сте чули, а? — викна той към жената. Тя вдигна ръка да въдвори тишина, изслуша кратката размяна на лигави излияния по радиото и чак тогава поклати отрицателно глава. Понечи да затваря вратата още преди полицаят да бе прекрачил прага. Момиченцето ускори оттеглянето му като майсторски го замери със зряла малина.

Лицето му изглеждаше малко позачервено, когато се срещна с колегата си при радиоколата. И двамата погледнаха оттатък улицата, после се спогледаха и вдигнаха рамене. Шофьорът тръгна да заобикаля колата откъм багажника, за да седне отново зад волана, но размисли и пак пое по бетонната пътека към верандата на Петигру. Заслуша се в радиото и забеляза, че иззад щорите прониква светлина от лампа. Опита се да надникне вътре — пробва под различен ъгъл при единия прозорец, при другия. И най-сетне намери малък процеп, през който можеше да погледне вътре с едно око.

Дълго се взира, накрая видя нещо, което приличаше на тяло на мъж, проснато по гръб на пода до крака на ниска масичка. Полицаят се изправи и рязко махна с ръка на другото ченге. Младият веднага дотича.

— Влизаме — отсече шофьорът. — Не ти върви тази смяна. Видях някакъв тип вътре, който определено не танцува. Радиото е

включено, лампите светят, всички врати и прозорци са заключени, никой не отваря, а на пода лежи човек. Това какво ти говори?

В този момент Джо Петигру вдъхна втората си щипка от праха на професор Бинго.

Влязоха в кухнята — използваха отвертка и отвориха прозореца, без да чупят стъклото. Старецът от съседната къща ги видя и моментално продължи да си окопава розите. Кухнята беше чиста и подредена, защото Джо Петигру я поддържаше така. След като се озоваха там, установиха, че със същия успех можеха да си стоят и отвън. Нямаше как да влязат в стаята със светнатата лампа, ако не счупят някоя врата. Наложи се отново да излязат и да опитат през прозорец откъм предната веранда. Шофьорът на радиоколата откряхна втори прозорец, с тежката отвертка освободи езичето на дръжката, успя да го повдигне, колкото да бъркне и да откачи с крайчеца на отвертката куката, закачена отвътре. Вдигнаха нагоре рамката нания прозорец и се вмъкнаха в стаята, без да докосват с ръце нищо освен ръчката.

В стаята беше топло и задушно. Шофьорът хвърли бърз поглед към Портър Грийн и влезе в спалнята, разкопчавайки пътъм кобура на пистолета си.

— А ти най-добре стой с ръце в джобовете — посъветва той младия си колега през рамо. — Може да се окаже, че днес не ти е ден. — Каза го без сарказъм или каквото и да било в гласа, съвсем делово. Но младокът въпреки това се изчерви и прехапа устни. Стоеше и гледаше Портър Грийн. Нямаше нужда да го пипа, нито дори да се навежда над него. Беше виждал много повече мъртвци от партньора си. Стоеше съвсем неподвижен, защото знаеше, че не може да направи нищо, дори напротив — по-добре нищо да не прави, защото даже само ако ходи по килима, би могъл да съсипе нещо, което криминалистите иначе биха използвали.

Докато стоеше мълчаливо загледан в трупа, му се стори (макар радиото в ъгъла да продължаваше да работи), че чу едваоловимо дрънкане и прошумоляването на стъпки по верандата отвън. Бързо се обърна и отиде до прозореца. Дръпна завесата и погледна навън.

Не. Никой. Изглеждаше леко озадачен, защото имаше много остър слух. След това на лицето му се изписа отвращение.

— Внимавай, хлапе — каза си той. — Не трябва да се допускат грешки сега.

Можеше да си стои пред някой закътан вход, да извади портфейла от джоба си и визитка от портфейла, да я прочете и никой да не вижда нито портфейла, нито визитката, нито ръката, която я държи. Хората вървяха нагоре-надолу по улицата, едни лениво, други забързано — обичайната тълпа в ранен следобед, — и никой дори не те поглежда. А дори и някой да хвърли поглед към теб, ще види един празен вход. При други обстоятелства би било забавно. Сега не беше, по очевидни причини. Джо Петигру усещаше умора в краката си. От десетилетие не бе ходил толкова много пеша. Нямаше как — наложи се. Не можеше да изкара колата на Портър Грийн. Ако една съвършено празна кола тръгне по улиците на града, сигурно щеше да привлече вниманието на катаджиите. Все някой щеше да се развика. Нямаш представа какво може да се случи.

Съществуващия риск да се бълсне в автобус или трамвай, в група хора. Изглеждаше напълно възможно. Хората вероятно нямаше да тръгнат да се оглеждат да видят кой ги е бълсал, но винаги бе възможно някой едър, силен мъжага да сграбчи празното пространство и да го хване за ръката, а после да прояви достатъчно упорство и да продължи да стиска, макар и да не вижда какво. Не. Много по-добре беше да върви пеша. Джоузеф сигурно щеше да одобри решението му.

— Нали, Джоузеф? — попита той, вглеждайки се в прашното стъкло на входната врата зад себе си.

Джоузеф не отвърна. Там беше, определено, само дето не се виждаше ясно. Беше един такъв замъглен. Нямаше я обичайната за него острота на характера.

— Добре, Джоузеф. Някой друг път. — Джо Петигру погледна визитката, която продължаваше да държи. Оставаха му десетина пресечки до сградата, където се намираше стая 311 — офисът на професор Август Бинго. Имаше и телефонен номер. Джо Петигру се зачуди дали не е по-умно първо да си уговори час. Да, по-умно би било. Там сигурно щеше да се наложи да ползва асансьор, а това означава да се остави изцяло в ръцете на шанса. Много от тези стари сгради (а беше почти убеден, че професор Бинго е изbral за офиса си

сграда, която да отива на старомодния му цилиндър) нямаха аварийно стълбище. Имаха външни стълби и товарен асансьор, до които нямаше достъп откъм фоайето. Много по-добре е да си уговори час.

Съществуваше и друг деликатен въпрос — заплащането. Джо Петигру имаше трийсет и седем долара в портфейла си, но предполагаше, че тези трийсет и седем долара едва ли ще накарат сърцето на професор Бинго да подскочи от радост. Професор Бинго без съмнение внимателно подбираше бъдещите си клиенти и по всяка вероятност щеше да настоява за сериозна част от наличните им авоари. Нямаше да е лесно да се уреди. Едва ли ще успееш да осребриш чек, ако никой не може да види въпросния чек. Дори касиерът да видеше чека, което според Джо Петигру сигурно би било възможно, ако го остави на гишето и си дръпне ръката — ще има чек, но касиерът едва ли би подал парите на празното пространство. Изключено бе да разчита на банката. Би могъл, разбира се, да изчака някой друг да осребри чек и да грабне парите. Но банката не е най-подходящото място за подобни операции. Ограбеният сигурно щеше да вдигне голям шум и врява, а Джо Петигру знаеше, че първото нещо, което прави банката в такива случаи, е да блокира вратите и да включи алармата. По-добре да остави човека с парите да излезе от банката. Но това също си имаше недостатъци. Ако беше мъж, щеше да сложи парите на място, откъдето неопитен джебчия трудно щеше да ги измъкне въпреки техническите предимства пред повечето опитни джебчии. Трябаше да е жена. Но жените рядко осребряваха чекове с големи суми, а и на Джо Петигру му бе съвестно да краде дамски чанти. Даже да не бе опряла до тези пари, загубата на самата чанта би я съсипала — жените са напълно безпомощни без чантите си.

— Не ставам за тази работа — каза си Джо Петигру полу на глас, все още стойки във входа. — Друг на мое място щеше да извлече максималното от подобна ситуация.

Самата истина — и там беше бедата. Макар да бе пуснал безпогрешен куршум в сърцето на Портър Грийн, Джо Петигру по принцип беше свестен човек. Отначало се бе въодушевил, но сега разбираше, че да си невидим не винаги е предимство. Може пък да няма повече нужда от праха на професор Бинго. Имаше начин да установи. Но ако все пак се наложи да го използва, трябаше да му е подръка за моментална употреба.

Единственото разумно нещо бе да се обади по телефона на професора и да си уговори час за посещение.

Излезе от входа и тръгна към следващата пресечка по външния край на тротоара. Оттатък кръстовището се виждаше мрачен бар. Там сигурно ще намери телефон в някое уединено сепаре. Разбира се, и телефонът в уединено сепаре можеше да се окаже капан. Току-виж дойде някой и избере уж празното сепаре и реши да се настани — не, по-добре да не мисли за това.

Влезе в бара. Беше достатъчно уединен: двама мъже на бара и една двойка в сепарето. По това време на деня почти никой не пиеше, с изключение на малцина безделници и алкохолици и понякога двойка тайни любовници. Двамата в сепарето приличаха на такива. Бяха седнали плътно един до друг, впили очи в очи, забравили за всичко около себе си. Жената беше с ужасна шапка и палто от мръснобояла агнешка кожа, изглеждаше подпухнала и изгаряща от желание. Мъжът приличаше на Портър Грийн — същия непочтен, безскрупулен, всезнаещ тип. Джо Петигру застана до сепарето и погледна към двойката с отвращение. Пред мъжа имаше чаша с уиски, а до нея друга празна чаша. Жената пиеше противна смес на разноцветни слоеве. Джо Петигру погледна уискито.

Сигурно не беше разумно, но му се прииска. Бързо се пресегна към чашката и ливна уискито в гърлото си. Беше ужасно на вкус. Закашля се неистово.

Мъжът от сепарето изправи рамене, извъртя глава и втренчи поглед право в Джо Петигру.

— Какво по дяволите... — прозвуча остро гласът му.

Джо Петигру замръзна. Стоеше, стиснал чашката, а мъжът го гледаше право в очите. Мъжът сведе поглед надолу, надолу към празната чаша, която Джо Петигру държеше. Мъжът опря ръце на масата и започна да се придвижва странично, за да се измъкне от мястото си. Не каза и дума повече, но Джо Петигру не се нуждаеше от пояснения. Обърна се и хукна към задната част на бара. Барманът и двамата мъже пред него се обрнаха да гледат. Мъжът от сепарето вече се бе изправил.

Джо Петигру я откри тъкмо навреме. На вратата пишеше: „Мъже“. Бързо влезе и затръщна вратата. Нямаше ключалка. Бръкна панически в джоба за кутийката. Още не я бе извадил, когато вратата

започна да се отваря. Застана зад нея, развъртя капачката на кутийката и грабна голяма щипка. Поднесе я под носа си секунда преди мъжът от сепарето да влезе при него в мъжката тоалетна.

Ръката на Джо Петигру така силно трепереше, че половината от праха се посипа по пода. Изпусна и капачката. С дяволска точност тя се изтърколи по бетонния под и спря току пред дясната обувка на мъжа от сепарето.

Мъжът застана пред прага и се огледа. Старателно се огледа. И право в Джо Петигру погледна, но този път изражението му беше съвсем различно. Погледна настрани. Пристъпи към двете затворени тоалетни. Бутна едната врата, после другата. И двете тоалетни бяха празни. Мъжът стоеше и зяпаشه. От гърлото му излезе странен звук. С разсеян жест извади пакет с цигари и напъха една между устните си. После между пръстите му изникна малка сребърна запалка, щракна и под цигарата му се появи жълто пламъче.

Мъжът издуха от дробовете си дълга струя дим. Бавно се обърна и тръгна към вратата като на сън. Излезе. После най-неочаквано отново се върна, бълсвайки вратата пред себе си. Джо Петигру едва успя да се отмести. Мъжът пак огледа щателно помещението. Ето един ужасно объркан човек, помисли Джо Петигру. Един много ядосан човек, който неочаквано бе прегълътал един доста горчив хап тази сутрин. Мъжът отново излезе.

Джо Петигру въздъхна. На стената имаше прозорец с матово стъкло — малък, но съвсем подходящ. Махна куката и се опита да го отвори. Беше заял. Напъна по-силно. От усилието го заболя гърбът. Най-сетне прозорецът поддаде и се плъзна рязко нагоре.

Джо отпусна ръце и ги забърса в панталона си. В този миг зад него се чу глас:

- Това не беше отворено.
- Кое не беше отворено, господине? — обади се друг глас.
- Прозорецът, глупако.

Джо внимателно се обърна и предпазливо се отдалечи от прозореца. Барманът и мъжът от сепарето гледаха натам.

— Сигурно е бил отворен — троснато заяви барманът. — И без обиди, ако обичате.

— Аз пък казвам, че не беше — настоя мъжът от сепарето с повече упорство и далеч по-малко учтивост.

— Сега и лъжец ли ме наричате? — запита барманът.

— Откъде знаете, че е бил отворен? — Мъжът от сепарето отново започваше да става агресивен.

— А вие защо се върнахте тук, като сте толкова сигурен?

— Защото не повярвах на очите си — мъжът от сепарето вече почти крещеше.

Барманът се захили.

— А очаквате аз да им повярвам. Как ви се струва тая работа?

— О, върви по дяволите! — озъби се мъжът от сепарето. Обърна се и хлопна вратата на мъжката тоалетна, като пътьом нацели с цяло стъпало капачката от кутийката с праха на професор Бинго. Пластмасата изхрущя под обувката му. Никой не обърна внимание, само Джо Петигру — е, поне със сигурност, погледна натам.

Барманът отиде до прозореца, затвори го и завъртя ръчката.

— Дано това успокои онзи кретен — промърмори той и си излезе.

Джо Петигру внимателно се приближи до счупената капачка и се наведе над нея. Пооправи я колкото успя и я нахлуши върху кутийката. Вече не изглеждаше надеждно затворена, затова я уви в хартиена салфетка.

Един мъж влезе в тоалетната, но той си имаше друга работа. Джо Петигру хвана вратата, преди да се затвори, и се измъкна навън. Барманът беше пак зад бара. Мъжът от сепарето и жената с мъръсно бялото палто от агнешка кожа напускаха заведението.

— Елате пак — покани ги барманът с тон, който придава на думите му точно обратния смисъл.

Мъжът от сепарето бе готов да спре, но жената му каза нещо и двамата излязоха.

— Какво става? — попита мъжът, седнал пред бара, който не беше ходил в тоалетната.

— Аз щях да забърша далеч по прилична фуста от тази в Северен Бродуей, и то в един по обяд — презрително заяви барманът.

— Тоя тип не стига че няма никакво възпитание и капчица мозък в главата, ами няма и вкус.

— Но пък знаеш какво има — лаконично се обади мъжът пред бара.

Джо Петигру тихичко излезе от заведението.

Автогара Кахуенга — ето къде трябваше да отиде. Там по всяко време на деня идваха и си отиваха хора с една-единствена мисъл в главата. Хора, които никога не се обръщат да видят кой ги е бълснал, хора, които нямаха време да мислят, а повечето от тях нямаха и с какво да мислят, ако случайно имаха време. Вдигаше се много шум. Набирането на номер в празна телефонна кабина нямаше да привлече вниманието на никого. Пресегна се към тавана и разви леко крушката да не светне, като затвори вратата. Беше вече малко поразтревожен. Не можеше да разчита на праха за повече от час. Пресметна времето, откакто бе оставил младия полицай във всекидневната в къщата, до мига, когато мъжът от сепарето го беше видял.

Приблизително един час. Това го накара да се замисли. Дълбоко. Надникна във визитката за телефонния номер. Гладстоун 7-4963. Пусна монета и го набра. Отначало не се чу никакъв сигнал, после слушалката запища в ухото му, нещо щракна и Джо Петигру чу как монетата му пада в отвора за връщане. После прозвуча глас на оператор:

— Какъв номер набирате, моля?

Джо Петигру го прочете.

— Един момент, моля — каза тя. Настъпи пауза. Джо Петигру непрекъснато гледаше през стъклена стена на кабината. Чудеше се кога ли ще се появи някой, който ще се опита да отвори вратата и да влезе, и кога ли някой щеше да забележи странното за всеки страничен наблюдател положение на телефонната слушалка — на ухото на лице, което не е там. Навярно изглеждаше странно, предположи Джо. Едва ли можеше да изчезне цялата проклета телефонна система само защото той използваше един от телефоните.

— Съжалявам, сър, но в указателя няма такъв телефонен номер — прозвуча отново гласът на оператора.

— Трябва да има — енергично възрази Джо Петигру и повтори номера. Операторката също повтори думите си и добави:

— Един момент, моля, ще ви свържа с „Информация“.

В кабината беше горещо и Джо Петигру започна да се поти. От „Информация“ се обадиха, изслушаха, изчезнаха за малко и пак се върнаха.

— Съжалявам, сър. Няма телефон, записан под това име.

Джо Петигру излезе от кабината тъкмо навреме, за да избегне жена с мрежа в ръка, която явно доста бързаше. Измъкна се на косъм от сблъсък с нея и веднага напусна автогарата.

Не, държеше се глупаво. Беше набрал номера. И дори да беше нерегистриран номер, операторката, като знае, че той разполага с номера, и то с верния номер, просто щеше да му каже да го набере пак. Щеше да си помисли, че е събркал при набирането. Следователно Бинго изобщо няма телефон.

— Добре — каза Джо Петигру. — Добре, Бинго. Дали пък да не се отбия при теб и да си поговорим за това. Току-виж се окаже, че изобщо няма да имам нужда от пари. Човек на твоята възраст трябващ по-добре да помисли, преди да напише фалшив телефонен номер на визитната си. Как очакваш да въртиш търговия с продукта си, ако клиентите нямат начин да се свържат с теб?

Говореше си на ум. После си каза, че навярно е несправедлив с професор Бинго. Професорът приличаше на човек, който много добре си разбира от работата. Сигурно си е имал причина да постъпи така. Джо Петигру извади отново визитната и пак я погледна. „Бланки билдинг“ 311, Северен Уилкокс. Джо Петигру никога не бе чувал за „Бланки билдинг“, ала какво от това. Във всеки голям град е пълно с миши дупки като тази. Едва ли е на повече от километър. То цялата търговска зона на Уилкокс едва ли се простираше на повече от километър.

Тръгна на юг. Сградата беше с нечетен номер, значи трябващ да е на източната страна на улицата. Защо не помоли операторката да провери адреса, като не успя да намери името. Сигурно щеше да му каже да си гледа работата, ама можеше и да му отговори.

Доста лесно намери пресечката, откри и номера, макар и не толкова лесно — използва метода на изключването. Обаче сградата не се наричаше „Бланки билдинг“. Отново прочете визитната, за да е сигурен, че не греши. Не, не грешеше. Точно това си беше адресът, но на него нямаше офис сграда. Нямаше и частна къща, нито магазин.

Хубаво чувство за хумор имал този професор Август Бинго. Служебният му адрес се оказа полицейският участък на Холивуд.

Освен криминалистите, фотографите и художника, който скицираше обстановката в мащаб, за да се знае разположението на мебелите, прозорците и всичко друго, в къщата работеха лейтенант от

криминалния отдел и сержант. Двамата бяха от участъка в Холивуд и затова дрехите им изглеждаха малко по-крещящи, отколкото се очаква от цивилни полицаи. Единият бе извадил яката на спортната си риза върху яката на още по-спортното си сако. Беше с небесносин панталон и обувки с позлатени катарами. Чорапите му бяха на ярки ромбове и сияха в тъмнината на дрешника под стълбището между спалнята и банята. Бе накарал униформените полицаи да навият квадратния килим, за да се види подът. Под килима имаше врата-капак с халка във вдълбнатина, за да не стърчи над нивото на дъските. Мъжът със синия панталон — оказа се, че е сержантът, макар да изглеждаше по-възрастен от лейтенанта — дръпна халката и подпра отворения капак на стената на дрешника. Пространството отдолу беше полуосветено от вентилационните отвори в основата на стената. Имаше груба дървена стълба, която се опираше на бетонната стена на мазето. Сержантът, на име Редър, нагласи стълбата и слезе, колкото да види какво има долу.

— Голямо помещение — обяви Високо. — Навремето сигурно е имало стълбище за надолу, преди да го покрият със сачак, за да направят дрешника. Оставили са капака за достъп до тръбите за газ, вода и канализацията. Дали си заслужава да надникне във вентилационните шахти?

Лейтенантът беше едър красив мъж с телосложение на защитник в американския футбол. Имаше тъжни черни очи. Казваше се Уолдман. Разсеяно кимна в отговор на зададения от колегата му въпрос.

— Виждам долната част на парното кotle — викна Редър. Пресегна се и почука по него. Желязото звънна. — Само едно кotle. И сигурно е поставено откъм етажа. Някой провери ли вентилационните шахти?

— Да — отвърна Уолдман. — Доста са големи, може да се мине по тях, но три са заковани и боядисани отгоре. Капакът на четвъртата — в задната част на къщата — е хлабав, но пък точно в нея е поставен газомерът така, че няма как да се промушиш покрай него.

Редър се качи обратно по стълбата и затвори капака на отвора в пода на дрешника.

— Ами този килим? — посочи той навитото руло.

— Доста трудно би било да се върне на място без гънчица.

Отупа ръцете си от прахта в килима, двамата излязоха от дрешника и затвориха вратата. Отидоха във всекидневната и се

загледаха в суетната на криминалистите.

— Отпечатъците ще бъдат без значение — каза лейтенантът, прокарвайки пръст по брадичката си срещу косъма на леко наболата черна брада. — Освен ако случайно не попаднем на нещо съвсем ясно и категорично. Или някой отпечатък върху прозорец или врата. Макар че и това няма да е достатъчно убедително доказателство. Петигру живее в тази къща в края на краищата. Това е неговата къща.

— Какво ли не бих дал да разбера кой е съобщил за изстрела — въздъхна Редър.

— Петигру. Кой друг? — Уолдман продължаваше да търка брадата си. Очите му гледаха тъжно и сънливо. — Не вярвам да е самоубийство. Видял съм твърде много случаи и в нито един от тях самоубиецът не е стрелял в сърцето си от разстояние не по-малко от метър, а по-вероятно и повече, да речем метър и двайсет или и петдесет.

Редър кимна. Гледаше към котлето. Пред него имаше две решетки — едната на пода, другата на стената.

— Но да предположим, че е самоубийство — продължи да разсъждава Уолдман. — Къщата е заключена отвсякъде — отворен е единствено прозорецът, през който са влезли патрулиращите полицаи, при това единият от тях е стоял до него, докато пристигнем. Вратата е не само заключена, но и със спуснато резе, което не е свързано с ключалката. Всички прозорци са заключени и единствената друга врата — онази, която води към стаята за закуска в задната част на къщата — е със спуснато отвътре резе, което не може да се отвори откъм стаята за закуска, и автоматично резе от другата страна, което не може да се отвори оттук. Следователно всички физически обстоятелства показват, че Петигру не е имал достъп до тези стаи, когато е бил произведен изстрелът.

— Засега — уточни Редър.

— Засега, да. Но някой е чул този изстрел и някой е съобщил за него. Никой от съседите не го е чул.

-Така твърдят — вметна Редър.

— Но защо ще лъжат, след като вече сме намерили телата. Хайде, преди това може — да речем, не искат да се замесват. Чулият не иска да свидетелства за следствието, да го мъкнат в съда. Някои не желаят да се занимават с такива работи, разбирамо. Но ако не са чули

нищо, или си мислят, че не са, ще им досаждат много повече, отколкото ако са чули. Следователите непрекъснато ще се опитват да ги накарат да си спомнят нещо, което са убедени, че съседите просто са забравили. Знаеш колко често се оказва точно така.

— Да се върнем на Петигру — предложи Редър. Сега вече гледаше в партньора си, много бдително и леко победоносно, все едно се радваше на тайна мисъл.

— Трябва да го приемем за заподозрян — отбеляза Уолдман. — Съпругът винаги е сред заподозрените. Сигурно е знаел, че жена му се заиграва с Портър Грийн. Петигру не е извън града или кой знае къде. Млекарят го е видял тази сутрин. Излязъл е или преди, или след изстрела. Ако е излязъл преди, значи е чист. Ако е излязъл след това, пак може да не го е чул. Но според мен го е чул, защото е бил най-близо. И ако го е чул, какво би направил?

Редър се намръщи.

— Никога не правят логичното, нали? Така си е. Логично би било да се опита да влезе тук, да установи, че не може, без да разбие врата или прозорец. После да се обади в полицията. Но тоя тип живее в къщата, където жена му се натиска с квартиранта. Или е ужасно студенокръвно животно, или пет пари не дава...

— Случват се такива работи — вметна Уолдман. — ...или пък се е чувствал унижен и в него са бушували огън и жупел. Чува изстрела и е абсолютно наясно, че му се иска да е натиснал спусъка лично. Освен това е наясно, че и ние по всяка вероятност ще си помислим същото. Затова излиза и ни се обажда от обществен телефон и после изчезва. Когато се върне, ще бъде най-изненаданият тип на света.

Уолдман кимна.

— Но всичко това е без значение, докато не ни се отдаде шанс да го преценим що за личност е. Чист късмет би било никой да не го е видял, като излиза, чист късмет е и никой да не съобщи за изстрела. Той не може да разчита на това, следователно не би могъл да разчита и на идеята да се прави, че не знае. Ако е самоубийство, съм склонен да мисля, че не е чул изстрела и не ни се е обаждал. Излязъл е или преди, или след и изобщо не знае, че някой е умрял.

— Но да речем, че не е самоубийство — заразъждава на свой ред Редър. — Трябвало е да се измъкне оттук и да остави помещението заключено. Добре. Как го е направил?

— Да. Как?

— През котлето. То е свързано и с вестибюла. Забеляза ли? — запита Редър победоносно.

Очите на Уолдман се плъзнаха надолу към котлето и обратно към Редър.

— Какъв ли е на ръст? — зачуди се.

— Едно от момчетата погледна дрехите му на горния етаж. Метър и седемдесет и пет, носи обувки четирийсет и втори номер, риза — трийсет и осем. Общо взето — дребен. Точно колкото трябва. Вертикалната решетка се крепи само на едно лостче. Да я обработим за отпечатъци и да пробваме.

— Не се опитваш да ме правиш на глупак, нали, Макс?

— Как бих могъл, лейтенант? Ако е убийство, убиецът трябва да е излязъл някак от стаята. Няма убийство в заключена стая. Никога не е имало.

Уолдман въздъхна и погледна към петното върху килима в ъгъла на холната масичка.

— Няма, предполагам. Но е жалко, че не можем да си завъдим поне едно.

В три без шестнайсет Джо Петигру вървеше по тиха алея в Холивудските гробища. Навсякъде беше тихо, а тази алея — отдалечена и забравена. Тревата бе зелена и прохладна. Съгледа каменна пейчица и седна. Погледът му попадна върху мраморен паметник с ангелчета. Изглеждаше скъп. Виждаше се, че буквите някога са били златни. Прочете името. То му напомни за отдавна отминали времена, отдавна отминал блъсък — за дните, когато звездите от големия еcran живееха като източни халифи и умираха като кралски величия. Паметникът даже беше твърде обикновен за човек, който някога е бил толкова известен. От другата страна на реката нямаше много от тези имитации на райски кътчета.

Някога много отдавна, в един объркан и мрачен свят на домашно направен джин, войни между банди, десетпроцентни рискови инвестиции, купони, на които всички се отрязват задължително, пури, които се пушат в театъра. Тогава всеки пушеше пури. Над ложите в партера винаги се стелеше тежък дим. Течението го отнасяше към сцената. Усещаше го, докато се олюляваше на четири метра във въздуха, възседнал велосипед с колела като дини. Джо Меридит —

клоун велосипедист. Добре звучеше. Никога не го изписваха на видно място в афишите — нямаше и как да очаква друго с този номер — но пък беше много по-напред от акробатите. Номерът беше соло. Едно от най-добрите падания в бизнеса. Изглежда лесно, а? Опитайте някой път и ще видите дали е лесно — да паднеш от четири метра на тила си върху твърдата сцена, да се превъртиш леко и да стъпиш на крака, без да ти падне шапката и без да изпускаш двайсетсантиметровата пура, която дими в ъгъла на огромната ти боядисана уста.

Зачуди се какво ли би станало, ако опита да го направи сега. Сигурно щеше да си счупи четири ребра и да си пробие белия дроб.

По алеята се зададе някой. Един от онези младоци-здравеняци, дето ходеха без палта във всякакво време. На двайсет-двойсет и една, прекалено гъста и дълга черна коса, не съвсем чиста, тесни безлични черни очи, тъмна кожа, риза, отворена на гърдите — мускулести и без косми.

Спра се пред пейката и измери Джо Петигру с бърз бръснещ поглед.

— Имаш ли кибрит?

Джо Петигру се изправи. Беше време да си върви вкъщи. Извади сгъваем картонен кибрит от джоба си и го подаде.

— Благодаря. — Младокът измъкна самотна цигара от джоба на ризата си и бавно я запали, хвърляйки поглед наляво и надясно. Докато връщаше кибрита с лявата ръка, погледна и през рамо, само един бърз поглед. Джо Петигру посегна към кибрита. Младокът светкавично пъхна дясната си ръка под ризата и рязко извади малък пистолет.

— А сега портфейла, глупако, и не мисли, че се шег...

Джо Петигру го изрита в слабините. Младежът се преви одве и по кожата му изби пот. Не издаде нито звук. Все още държеше пистолета в ръка, но вече не го насочваше срещу Джо. Здравеняк, няма съмнение. Джо Петигру отстъпи крачка и изби с крак пистолета от ръката му. Грабна го, преди онзи да успее да мръдне.

Сега младокът дишаше тежко и на пресекулки. Изглеждаше доста зле. На Джо Петигру му стана малко мъчно. Беше му дал да се разбере. Можеше да каже каквото си иска. Само дето нямаше какво да каже. Светът беше пълен с млади здравеняци. Това беше техният свят, светът на Портър Грийн.

Беше време да се прибира. Тръгна по обляната в слънчева светлина алея, без да се обръща назад. Стигна до чистичка зелена кофа за боклук и пусна в нея пистолета. Тогава погледна назад, но онзи беше изчезнал. Сигурно бързаше да се махне и охкаше на всяка крачка. Може би дори тичаше. Накъде ли тичаш, след като убиеш някого? Наникъде. Отиваш си у дома. Много е сложно да бягаш. Трябва да се обмисли, да се подготви. Нужно е време, пари, дрехи.

Краката го боляха. Беше изморен. Но сега можеше да си купи кафе и да вземе автобуса. Защо му трябваше да бърза толкова — да беше изчакал, да беше обмислил всичко предварително. Професор Август Бинго беше виновен. С неговия прах всичко изглеждаше прекалено лесно, като пряк път, неотбелязан на картата. Поемаш по него, но после установяваш, че този пряк път не води доникъде, а свършва в двор със зло куче. И ако си много бърз и имаш късмет, ритваш злото куче където трябва и се връща обратно по стъпките си.

Плъзна ръка в джоба и докосна увитата кутийка с праха на професор Бинго — посмачкана и полупразна, но в нея все още имаше прах, който можеше да се използва, ако намери повод, макар това да му се струваше малко вероятно.

Колко лошо, че професор Бинго не бе написал истински адрес на визитката си. Джо Петигру с удоволствие щеше да го посети, за да му извие врата. Личност като него можеше да причини много зло на света. Много повече, отколкото сто Портър Грийновци.

Но човек като професор Бинго сигурно би предвидил всичко. Дори да имаше офис, навярно щяхте да го намерите там само ако той пожелае.

Джо Петигру продължи равномерния си ход.

Лейтенант Уолдман го видя и през три къщи го позна, далеч преди мъжът да бе завил по алеята към дома си. Изглеждаше точно както Уолдман си го беше представял — изпито лице, спретнат сив костюм, премерени движения. С точното тегло и точното телосложение.

— Добре — изправи се той от стола край прозореца. — И без грубости, Макс. Пипай внимателно.

Бяха изпратили полицейската кола зад ъгъла. Улицата отново бе тиха и спокойна. Нямаше нищо сензационно. Джо Петигру зави по алеята и тръгна към верандата. Споя на няколко метра от къщата.

Навлезе в тревата. Извади джобно ножче. Наведе се и измъкна с ножчето стрък глухарче с корена. Избърса внимателно острите, затвори го и го сложи обратно в джоба. Хвърли глухарчето към ъгъла на къщата, извън полезрението на мъжете отвътре.

— Не разбирам — дрезгаво прошепна Редър. — Просто е невъзможно тоя тип да е пречукал някого днес.

— Видя прозореца — каза Уолдман и се дръпна назад в сянката, без резки движения. Сега лампите в стаята не светеха, радиото отдавна не работеше. Джо Петигру гледаше нагоре към счупения прозорец точно пред него. Все още беше на сред тревата. Тръгна малко по-бързо нагоре към верандата и спря. Протегна ръка и леко дръпна мрежестата врата, колкото да види дали е отворена. Пусна я и се изправи. На лицето му се изписа странно изражение. После бързо се обърна към вратата.

Щом посегна към нея, тя се отвори. Вътре стоеше Уолдман, гледайки мрачно.

— Вие, предполагам, сте господин Петигру — каза той учтиво.

— Да, аз съм Петигру — отвърна изпитото безизразно лице. — Вие кой сте?

— Полицай, господин Петигру. Името ми е Уолдман. Лейтенант Уолдман. Влезте, моля.

— Полицай? Някой е влязъл с взлом ли? Прозорецът...

— Не, не е кражба с взлом, господин Петигру. Всичко ще ви обясним. — Отстъпи назад и Джо Петигру мина покрай него. Свали си шапката и я закачи, точно както правеше обикновено.

Уолдман застана до него и бързо опира тялото му.

— Съжалявам, господин Петигру. Влиза в задълженията ми. Това е сержант Редър. Ние сме от участъка в Холивуд. Да отидем във всекидневната ви.

— Това не е нашата всекидневна — възрази Джо Петигру. — Тази част от къщата се дава под наем.

— Знаем, господин Петигру. Просто седнете и се отпуснете.

Джо Петигру седна и се облегна назад. Очите му внимателно шареха из стаята. Видяха очертанията, направени с тебешир, и сивата пудра, останала след криминалистите. Наведе се пак напред.

— Какво е това? — остро запита той.

Уолдман и Редър го изгледаха спокойно и сериозно.

— В колко часа излязохте днес? — попита Уолдман, небрежно се облегна назад и запали цигара.

Редър седна на ръба на стол, приведен напред, отпуснал дясната си ръка върху коляното. Пистолетът му бе в къс кожен кобур в десния джоб на панталона. Никога не му бяха харесвали кобурите за под мишница. Този тип Петигру не приличаше на човек, който би го накарал да използва пистолета, но все пак не можеше да бъде сигурен.

— В колко часа ли? Не помня. Някъде към дванайсет.

— Накъде се бяхте запътил?

— На разходка. Отидох до Холивудските гробища за малко. Първата ми жена е погребана там.

— О, първата ви жена — възклика нехайно Уолдман. — А имате ли представа къде е в момента настоящата ви съпруга?

— Сигурно е излязла с квартиранта. Казва се Портър Грийн — спокойно предположи Джо Петигру.

— Просто ей така, а? — недоверчиво го изгледа Уолдман.

— Просто ей така — Петигру отново пълзна поглед към пода, където бяха тебеширените очертания и тъмното петно на килима. — Дали не бихте могъл да mi кажете, все пак...

— След малко — прекъсна го Уолдман доста по-остро. — Имахте ли някаква причина да се обадите в полицията? Оттук или докато сте бил навън?

Джо Петигру поклати глава.

— Щом съседите не се оплакват, защо аз да се оплаквам?

— Не разбирам — обади се Редър. — За какво говори той?

— Доста шумни бяха, а? — досети се Уолдман. Петигру кимна пак.

— Но затваряха всички прозорци.

— А заключваха ли ги? — небрежно попита Уолдман.

— Голям смях пада, някое ченге като започне да се прави на хитро — отвърна Джо Петигру не по-малко небрежно. — Откъде да знам дали са ги заключвали?

— Добре, ще престана да се правя на хитър, щом това ви дразни, господин Петигру — каза Уолдман с приятна, тъжна усмивка на лицето. — Прозорците бяха заключени. Затова патрулиращите полицаи са били принудени да счупят стъклото, за да влязат. А сега — защо се е наложило да влязат в къщата ви, господин Петигру?

Джо Петигру само го гледаше, без да мига. Не им отговаряй, помисли си той, и те сами ще започнат да ти разправят. Не могат да се спрат. Умират от желание да говорят. Сякаш са влюбени в приказките си. Той си замълча. Уолдман продължи:

— Някой се е обадил в полицията и съобщил, че е чул изстрел в тази къща. Помислихме, че може да сте вие. Не знаем със сигурност. Съседите твърдят, че не са чули нищо.

Ето сега има опасност да събъркаш, каза си наум Джо Петигру. Как ми се иска да поговоря с Джоузеф. Уж всичко ми е ясно. Чувствам се добре, но тези момчета не са тъпи. Особено този с медения глас и еврейските черти. Симпатията, но не можеш лесно да го изльжеш. Идвам си у дома и виждам ченгета вкъщи, някой ги е повикал заради изстрел и отпред има счупен прозорец, а стаята е била претършува на толкова дълго, че сега изглежда изморена. А там има и петно, което би могло да е от кръв. А тебеширените очертания навсярно бележат положението на нечие тяло. Гладис я няма, Портър Гриайн също го няма. И как ли бих постъпил, ако не знаех нищо? Май не ми пука. Да, сигурно е така. Просто не ми пука какво си мислят тези приятелчета. Защото, като решава да не съм тук, няма да съм. Чакай малко. Това не урежда нищо. Няма да разсъждавам по този начин. Ако е убийство и самоубийство, тогава няма да имам нищо против да съм тук. Добре съм си и тук.

— Договор за самоубийство — каза той на глас уж замислено. — Портър Гриайн не приличаше на такъв тип. Нито жена ми Гладис. Твърде повърхностна и прекалено себична.

— Никой не е споменавал нищо за умрели — дрезгаво се обади Редър.

Ето ти едно истинско ченге, помисли си Джо Петигру. Като по филмите. Този не ме притеснява. Не обича хората да разсъждават или да правят очевидни умозаключения. Доста тъпа забележка направи, май по-тъпа никога не съм чувал.

— Ами то е очевидно. Или за вас не е?

Уолдман пусна едва забележима усмивка.

— Чули са само един изстрел, господин Петигру. Ако свидетелят е чул правилно. А честно казано, понеже не знаем кой е свидетелят, все още не сме го разпитали. Но не е било договор за самоубийство. Мога да ви уверя. И тъй като престанах да се правя на хитър — макар да си

мисля, че вие още не сте — нека веднага да ви кажа: унiformените полицаи са открили Портър Грийн мъртъв там, където виждате очертанията. Гърдите му са били там, където виждате петното от кръв. Много малко кръв е изтекла. Бил е пристрелян право в сърцето — доста точно — от разстояние, което прави почти невероятна хипотезата за самоубийство. Преди това е удушил жена ви, след доста разгорещена борба.

— Явно не е познавал жените толкова добре, колкото е смятал — заключи Джо Петигру.

— Този тип трепери от вълнение — обади се заядливо Редър.

Уолдман махна с ръка, без да сваля усмивката от лицето си.

— Това не е представление, Макс — възрази той на партньора си, но не погледна към него. — Макар да знам, че правиш много добри представления. Господин Петигру е интелигентен уравновесен мъж. Не знаем много за семействия му живот, но знаем достатъчно, за да предполагаме, че не е бил щастлив. Той не се преструва на покрусен от скръб. Нали така, господин Петигру?

— Точно.

— Така си и мислех. Освен това не е идиот, Макс. Господин Петигру много правилно се е досетил по вида на стаята, от нашето присъствие тук, от начина, по който се държим, че е станало нещо сериозно. Може дори да е очаквал да се случи нещо подобно.

Джо Петигру поклати глава.

— Едно от гаджетата ѝ веднъж я преби — спокойно сподели той.

— Тя го разочарова. Тя всички разочарова. Оня дори поискав и мен да пребие.

— И успя ли? — поинтересува се Уолдман, сякаш ситуацията бе най-естественото нещо на света — съпруга като Гладис, съпруг като Джо Петигру и квартирант като Портър Грийн или някой друг, точно копие на Портър Грийн.

Джо Петигру се усмихна дори по-незабележимо и от Уолдман. Това точно нямаше да узнаят. Нямаше да им разкрива физическите си умения — рядко ги използваше, и то само при свръхкритични обстоятелства. Пазеше ги като резервен вариант, като остатъка от праха на професор Бинго.

— Сигурно бе решил, че не си заслужава — вдигна рамене той.

— Голям мъж сте, Петигру, няма що — подметна подигравателно Редър. В душата му се надигаше леко отвращение, горчиво като жълчка.

— Та както казах — продължи спокойно Уолдман, — ако съдим по онова, което заварихме, когато дойдохме, имало е доста разгорещена борба. Лицето на мъжа бе сериозно одрано, а жената бе цялата посинена, плюс обичайните следи от удушване — не особено приятна гледка за чувствителен човек. Вие чувствителен човек ли сте, господин Петигру? И да сте, ще се наложи да идентифицирате тялото.

— Това е първата ви злонамерена реплика, лейтенант.

Уолдман се изчерви и прехапа устни. Той самият беше много чувствителен. Петигру беше прав.

— Съжалявам — извини се той сякаш най-искрено.

— Сега вече знаете какво открихме тук. И тъй като вие сте съпругът — и тъй като, доколкото ни е известно, не е ясно кога точно сте излязъл от къщата, логично е да бъдете заподозрян за един от двата смъртни случая, а може и за двата.

— И за двата ли? — запита Джо Петигру. Този път показва истинска изненада и моментално разбра, че е допуснал грешка. Опита се да я поправи. — А, сещам се какво искате да кажете. Драскотините по лицето на Портър Грийн и ударите по тялото на жена ми, за които споменахте, не доказват, че той я е удушил. Аз може да съм го застрелял и после да съм удушил жена си — докато е била в несвяст или в безпомощно състояние след побоя.

— Тоя тип няма никакви емоции — установи Редър с известно учудване.

— Има емоции, Макс — поправи го тихо Уолдман.

— Но е живял с тях преди много време. Доста надълбоко са. Нали, господин Петигру?

Джо Петигру се съгласи. Не беше убеден, че е успял да замаже грешката, но може и да беше.

— Раната в гърдите на Портър Грийн определено не е типична за самоубийство — продължи Уолдман. — Не би била дори ако си представим, че човек може хладнокръвно и спокойно да реши да се самоубие заради достатъчно сериозни според него причини — ако изобщо може да се говори за хладнокръвно и спокойно самоубийство. Някои наистина изглеждат такива. Но за човек, който току-що е

преживял яростна борба, за човек в такова душевно състояние — да насочи пистолет към тялото си от възможно най-голямо разстояние и преднамерено и точно да се прицели в сърцето си и да стреля — никой не би могъл да повярва, господин Петигру. Никой.

— Значи аз съм го направил — каза Петигру и погледна Уолдман право в очите.

Уолдман се взря в него, после се обърна да загаси цигарата си в пепелник от кехлибарено на цвят стъкло. Натисна фаса старателно от всички страни, докато съвсем го смачка. Заговори, без да поглежда към Петигру, като някой, който мисли на глас, абсолютно спокоен в разсъжденията си.

— Има два довода против тази хипотеза. По-точно имаше. Първо прозорците бяха заключени — всички прозорци. Вратата на тази стая беше заключена и макар че вероятно имате ключ в качеството си на хазиян — о, впрочем, вие сте хазиянът, нали?

— Аз съм собственик на къщата — кимна Петигру.

— И да имате ключ, не бихте могъл да отворите вратата, защото е било пуснато резето, което не е свързано с ключалката. Вратата към вашата кухня все пак не може да се отвори от другата страна, ако не се махне резето от тази. Има капак на пода за мазето, но през него няма как да се излезе от къщата. Установихме го. Затова отначало решихме, че единствената възможност е Портър Грийн сам да е сложил край на живота си, защото никой не би могъл да излезе от стаята, след като го е убил, и да я остави заключена така, както беше заключена. Само че открихме и друга възможност.

Джо Петигру усети леко смъдене по кожата на слепоочието си. Устата му пресъхна, а езикът сякаш стана по-дебел и твърд. Едва не загуби контрол. За малко да каже: „Няма друга възможност!“ Просто няма. Ако имаше, всичките ми усилия стават смешни. Защо ми беше прахът на професор Бинго? Защо, по дяволите, трябваше да стоя до прозореца и да чакам ченгето да счупи стъклото и да влезе вътре и после току зад гърба му, на не повече от три метра, да изляза на верандата и тихичко да се измъкна? Защо трябваше да си правя целия този труд и после да се пазя от хаотично движещите се хора по улиците, да не мога едно кафе да изпия или да отида където искам и да не мога дума да обеля с никого — защо трябваше да правя всичко това,

ако е могло да изляза от стаята по друг начин, дошъл на ума на две ченгета?

Не го каза. Но мислите му се отразиха по някакъв начин на лицето му. Редър се наведе още по-напред и върхът на езика му се показва между устните. Уолдман въздъхна. Странно как не им бе хрумнало — нито на него, нито на Макс — че може и двете убийства да са дело на един човек.

— Котлето — каза той със спокоен, безразличен тон.

Очите на Петигру се разшириха и той бавно обърна глава към двете решетки, закриващи котлето на парното — едната хоризонтална, другата вертикална, вкарана в стената между тази стая и вестибюла.

— Котлето ли? — отрони той и погледна отново към Уолдман. — Защо котлето?

— Направено е така, че да отоплява както всекидневната, така и вестибюла, вероятно с идеята, че топлината ще стига и до горната част на къщата. Между двете части на отоплителната система, тоест между двете стаи, има железен капак, закачен с лост. Целта му е да отвежда топлината, където искаш. Той може да покрива или едната, или другата вертикална решетка и да насочва топлината само към едното помещение, а ако е изправен и спуснат надолу, както го заварихме, топлината отива и в двете посоки.

— И може ли човек да мине оттам? — запита Петигру с учудване.

— Не всеки. Вие бихте могъл. Капакът се задвижва лесно. Пробвахме. Едно от нашите технически лица мина. Дупката е трийсет на петдесет сантиметра. Достатъчно широко за вас, господин Петигру.

— Значи съм ги убил и съм излязъл оттам — заключи Джо Петигру. — Аз съм гениален. Наистина гениален. И после съм върнал решетките на място.

— Никак не е трудно. Те не са завити с винтове, държат се на място благодарение на тежестта си. Изprobвахме и това, господин Петигру. Сигурни сме. — Уолдман разроши черната си къдрава коса.
— За съжаление, това не решава напълно проблема.

— Така ли? — Кръвта на Джо Петигру пулсираше в слепоочието му. Неумолимо, гневно, тежко. Чувстваше се изморен. Дълго и постепенно натрупвана умора. Да, вече беше много изморен. Пъхна

ръка в джоба и напипа смачканата кутия с праха, увита в хартиена салфетка.

И двамата детективи настръхнаха. Ръката на Редър се плъзна към хълбока. Той пренесе тежестта си напред върху стъпалата.

— Емфие — успокои ги Джо Петигру.

Уолдман се изправи.

— Дайте ми го — рязко заповяда той и се надвеси над Джо Петигру.

— Просто емфие. Съвсем безобидно. — Джо Петигру разви салфетката и я пусна на пода. Вдигна счупената капачка на кутийката и докосна с пръст белия прах — беше останало не повече от супена лъжица. Две хубави смяръквания, не повече. И щеше да си осигури почивка.

Той обърна кутийката и разпиля праха на пода.

— Никога не съм виждал емфие с такъв цвят — отбеляза Уолдман. Взе празната кутийка. Надписът върху смачканата капачка бе зацапан. Можеше да се прочете, но с известно усилие.

— Емфие е — увери ги отново Джо Петигру. — Не е отрова. Или поне не такава, каквато си мислите. Не ми трябва повече. Ще довършите ли анализа си, лейтенант?

Уолдман отстъпи назад, отдалечавайки се от Петигру, но не се върна на стола си.

— Другият довод против убийството е, че няма смисъл — това е в случай, че Грийн е удушил жена ви. Аз не се бях сетил за друга възможност, докато вие не я споменахте, от което излиза, че сте доста умен, господин Петигру. Ако пръстовите отпечатъци по врата ѝ — а те са много ясни и ще станат още по-ясни — са от вашите ръце, няма какво повече да се говори.

— Но не са — заяви Джо Петигру и разпери пръсти, обърнал ръцете си с дланите нагоре. — Би трябвало да видите разликата. Ръцете на Портър Грийн са два пъти по-големи от моите.

— Ако е така, господин Петигру — гласът на Уолдман вече беше с един тон по-висок и по-сilen, — и жена ви е била мъртва, когато сте застрелял Портър Грийн, вие сте постъпил много глупаво, като сте избягал и сте се обадил анонимно в полицията, защото дори и да е било преднамерено убийство нямаше да се намери съдебен заседател, който да ви обвини в нещо повече от непреднамерено убийство —

имал сте съвършено оправдание — самозашита... — Уолдман вече говореше много силно и ясно, макар да не викаше. Редър го наблюдаваше, възхитен против волята си. — Ако просто бяхте вдигнал телефона да съобщите в полицията, че сте го застрелял, защото сте чул писъци, слязъл сте долу с пистолет и този мъж — полугол, с изподрано до кръв лице — се е втурнал срещу вас... — гласът на Уолдман затихна — ...и сте го прострелял, тласнат от инстинкта си за самосъхранение. Всеки би повярвал — завърши той тихо.

— Аз видях одраното му лице едва след като го застрелях — промълви Джо Петигру.

В стаята се възцари мъртва тишина. Уолдман стоеше с отворена уста, последните му думи още висяха на устните му. Редър се засмя. Отново посегна към кобура си и извади пистолета.

— Беше ме срам — продължи Джо Петигру. — Срамувах се да го погледна в лицето. Срамувах се заради него. Не можете да ме разберете. Не сте живял с нея.

Уолдман мълчеше с увисната брадичка и умислен поглед. Направи крачка напред.

— Това е краят, господин Петигру — тихо каза той. — Беше интересно и малко болезнено. Сега се налага да отидем където трябва.

Джо Петигру остро се изсмя. Само за миг Уолдман се изпречи с тялото си пред Редър. Джо Петигру се стрелна встриани от стола си, извъртя се сякаш във въздуха като котка и се озова на вратата.

Редър му извика да спре. После стреля — твърде бързо. Куршумът се заби в Джо Петигру — тялото му прелетя през целия вестибиул и се бълсна в отсрешната стена с разперени ръце. Той се произвърна и седна, опрял гръб на стената с отворена уста, очите му също бяха отворени.

— Ама че тип — процеди Редър и вдървено мина покрай Уолдман. — Бас ловя, че е видял сметката и на двамата.

Наведе се, после се изправи и се обърна.

— Няма нужда от линейка — отсече той. — Без да искам. Ти ме затрудни.

Уолдман застана на прага. Запали нова цигара. Ръката му леко трепереше. Той я погледна и замахна да угаси клечката кибрит.

— Да ти е хрумвало някога, че можеше да се окаже абсолютно невинен в крайна сметка?

— Никакъв шанс, лейтенант. Абсолютно никакъв. Колко са ми минали през ръцете.

— Колко какво? — запита хладно Уолдман. Черните му очи гледаха студено и гневно. — Видя, че го обискирах. Знаеше, че не е въоръжен. Колко далече щеше да избяга? Уби го ей така, да се изперчиш. Друга причина нямаше.

Мина покрай Редър и се наведе над Джо Петигру. Плъзна ръка под сакото му и я сложи върху сърцето. Изправи се и се обърна.

Редър се потеше. Беше присвил очи и цялото му лице изглеждаше неестествено. Все още държеше пистолета.

— Не съм те видял да го обискираш — възрази той с надебелял глас.

— Значи ме мислиш за пълен глупак — студено отбеляза Уолдман. — Дори и да не лъжеш, а ти лъжеш.

— Може да класифицираш действията ми, но не и да ме наричаш лъжец — дрезгаво заяви Редър и леко вдигна пистолета. Уолдман сви устни презрително, без да каже нищо. След малко Редър дръпна затвора на пистолета назад и духна в цветта, после прибра оръжието в кобура. — Допуснах грешка — призна той с несвойствен глас. — Наречи го както искаш. И по-добре си намери друг партньор. Да... Стрелях прибързано. А този можеше и да е невинен, както каза ти. Ама луд. Най-много да го бяха осъдили на година или девет месеца. И после щеше да си живее щастливо без Гладис. А аз му попречих.

— Че е луд, луд е, в известен смисъл, няма съмнение — съгласи се Уолдман, едва ли не разчустван. — Но е възнамерявал да убие и двамата. По всичко личи. И двамата го знаем. И не е излязъл през решетките на отоплението.

— Хъ — възклика Редър, очите му се разшириха, а ченето му увисна.

— Наблюдавах го, когато му го казах. Това, Макс, от всичко, което му съобщихме, бе единственото, дето наистина го изненада.

— Оттам трябва да е излязъл. Откъде другаде?

Уолдман кимна, после сви рамене.

— Просто не сме открили друг начин, да речем, а сега и не се налага. Ще се обадя в участъка.

Мина покрай Редър, влезе във всекидневната и седна до телефона.

Някой позвъни на входната врата. Редър погледна към Джо Петигру, после към вратата. Тихо прекоси вестибюла, застана зад вратата, отвори я не повече от двайсетина сантиметра и погледна навън. Отпред стоеше висок кокалест мъж, който изглеждаше съсухрен и носеше цилиндър и вечерна пелерина (макар Редър да не знаеше за какво служи и как точно се нарича тази дреха). Беше блед, с много хълтнали черни очи. Свали си шапката и се поклони.

— Господин Петигру?

— Зает е. Кой го търси?

— Сутринта му оставил мостра от един нов вид емфие. И се питах дали му е харесало.

— Господин Петигру не иска никакво емфие — увери го Редър. Странна птица. Откъде ги изкопават такива? Май ще бъде добре да изследват праха за кокаин.

— Е, ако поиска, знае къде да ме намери — учтиво отвърна професор Бинго. — Приятен ден ви желая. — Докосна периферията на шапката си и се обърна. Тръгна бавно, с голямо достойнство. На третото стъпало го настигна грубият полицейски глас на Редър (все по-рядко го използваше напоследък).

— Елате за малко, докторе. Може да се наложи да говорим с вас за праха. На мен не ми прилича на емфие.

Професор Бинго спря и се обърна. Ръцете му бяха скрити под вечерната пелерина.

— А вие кой сте? — попита той с непринудена наглост.

— Полицай. В тази къща е извършено убийство. Може да е свързано с този прах...

Професор Бинго се усмихна.

— Аз съм в делови отношения с господин Петигру, господин полицай.

— Върнете се веднага! — изляя Редър и рязко широко отвори вратата. Професор Бинго надникна във вестибюла. Сви устни. Но не мръдна от мястото си.

— Виж ти, това прилича на господин Петигру там на пода — каза той. — Болен ли е?

— По-лошо. Мъртъв е. А вие се върнете тук, както ви казах.

Професор Бинго извади ръка изпод пелерината. В нея нямаше оръжие. Редър бе посегнал към кобура си, но си отдъхна и отпусна

ръка.

— Мъртъв, а? — професор Бинго се усмихна почти весело. — Е, не трябва да позволявате това да ви разстройва, господин полицай. Някой, предполагам, го е застрелял при опит за бягство?

— Ела тук веднага! — викна Редър и тръгна да слизат по стълбите.

Професор Бинго махна с дългата си бяла ръка.

— Горкият господин Петигру, всъщност той бе мъртъв от цели десет години. Просто не го знаеше, господин полицай.

Редър вече бе слязъл по стълбите. Ръката го сърбеше да извади пистолета отново. Нещо в очите на професор Бинго накара кръвта му да изстине.

— Имали сте проблем, предполагам — каза учтиво професор Бинго. — Сериозен проблем. Всъщност нещата са много прости.

Извади грациозно дясната си ръка изпод пелерината. Палецът и показалецът, притиснати един към друг, поеха към лицето.

Професор Бинго смиръкна щипката прах.

АНГЛИЙСКО ЛЯТО

*Погреби ме, където са погребани
отстъпващите войници —
под умиращата звезда.*

Готически любовен
разказ.

1

Случи се в една от онези стари, стари провинциални къщи, смятани за живописни, където англичаните ходят за събота и неделя или за по месец през лятото, когато не могат да си позволяят да идат в Алпите, Венеция, Сицилия, Гърция или на Ривиерата, или нямат желание да гледат своя ужасен сив океан.

А през зимата кой ли живее в тези къщи? Кой пък би бъхтил целия дълъг, ужасно мокър и пуст път, за да разбере това? Навсярно някоя тиха стара женица с розови бузи, гушнала две бутилки с гореща вода в леглото, без никакви грижи, без дори да мисли за смъртта.

Сега обаче беше лято и семейство Крандол бяха отишли там за месец, а аз — като гост — за неопределените „няколко“ дни. Самият Едуард Крандол ме беше поканил и аз бях приел, отчасти за да съм до нея, отчасти защото поканата му бе нещо като обида, а аз харесвам обидите, отправени от някои хора.

Не вярвам да се е надявал да ме хване в леглото с жена му. Не вярвам да го е интересувало. Беше прекалено зает да се занимава с керемидите на покрива, със стените на оборите или да се излежава в сянката на купа сено. И без това не би удостоил с внимание нито един от двама ни.

Нямаше начин да ни хване в леглото, защото никога не бях спал с нея — нито веднъж през трите години, откакто ги познавах. Проявих странна, много наивна, изключително крехка деликатност. Мислех, че би било прекалено коравосърдечно да направя тази крачка, докато тя продължаваше да го търпи абсолютно безропотно. Вероятно сгреших. Сигурно сгреших. Тя беше много хубава.

Къщата беше малка, съвсем в края на селото, наречено Бъдънам, но въпреки естественото ѝ уединение около нея се издигаха ненужните видове, с които са оградени някои английски градини, да не би някой да зърне цветята в компрометиращи пози. Англичаните обичат да наричат онази част от градината, която е зад къщата и най-близо до нея „клоуз“. Там през лятото ухаеше почти непоносимо на английски

цветя. На слънчевата страна растяха прасковени дръвчета в стройни редици. До тях върху твърда, затревена площадка бяха наредени груби столове и маса за чай, в случай че е достатъчно топло, за да сервират чая навън. Докато бях там, един път не се случи да е достатъчно топло.

Пред къщата имаше друга градина, отново оградена със зидове — миришеше на рози и резеди, над които жужаха безброй раирани мъхести пчели. Имаше пътека, жив плет, ограда и порта. Това бе навън. Навън всичко ми харесваше. Вътре имаше едно нещо, което ненавиждах — стълбите. Бяха сякаш плод на мисълта на зъл гений с ледено като смъртта сърце, впрегнал своята изобретателност, за да открие най-неправилния начин за изграждането им, все едно бяха проектирани така, че шест месеца след сватбата жена ви да падне по тях и да си счупи врата — една от неочекваните трагедии, над които хората тайно се наслаждават, облизвайки сълзите от устните си.

Не ми пречеше дори това, че в къщата имаше само една баня, и то без душ. След десет години редовни и продължителни пребивавания в Англия знаех, че малко къщи, дори и богаташките, имаха само по една баня. Свиквах и да те будят сутрин с дискретно почукване на вратата, да влизат, без да си ги поканил, рязко да ти дърпат завесите от прозорците и после да ти трополят, внасяйки странен меден съд, пълен с гореща вода, поставен в широко плитко корито, в което можеш само да седнеш, и то ако мокрите ти крака останат отвън, опрени на пода. Тази традиция вече е демоде, но все още съществува тук-там.

Това както и да е, но не и стълбите. Първо най-горе имаше някаква много неясна полуизвивка, при това оставена в най-тъмната част, последвана от абсолютно ненужно полуствъпало, поставено под възможно най-лошия ъгъл. Винаги се спъвах в него. После в правата горна част, преди полуизвивката, минаваше централната колона на витата стълба, която подпираше перилата. Тази колона от твърдо, грубо дърво, напомнящо стоманен трегер с размерите на доста пораснал дъб, била изработена (според легендата) от мачта на испански галеон, който една много английска буря изхвърлила на един много английски бряг. След обичайните няколко столетия част от мачтата стигнала до Бъдънам и се превърнала в централна колона на вита стълба.

И още нещо — двете стоманени гравюри. Висяха под абсурден ъгъл на стената точно над правата част на стълбите — а стълбището и

без това беше тясно. Бяха закачени една до друга — рамките им монументални, каквото именно стоманените гравюри обичаха навремето. Щълтът на рамката спокойно можеше да ти сцепи черепа като брадва. Наричаха се „Елен пие вода“ и „Елен в беда“. На мен ми изглеждаха съвсем еднакви, с изключение положението на еленската глава. Но всъщност така и не ги разгledах. Само пролазвах покрай тях. Единственото място, откъдето наистина бе възможно да се видят добре, беше коридорът към кухнята и помещението за миене на съдове. Оттам, ако изобщо имате работа наоколо и ако харесвате стоманени гравюри по картини на сър Ландсиър, погледнете през перилата нагоре и им се насладите. Сигурно е доста забавно, но не и за мен.

В онзи конкретен следобед слязох по въпросните стълби, както обикновено с препъване и приплъзване, полюлявах бастуна си от черешово дърво енергично като същински англичанин (естествено, запречих го между перилата на стълбите) и вдъхвах едва доловимата кисела миризма на замазка, която се просмукваше през тапетите.

Къщата беше необичайно тиха. Липсваше ми дрезгавото монотонно тананикане на старата Беси в кухнята. Старата Беси вървеше с къщата и на вид сякаш бе дошла на брега заедно с мачтата от онзи испански галеон, след като вълните са я бълскали в множество скали.

Надникнах в гостната — нямаше никой, затова минах през френските врати и излязох в задната градина. Милисънт беше там, седнала в градински стол. Просто си седеше. Май трябва да я опиша и сигурно ще се престарая като с другите описания.

Тя беше типична англичанка, предполагам, но по-крехка. Със своята деликатност и изящество ми напомняше особено красива порцеланова фигурка. Беше висока — всъщност доста висока — и под един или друг ъгъл чертите ѝ навсярно са изглеждали малко остри. Аз обаче никога не съм го забелязвал. А най-силно впечатление ми правеха плавните ѝ движения, безкрайно леки и грациозни като приказка. Косата ѝ беше светлоруса, съвсем светла, златиста, толкова фина, че никога не се забелязваха отделни кичури. Коса на принцеса, затворена в самотна мрачна кула. Коса, която старата дойка реши часове наред на светлината на свещи на сред огромна тъмна стая — държи я нежно в уморените си ръце, докато принцесата седи пред

лъскаво сребърно огледало, полуза спала и от време на време хвърля поглед към лъскавия метал, но не за да види себе си. Има мечти за това огледало. Такава беше косата на Милисънт Крандол. Докосвал съм я само веднъж, но беше късно, твърде късно.

Имаше и красиви ръце — те сякаш го знаеха, а тя — не. Винаги намираха най-подходящата поза, за да го покажат — и в най-безжизнената, и в най-грациозната извивка, подпрени на мраморната лавица над камината, с отпусната китка или когато краят на някой ужасно дълъг ръкав падне по вдигнатата ръка и извивката, която ти позволи да зърнеш, си остане все така красива и впечатляваща. А когато следобед сервираше чая, ръцете ѝ се движеха елегантно, красиво, незабелязано над сребърните съдове. Това ставаше в Лондон, най-вече в дългата сива гостна на горния етаж, когато навън ту вали, ту спира и светлината е с цвят на дъжд, а картините на стената, в каквите и цветове да бяха, все изглеждаха сиви. Дори да бяха на Ван Гог, пак бяха сиви. Но косата ѝ не беше сива.

Днес обаче само я погледнах, размахах бастуна и казах:

— Май няма смисъл да те питам дали искаш да се разходиш с мен до езерото и да те повозя с лодка, а?

Тя пусна полуусмивка. И полуусмивката ѝ означаваше „не“.

— Къде е Едуард? Голф ли играе?

Същата полуусмивка, но сега в нея имаше присмех.

— Нещо свързано със зайци днес, с някакъв пазач на дивеч, с когото се запознал в селската кръчма. Пазач на дивеч май беше. Щели да се събират на някаква полянка в гората, около някакъв развъдник на зайци и щели да пуснат ловните кучета в заешките дупки, за да накарат зайците да излязат.

— Знам — казах аз. — И после ще им пият кръвта.

— Това трябваше да е моя реплика, но ти никога не ме оставяш да завърша. Хайде бягай сега и не закъснявай много за чая.

— Сигурно е забавно да седиш и просто да чакаш да дойде времето за чая — предположих аз. — На топло местенце, в красива градина, пчелите жужат около теб, не много близо, а прасковените дръвчета пръскат аромата си във въздуха. Да чакаш бремето за чая... все едно е революция.

Тя само ме изгледа със светлосините си английски очи. Не изморени, но гледали прекалено дълго едни и същи неща.

— Революция? Какво, за Бога, значи това?

— Не знам — признах си честно. — Просто реших, че ще прозвучи добре като реплика. Довиждане.

Англичаните винаги са смятали американците за малко тъпи.

Отидох до езерото много бързо. Не беше кой знае какво езеро, не можеше да се мери с американските, но в него имаше множество островчета, които създаваха чудесни гледки и измамна перспектива, птици се спускаха над водната повърхност, тракаха с клюнове или просто си седяха сред тръстиките и високомерно се оглеждаха. На места току до самата сива вода на езерото се спускаха диви гори. Там нямаше водни птици. Нечия напукана и въпреки това суха отвътре стара лодка бе вързана за пън с късо въже, втвърдило се от годините и боя по него. Излизах с тази лодка да греба около островчетата. На тях нямаше живо същество, но все пак растяха разни неща и понякога виждах старче с мотика, което вдигаше ръка да засенчи очите си и се взираше в мен. Извиквах учтиво някакъв полуанглийски поздрав. Той никога не отговаряше — твърде стар, твърде глух и явно с твърде малко сили, за да ги пилее ненужно.

В онзи ден се изморих повече от обикновено. Старата лодка ми се струваше неповратлива като хамбар, затънал сред разлелите се води на Мисисипи. Греблата винаги ми се бяха стрували възкъсички, но сега сякаш бяха още по-къси. Бавно загребах обратно, загледан в сноповете жълта светлина, които галеха плажовете, далеч пред мен, в друг свят. Над водата застудя.

Издърпах лодката доста високо, за да я вържа за пъна, изправих се и засмуках пръст — ожулих го, като връзвах възела.

Не бях я чул изобщо — нито нея, нито големия й черен кон, дори дрънкането на халките в краищата на мундщука в устата му. Миналогодишната шума там сигурно е била много мека или пък конете й бяха вълшебни. Когато се изправих и се обърнах, тя беше на не повече от два метра от мен.

Носехе черен костюм за езда, бяло ловджийско шалче на врата, а конят, който беше възседнала, изглеждаше доста проклет. Жребец. Тя се усмихна — чернокоса, млада, но не девойка. Никога не я бях виждал преди. Беше ужасно красива.

— Обичате да гребете? — запита тя по безцеремонния английски начин, който нямаше нищо общо с обичайната непринуденост. Гласът

й ми напомни песента на дрозд, американския дрозд.

Черният жребец ме изгледа с червените си очи и тихо разри шумата с копито, после застана неподвижен като скала, потрепвайки с едното ухо.

— Мразя да греба — уточних аз. — Само бълскане и мазоли. После три мили пеша до вкъщи.

— Тогава защо го правите? Аз никога не правя неща, които не харесвам. — Докосна врата на жребеца с ръкавицата си — черна като козината му.

Свих рамене.

— Сигурно все пак ми харесва по някакъв начин. Раздвижва те. Успокоява нервите. Възбужда апетита. Не мога да измисля никакви по-умни причини.

— А би трявало да можете — заяви тя. — Нали сте американец.

— Американец ли съм?

— Разбира се. Наблюдавах ви как гребете. С такава сила. Още тогава разбрах. Акцентът също ви издава.

Навярно съм гледал лицето и с жадни очи, но тя май нямаше нищо против.

— Отседнал сте при едни хора с фамилия Крандол, в Бъдънам, нали, господин Американец? Клюките доста бързо се разпространяват в провинцията. Аз съм лейди Лейкънам, от Лейквю.

Сигурно лицето ми се бе сковало за миг. Сякаш бях произнесъл: „О, значи вие сте онази жена.“

Забеляза, смея да твърдя. Почти всичко забелязваше. Може би дори всичко. Но в бездънните ѝ черни очи не се появи ни най-малка сянка.

— Онази прекрасна сграда от епохата на Тюдорите — виждал съм я вече... отдалече.

— Вижте я отблизо, ако искате да се шокирате — предложи тя.

— Опитайте моя чай. Името, ако обичате?

— Парингдън. Джон Парингдън.

— Джон е хубаво, силно име. Малко скучничко. Ще трябва да се примиря с него през кратките мигове на запознанството ни. Хвани се за стремето на Ромео, Джон — за кожения ремък, лекичко.

Жребеца се поразмърда, като докоснах кожената лента, но тя му загука и той бавно тръгна по леко нанагорнище към дома, наострил

уши. Дори когато внезапно прелетя птица над горската поляна и се спусна ниско под дърветата, само ушите му потрепнаха.

— Добре е възпитан — похвалих го аз.

Тя вдигна черните си вежди.

— Ромео ли? Зависи. Срещаме какви ли не хора, нали така, Ромео? И демонстрираме различни маниери. — Лейди Лейкънам леко размаха късия камшик. — Но това не те тревожи, нали?

— Не знам — вдигнах рамене. — Може и да ме тревожи.

Тя се засмя. По-късно установих, че много рядко се смее.

Държах кожения ремък на стремето на сантиметри над глазена ѝ. Исках да докосна крака ѝ. Не знам защо; стори ми се, че тя иска да докосна крака ѝ. Защо ли? И това не знаех.

— О, и вие имате добри маниери — подметна тя.

— Личи си.

— Не съм съвсем сигурен — признах си. — Те са бързи като лястовица и бавни като вол, но винаги в неподходящия момент.

Камшикът плесна във въздуха мързеливо — не срещу мен, не и срещу черния жребец, който явно не очакваше да гошибат с камшик.

— Вие май флиртувате с мен.

— Май да.

Жребецът беше виновен. Внезапно спря. Ръката ми се пълзна надолу и докосна глазена ѝ. Така и си остана.

Не забелязах да беше мръднала и нямах ни най-малка представа как беше спряла коня. А той сега стоеше като бронзова отливка.

Тя бавно-бавно погледна надолу към ръката на глазена ѝ.

— Нарочно ли беше? — попита.

— Съвсем.

— Поне имаш смелостта да си признаеш — гласът ѝ бе далечен като горско ехо. Толкова далечен. Разтреперих се като лист.

Тя се наведе бавно, докато главата ѝ почти се изравни с моята. Жребецът не помръдна и мускулче в огромното си тяло.

— Бих могла да направя три неща — заяви тя. — Познай ги.

— Лесна работа. Да продължиш ездата, да използваш камшика срещу мен или просто да се засмееш.

— Сгреших — каза тя с неочеквано напрежение в гласа. — Четири неща.

— Дай ми устните си — казах аз.

2

Имението се появи неочеквано в края на склона, спускащ се от просторна кръгла поляна, където се предполагаше, че някога е бил римски лагер. Долу в низината се виждаше Лейквю, откъдето (типично по английски) изобщо нямаше изглед към езерото.

Бе изключително занемарено — нещо, което не се среща в Англия — джунгла от оплетени лози, пусты, обрасли с високи плевели пространства — някогашните тревни площи. Беше срамно дори да се гледа запустялата градина. На терена за боулинг от епохата на кралица Елизабет бе пораснала трева до коленете. Самата къща бе построена с потъмнели от времето червени тухли в традиционна за Елизабетинската епоха форма, издадени навън прозорци, с тежки метални решетки отпред, зад които дремеха тълсти паяци, излегнали се като епископи в паяжините, нашарили стъклата, и сънливо зяпаха от същите тези прозорци, от които някога франтове с хищнически лица, облечени с жакети с цепка, гледали към Англия, недоволни, в дните на своята ярост, от нейния манастирски чар.

Появиха се и конюшните — покрити с мъх, запуснати. От потънал в сянка бокс излезе гном, облечен в бричове за езда, с дълги ръце и огромен нос, и хвана жребеца.

Тя скочи върху плочника и тръгна, без да продума.

— Не е плод на немарливо отношение — обясни, когато се отдалечихме достатъчно от гнома, за да не ни чува. — А просто убийство. Обичах това място и той го знаеше.

— Съпругът ти ли? — стиснах леко устни, едната влезе под другата — мразех го.

— Да влезем през предния вход, за да се насладиш на прекрасното парадно стълбище. Там той просто надмина себе си. Отдели му специално внимание.

Пред голямата къща имаше широко пространство, оградено от алея за коли. Около него растяха стари дъбове. Тревата тук беше по-зле от другаде, защото беше лошо окосена и изглеждаше пожълтяла.

Дъбовете хвърляха дълги сенки, които коварно се прокрадваха през съсипаната тревна площ, тихи, тъмни, опипващи — сенки на омразата. Уж сенки, но повече от такива, както сянката на слънчевия часовник не е просто сянка, а нещо повече.

На далечния дразнещ призив на звънеца се отзова стара вещица — лика-прилика на гнома от конюшнята. Старицата беше от англичаните, които сякаш не бяха в състояние просто да влязат в някоя къща, а трябваше да бъдат допуснати вътре. Тя измърмори под носа си на неясен диалект нещо, което приличаше на ругатня.

Прекрачихме прага и моята домакиня отново вдигна камшика нагоре като показалка.

— Представям ти — оповести с гробовен глас — най-добрата творба от средния му период, както назват за художниците. Сър Хенри Лейкънам, баронет — държа да забележиш и ако обичаш да запомниш, че по наше мнение баронет е много повече от барон или виконт. Сър Хенри Лейкънам, един от нашите най-стари баронети, и едно от най-старите ни стълбища след неравностоен сблъсък.

— Искаш да кажеш, че брадвата е била нова.

Стояхме пред парадното стълбище (или каквото бе останало от него) —строено за кралски потомци, за величествена дама със свита от приближени, целите в кадифе и звезди, заради красотата на сенките по огромния облицован таван, за посрещане след победа или след дълго отсъствие и за да бъдат използвани понякога просто като стълби.

Бяха ужасно широки и разстлани, а извивката им бе лека, но непоколебима като времето. Перилата сигурно са стрували цяло състояние, но можех само да предполагам, защото така бяха насечени, че от тях бяха останали само почернели трески.

Доста дълго не откъснах поглед от парадното стълбище. В паметта ми се бе запечатало име, от което винаги щеше да ми се свива стомахът.

— Един момент — хрумна ми изведнъж. — Ти все още си негова...

— О, това е част от отмъщението.

Старата вещица вече си бе отишла, мърморейки си нещо под носа.

— Какво си му направила?

Отначало не отговори. После най-небрежно заяви:

— Де да можех да му го правя и занапред, и во веки веков, и той винаги да научава, в който и ъгъл на Пъкъла да се окаже накрая.

— Не го мислиш. Поне не съвсем.

— Така ли? Хайде да минем оттук. Нашите картини на прочутия портретист Ромни са много известни... с липсата си.

Вървяхме през нещо, което приличаше на картина галерия. По дамаската на стените имаше по-тъмно виолетови правоъгълни петна. Стъпките ни ехтяха по голия, потънал в прах под.

— Свиня! — казах аз на ехтящите стъпки и осиротелите стени.

— Свиня!

— Въщност не ти пuka. Нали?

— Да — признах си. — Не толкова, колкото се правя.

От галерията влязохме в помещение, което вероятно е било оръ�ейна зала. Оттам тясна тайна врата ни изведе пред тясна тайна стълба, вита, вътрешна и изискана. Качихме се по нея. И най-сетне стигнахме до стая, която поне беше мебелирана.

Свали твърдата си черна шапка за езда и нехайно разроши косите си, после захвърли шапката, камшика и ръкавиците на пейка. Имаше огромно легло с балдахин. Сигурно Чарлз Втори бе спал в него... при това не сам. Имаше тоалетна масичка с двукрило огледало и обичайната бъркотия от лъскави шишенца. Тя мина покрай всичко това, без да го погледне, и се спря пред маса в ъгъла на стаята, където смеси скоч със сода, топла, разбира се, и се върна с две чаши в ръце.

Жилести, здрави ръце — ръце на конярка. Не като красивите пластични ръце на Милисънт Крандол. Това бяха ръце, които можеха здраво да стиснат, да причинят болка, да прехвърлят ловец през невъзможна ограда или да пренесат мъж през мрачна бездна, или пък с лекота да счупят крехките чаши, които държаха. Виждах кокалчетата им — бели като нова слонова кост.

Стоях току пред прага на голямата стара врата — не бях мръднал и мускулче, откакто бях влязъл. Тя ми подаде питието. То потрепна и затанцува в чашата.

Очите й бяха отнесени, недостъпни. Стари. Очи, които не казват нищо, обърнати изцяло навътре. Последният прозорец, дето никога не се отваря, в къща, която иначе няма тайни.

Някъде, много далече, вероятно продължаваха да ухаят декоративни пълзящи растения в английска градина с портокалови

дръвчета покрай слънчевия зид — друг аромат и друга жена.

Посегнах зад себе си и непохватно завъртях огромния ключ с размерите на френски ключ, пъхнат в ключалка, голяма колкото врата на шкаф.

Резето изскърца, ние не се разсмяхме. Пихме. Не ми даде време дори да оставя чашата — притисна се в мен толкова силно, че дъхът ми спря.

Кожата и бе ароматна и дива, като диви цветя на припек в планината през пролетта, под силното бяло слънце, което грее в моята родина. Устните ни се сляха и пламнаха, почти изгоряха. После тя отвори своите и завря език в зъбите ми, тялото ѝ потръпна конвулсивно.

— Моля те — задавено изстена с устни, заровени в моите. — Моля те, о, моля те...

Развръзката можеше да бъде само една.

3

Не помня колко беше часът, когато се върнах в къщата на Крандол. По-късно трябваше да си измисля някакъв час, имаше си причина, но истината беше, че изобщо не знам кога съм се приbral. Летните следобеди в Англия траят цяла вечност, нямат край като самите англичани. Знаех, че старата Беси се е върнала, защото чувах монотонното ѝ тананикане в кухнята, като жужене на муха, затворена между стъклата на двоен прозорец.

Навярно и следобедната закуска се бе проточила, обхващайки почти безкраен отрязък от време.

Завих преди стълбището и се насочих към гостната. Онова, което носех в себе си, не бе нито триумф, нито разгром, но определено бе абсолютно неуместно в тази къща, където беше Милисънт.

Тя беше там, разбира се, сякаш ме чакаше, опряла гръб на безполезните дантелени завеси пред френските врати. И завесите, и тя не помръдваха. Във въздуха за момента нямаше достатъчно живот, за да ги раздвижи. Милисънт стоеше, все едно чакаше от часове безмълвна и неподвижна. Стори ми се, че светлината едва забележимо трепна по ръката ѝ или в полусянката на шията ѝ.

Не каза нищо отначало. Мълчанието ѝ сякаш предвещаваше буря. После с глас, гладък като мрамор, най-неочеквано отрони:

-Ти ме обичаш, нали, Джон? Вече три години. Страхотно.

— Да — кимнах. Беше твърде късно, прекалено късно изобщо да се говори за това.

— Винаги съм го знаела. Ти искаше да знам, нали, Джон?

— Предполагам. Да. — Граченето, което чух, май беше моят глас.

Бледосините и очи бяха спокойни като езерце при пълнолуние.

— Винаги ми е било приятно да го знам.

Не направих и крачка към нея. Стоях като залепен за килима.

Внезапно в неподвижната зеленикова светлина на късния следобед крехкото ѝ тяло започна да трепери от главата до петите.

Отново настъпи мълчание. Нищо не направих, за да го прекратя. Накрая тя хвана разръфаното въже за звънца. В задната част на къщата прозвуча звънът на камбанката, напомнящ плач на дете.

— Е, винаги можем да пием чай — каза тя.

Излязох от стаята като на сън — отворих ли врата, не отворих ли... Изкачих стълбите, този път без да опипвам непохватно всяко стъпало, дори на извивката, а ей така наведнъж. от долу на горе.

Но вече бях друг човек. Бях спокоен, тих човечец, когото бяха поставили на място, мъж без никакво значение, но и без никакви грижи. Всички проблеми бяха разрешени. Край. Мъничък мъж, около шейсет сантиметра, който завърташе очи, ако го разтърсиш достатъчно силно. Сложи го обратно в кутията, скъпа, и да ходим на езда.

И тогава, точно най-горе, където изобщо нямаше стъпало, Взех че се спънах и сякаш това предизвика течение и някаква врата се отвори, тихо, както пада есенен лист. Отвори се само наполовина. Вратата към спалнята на Едуард Крандол.

Той беше вътре. Леглото бе много високо, с поне два двулицеви матрака, каквато бе традицията в провинцията. Всъщност само това видях — леглото. Той се бе проснал върху него по лице, сякаш го ядеше. Мъртвопиян. Припаднал. Малко раничко дори за него.

Стоях там сред призрачната светлина на границата между деня и нощта и го гледах. Едрият чернокос себичен красавец, завоевателят. Напил се като свиня още преди да е мръкнало.

Да върви по дяволите. Пресегнах се, тихо затворих вратата и почти на пръсти се прибрах в стаята си. Измих се над легена със студена вода — студена като утрин преди битка.

Пипнешком слязох отново по стълбите. Чаят междувременно бе сервиран. Тя седеше зад ниска маса, пред нея имаше голям лъскав чайник. Сипваше чай, държейки ръкава си далеч от чайнника, и голата ѝ бяла ръка сякаш бе израсла от ръкава.

— Сигурно си уморен — погледна ме тя. — И ужасно гладен — продължи с равен, безцеремонен глас, безжизнен, който ми напомни заминаването на влаковете от гара Виктория по време на войната: равнодушни англичанки стоят на платформата пред вагоните от първа класа и казват разни незначителни неща с такава лекота пред лица, които няма да видят никога повече. Равнодушни, спокойни и съвършено мъртви отвътре.

Така беше. Взех чаша чай и парче кекс.

— Той е горе — съобщих аз. — Натаралянкал се е. Ти, разбира се, знаеш.

Тя странно тръсна глава. На лицето ѝ за миг се появи изражение, което веднага скри — явно не трябваше да го виждам.

— Джон! — Отново безразличният глас. — Досега никога не си говорил за него по този начин.

— Досега изобщо не съм говорил много за него — уточних аз. — Странно. А именно той ме покани тук. И аз дойдох. Странно нещо са хората. А ми беше и приятно тук. Тръгвам си.

— Джон!

— По дяволите. Тръгвам си. Благодари му... като изтрезнее. Благодари му, задето ме покани.

— Джон! — За трети път по един и същи начин.

— Малко странен ми се виждаш.

— Американските ми чудатости изпълзват на повърхността след дълъг зимен сън.

-Толкова ли го мразиш?

— Би ли извинила своя стар приятел — помолих аз.

— В този разговор има твърде много удивителни. Моля да простиш лошото ми възпитание. Ще го сложа да си легне, разбира се. А после ще ида да подишам малко английски въздух.

Но тя почти не ме слушаше вече. Наведе се напред, очите ѝ горяха с почти ясновидски пламък и започна да говори бързо, сякаш трябваше да каже нещо, но нямаше време и се боеше, че някой може да я прекъсне.

— Има една жена в Лейквю. Лейди Лейкънам. Ужасна жена. Мъжемелачка. Той се вижда с нея. Тази сутрин нещо се скарали. Изкрещя ми всичко това, докато бяхме сами в къщата. Говореше презрително, оливайки сакото си с бренди. Ударила го по лицето с камшик и го съборила с коня, който яздела.

Аз, разбира се, също не я чухах, не и със съзнанието си. Изведнъж, както бихте щракнали с пръсти, се бях превърнал в дървено човече. Сякаш всичкото време на света се бе свило в един-единствен миг и аз го бях погълнал, като хапче, което ме бе превърнало в дървено човече. Дори усещах лицето си разпънато от вдървена усмивка.

Значи и там трябваше да е първи.

Тя май спря да говори и ме загледа през масата иззад чайнника. Видях я. Способен бях да виждам. Можеш да виждаш дори в такива мигове. Косата и бе все така светла, меланхолията и — все така явна. Движеше се по обичайния начин — бавни красиви извивки на ръката, на китката, пръстите, посегнали към бузата — движения, които преди ми се струваха почти непоносимо съблазнителни, но сега ми напомняха само несигурната и нетрайна грация на переста мъгилица.

Май ѝ бях подал чашата си и тя ми наливаше още чай.

— Шибнала го с дръжката на ловния си камшик. Представи си! Едуард! После го прегазила с коня, съборила го с нейния огромен кон.

— Яздила е голям черен жребец — изтърсих аз. — Съборила го е като вързоп с мръсни парцали.

Тя замръзна неподвижна, дори дъхът ѝ спря.

— Имала си е причини — продължих с груб тон. — Освен това обича къщата. Трябва да видиш какво е направил Лейкънам вътре. Най-всеотдайно се е разправил с парадното стълбище — още един ужасен съпруг.

Тя ли изпусна дъха си, или някой се разсмя зад гоблена — някой дворцов шут, скрил се от злия крал?

— И аз я познавах — признаях, без да са ме питали.

— Интимно.

Май мина цяла вечност, докато стигна до съзнанието ѝ — все едно да събудиш туземец в сламената му колиба в Суматра, да го накараш да тича километър след километър през джунглата, после да язи кон през огромна пустиня, след това да обиколи с платноход Сомалийския полуостров при непрекъснати бури и да отнесе новината вкъщи. Ето толкова време сякаш ѝ бе необходимо.

Очите ѝ се разшириха неимоверно и замряха неподвижни като сиво стъкло. Нямаше нито цвят, нито светлина в тях.

— Сигурно си е мислил, че разполага със сутринта — казах аз.

— Моята среща беше следобед. Просто не... — мъкнах насред думата. Не беше забавно, за никого.

Станах.

— Съжалявам. Знам, безполезно е. Изглежда, и на мен ми е слаб ангелът като на повечето мъже, въпреки собствените ми представи за себе си. Съжалявам. Съжалявам, макар да съм наясно, че извиненията нищо не променят.

Тя също стана. Бавно, изключително бавно заобиколи масата. Застана до мен. Бяхме съвсем близо един до друг, но никъде не се докосвахме.

После докосна ръкава ми — толкова леко, сякаш пеперуда кацна върху него. Стоях неподвижен — не исках да изплаша пеперудата.

Тя отлетя. Увисна във въздуха и отново кацна на ръкава ми. И тогава прозвуча гласът ѝ — тих като полета на пеперудата.

— Да не говорим за това. Ние се разбираме. Ти и аз, ние разбираме всичко. Нямаме нужда от думи.

— Можеше да се случи на всеки — промълвих. — Ужасът е, след като се случи.

В очите и сега имаше нещо друго. Вече не бяха празни, но не бяха и нежни. Малки врати се отваряха някъде далеч навътре, в края на тъмни коридори. Дълго неотваряни врати. Невъобразимо дълго. Чуха се стъпки по каменен коридор. Търещи стъпки — без колебание, без надежда. Течение разлюля ивица дим, завихри я и я отнесе в небитието. И всичко това видях в очите ѝ. Глупости, разбира се.

— Ти си мой — прошепна тя, — сега си изцяло мой.

Стисна главата ми и я сведе надолу. Устните и непохватно потърсиха моите. Студени и далечни като полярен сняг.

— Качи се да видиш дали е добре, преди да тръгнеш — прошепна тя заговорнически.

— Добре — отвърнах като човек, прострелян в белите дробове.

И така, налагаше се отново да отида в онази стая и отново да изкача проклетите стълби.

Този път опипвайки всяка стъпало с предпазливостта на старец с крехки трошливи кости. Влязох в собствената си стая, затворих вратата и се облегнах на нея задъхан. После се преоблякох — сложих си единствения дневен костюм, който имах. Напъхах всичките си други вещи в куфар. Затворих куфара и го заключих. Ослушах се, движех се на пръсти като момченце, направило голяма, голяма пакост.

И в тишината, която се стараех да не нарушавам, чух стъпки нагоре по стълбите, влязоха в някаква стая, излязоха от стая и отново по стълбите, сега надолу. Много, много бавно — пълзяха като мислите ми.

Звуците се завърнаха. Непрекъснатото дрезгаво тананикане на старата жена в кухнята, жуженето на закъсняла пчела под прозореца

ми, скърцането на селска каруца някъде далеч надолу по пътя. Взех си куфара и излязох от стаята. Затворих вратата — тихо, тихо.

А в другия край на стълбищната площадка неговата врата отново зееше широко отворена. Широко отворена, сякаш някой нарочно се бе качил да я отвори и да я остави отворена.

Оставил куфара на пода, облегнах се на стената и се вгледах в него. Май не беше мърдал много. Пълен кретен. Изглеждаше все едно тичешком се бе хвърлил върху високото легло, сграбчил покривката с големите си ръце, и така се бе отнесъл в необятния отвъден свят на алкохолика.

После в сивата тишина изведнъж осъзнах, че не чувам никакъв звук. Неравномерното дишане на пиян до несвяст — полуухъркане, полумърморене. Вслушах се — о, много внимателно. Нямаше го — дишането. Той изобщо не издаваше никакъв звук там, проснат на онова високо легло.

Ала не това ме накара да вляза в стаята като пантера — приклекнал, с безшумни стъпчици, задържал собствения си дъх. Накара ме нещо, което бях съзрял, но не бе стигнало до съзнанието ми — левият му безименен пръст. Странен беше: с един сантиметър по-дълъг от средния пръст до него, а трябваше да е с един сантиметър покъс. Пък той беше с един сантиметър по-дълъг. Впечатлението за допълнителна дължина се създаваше от съсирана капка кръв.

Бе се спуснала чак от гърлото му — безшумна, непреклонна, и бе направила тази странна втвърдена капка.

Беше мъртъв, и явно от часове.

4

Затворих вратата на гостната — много възпитано, доста внимателно, като стар семеен свещеник, който се оттегля в скривалището си по време на антикатолически преследвания.

После се прокраднах и затворих френските врати. И като затворих, сигурно частица от аромата на рози и праскови се бе промъкнал вътре и присмехулно се бе бълснал в мен.

Тя бе седнала удобно в нисък стол, пушеше цигара — не особено умело, облегнала светлорусата си глава върху възглавничка. Очите и... не знам какво имаше в очите. Достатъчно беше и онова, което вече бях видял в тях.

— Къде е пистолетът? Трябва да е в ръката му.

Гласът ми беше остър, но не силен — нямаше нужда да се чува из цялата къща. Но у мен вече не бе останало нищо от нежната английска сивота.

Тя се усмихна едва-едва и посочи към един от онези странни, стъпили на несигурни крачета издължени мебели, които понякога имат чекмеджета, но всъщност се използват за емайлирани чашки за чай и големи чаши със златен надпис: „Подарък от Бонъор Регис“, или някой си там, и отдолу герб.

Точно този бюфет, или каквото беше там, имаше едно чекмедже с резбована фасада, което издърпах с усилие и раздрънkah всички позлатени чаши.

Беше вътре, върху лист розова хартия и до салфетка с ресни. Револвер „Уебли“. Невинен като нож за риба.

Наведох се и го помирисах. Усетих тежката миризма на барут. Не пипнах пистолета — още не.

— Значи си знаела — казах. — Знаела си през цялото време, докато съм се правил на смахнат глупак. Знаела си, докато сме пили чая. Знаела си, че лежи там проснат на леглото. И кръвта му капе ли капе — бавно, бавно, бавно, — мъртвите също кървят, но бавно — от

раната в гърлото надолу по ризата, по ръката, по дланта и накрая по пръста. Знаела си през цялото време.

— Този звяр — каза тя със съвършено спокоен глас. — Този боклук. Имаш ли представа на какво ме е подлагал?

— Добре — вдигнах ръка. — Разбирам. И аз не си падам по такива като него. Но някои неща са задължителни. Пистолетът изобщо не трябваше да се пипа. Сигурно е изглеждал много добре там, където си е бил. Сега вече си го пипала. За пръстови отпечатъци си чуvalа, нали?

Не говорех като на дете, не бях и саркастичен. Просто обяснявах, в случай че не ѝ беше ясно. Беше изгасила цигарата, без да забележа движението. Успяваше да прави така. Сега седеше съвсем неподвижна, отпусната ръце на облегалките на стола, слабичка, затворена в себе си, нежна като зората.

— Била си сама тук — казах. — Станало е, когато старата Беси е била навън. Никой не е чул изстрела или ако са го чули, просто са помислили, че е от ловна пушка.

Тогава тя се засмя — нисък, възторжен смях, смях на жена, стушена сред възглавниците на голямо легло с балдахин.

Докато се смееше, чертите на шията ѝ леко се изостриха. Така си и останаха, видях го.

— Защо се тревожиш за всичко това? — попита тя.

— Трябваше да ми кажеш веднага. Какво е толкова смешно? Да не мислиш, че вашите английски закони са смешни?... И се качи горе и отвори вратата — ти беше нали? Да не би да си тръгна, без да разбера? Защо?

— Обичах те — каза тя. — Някак си. Аз съм студена жена, Джон. Знаеше ли, че съм студена жена?

— Подозирах, но не стигнахме дотам, че да ми влиза в работата. Не отговаряш на въпроса ми.

— Е, да, друга ти влезе в работата.

— Това беше преди хиляда години. Преди десет хиляди. По времето на фараоните. Изгнило на прах под древен покров. А това там — вдигнах нагоре изпъннатия си пръст — е сега.

— Красиво е — въздъхна тя. — Хайде да не превръщаме красивата трагедия в евтина сензация. — Тя нежно погали тънката си деликатна шия. — Ще ме обесят, Джон. В Англия бесят.

Впих поглед в нея с очите, които имах, и с това, което беше в тях.

— Преднамерено — каза тя хладнокръвно. — Със съответния формализъм. И едва доловими угризения. А директорът на затвора ще бъде с безупречни ръбове на панталона, изгладени преднамерено, внимателно и хладнокръвно — точно както аз застрелях мъжа си.

Продължавах да дишам, колкото да не загина от задушаване.

— Преднамерено ли? — ненужен въпрос, знаех.

— Разбира се. От месеци го планирам. Днес беше малко по-груб от обикновено. Онази жена в Лейквю съвсем му срина самоуважението. Унизи го. Винаги се е държал гадно. И аз направих каквото направих.

— Но нали го търпеше?

Тя кимна. А аз чух странно щракване — звук, който може да се чуе само на едно място. Люшна се закачулен силует. Много леко се залюля, сред студена светлина, увиснало на дълъг, елегантен врат, скрит под качулка.

— Не — задъхах се аз. — Никога. Лесно е. Ще правиш ли каквото ти кажа?

Тя стана — с едно-единствено плавно движение, и дойде до мен. Прегърнах я. Целунах я. Докоснах косата ѝ.

— Моят рицар — прошепна тя. — Моят красив рицар с лъскави доспехи.

— Как? — попитах аз, сочейки към чекмеджето с пистолета. — Ще изследват ръката му за барутни нитрати. Това е газ, който изтича след произвеждане на изстрел — остава в кожата известно време и влиза в химическа реакция. Трябва да решим този проблем.

Тя ме погали по главата.

— Ще го намерят, любов моя. Ще намерят газа, за който говориш. Сложих пистолета в ръката му и го държах така, докато го утешавах, сложила пръст върху неговия. Толкова беше пиян, че изобщо не разбра какво прави.

Продължаваше да гали косата ми.

— Моят красив рицар с лъскави доспехи.

Аз вече не я прегръщах; тя ме прегръщаше. Напънах мозъка си, бавно, бавно. Докато ме заболя черепът.

— Може да не останат доволни от изследването — отбелязах. — И може да поискат да изследват и твоята ръка. Значи трябва да

направим две неща. Слушаш ли ме?

— Моят красив рицар! — Очите ѝ блестяха.

— Трябва да си измиеш ръката с добър, твърд сапун за пране и с гореща вода — дълго ще търкаш. Може да те заболи, но продължавай колкото издържиш, без обаче да си сваляш кожата. Ще личи. Сериозно говоря. Важно е. Другото нещо е аз да замина с пистолета. Това ще им обърка работите. Изследването за следи по кожата се прави до четирийсет и осем часа след изстрела, мисля. Разбираш ли?

Тя пак повтори същите думи, по същия начин и очите ѝ светеха със същия блясък. Ръката ѝ продължаваше да ме гали по косата все така нежно и бавно.

Не я мразех. Не я и обичах. Просто трябваше да направя необходимото. Взех пистолета и розовата хартия под него, защото беше изцапана със смазка. Вгледах се внимателно в дъното на чекмеджето. Дървената плоскост изглеждаше чиста. Прибрах пистолета и хартията в джоба си.

— Ти не спиш в една стая с него — продължих да ѝ набивам в главата. — Пил е, заспал е. Нищо ново, нищо, което да те развлнува или разтревожи. Чула си изстрел, разбира се, горе-долу в съответното време, но не съвсем точно, недей и да увърташ много. Помислила си, че стрелят с пушка в гората.

Тя ме хвана над лакътя. Трябваше да я погаля по ръката. Очите ѝ го искаха.

— Била си отвратена от пиянството му. Случвало се е често така, че днес просто ти е дошло до гуша и си решила да не му обръщаш никакво внимание. Чак до сутринта. Тогава старата Беси...

— О, не Беси — красиво се примоли тя. — Не горката стара Беси.

Би могла лесно да разчуства някого, но мен не можа. Насочих се към вратата.

— Най-важните неща са да си измиеш ръката, но без да я разраняваш, и аз да изчезна с пистолета. Ясно ли е всичко?

Тя ме сграбчи отново — пак така буйно, пак така нескопосано.

— А след това...?

— А след това... — въздъхнах замечтано срещу ледените ѝ устни.

Освободих се от примката на ръцете ѝ и напуснах къщата.

5

Почти три седмици успях да остана далеч от полицайите (или пък те ме оставиха). Доста добро постижение за аматьор, при това в малка и подредена страна като Англия.

Зарязах автомобила си късно през нощта в най-затънтената гора, до която успях да стигна със загасени фарове. Изглеждаше ми на хиляди брулени от вятъра километри от каквото и да било населено място. Не беше толкова далече, разбира се. Мъкнах си куфара по безкрайни английски пейзажи, през мрака, през ливади с дремещ по тях добитък, покрай смълчани села, в които една лампа не светеше — поне малко да стопли нощта.

Озовах се на железопътна гара, не прекалено рано, и се качих на влак за Лондон. Знаех къде да отида — в къщичка под наем в Блумсбъри, северно от Ръсел Скуеър, в която никой не беше какъвто би трябвало да е или какъвто искаше да е, а и никой не даваше пет пари, най-малко повлеканата, която се наричаше хазяйка.

Закуска — студен, мазен бъркоч, поднесен на таблица пред вратата. Обяд — бира, хляб и сирене чедър — ако искаш. Вечеря — ако си от тия, дето вечерят — излизаш да си я търсиш навън. Ако се прибереш късно през нощта, бледоликите призраци на Ръсел Скуеър те преследват, пълзейки там, където някога са били железните перила, с болката на тяхното „Слушай, скъпи“, със спомена за стиснатите им устни, сдъвкани отвътре, големите им кухи очи, в които един свят вече бе мъртъв.

В квартираната имаше мъж, който свиреше Бах, малко повече и малко по-високо, отколкото трябва, но пък го правеше от сърце.

Там живееше и самотен старец с деликатно лице и порочно съзнание. Имаше и двама млади педерасти, които се мислеха за актьори.

Много скоро ми писна от всичко това. Купих си раница и тръгнах да обикалям Девъншир. Писаха за мен във вестниците, разбира се, но не бях новина номер едно. Не бях сензация, нямаше неясно копие от

снимката ми в паспорта, на която да изглеждам като продавач на арменски килими, страдащ от зъбобол. Само незабележимо съобщение, че съм в неизвестност; описание: възраст, ръст, тегло, цвят на очите, американец, за когото се смята, че би могъл евентуално да помогне на полицията с ценна информация. Публикувана беше и кратка биографична справка за Едуард Крандол — не повече от три реда. Той не беше важен за тях. Обикновен заможен човек, който взел че умрял. Бяха съобщили, че съм американец, и това решаваше проблема. Акцентът ми беше доста добър за Блумсбъри — изпробвах го. За провинцията щеше да бъде още по-добър.

Настигнаха ме в Чагфърд, близо до границата на графство Дартмуър. Пиех чай, разбира се — пансионер във фермерска къщичка, писател, дошъл от Лондон да си почине малко. Приятни обноски, но не особено приказлив. Любител на котки.

Имаше две дебели котки — черна и бяла — които също като мен много обичаха сметана. Котките и аз заедно си пиехме чая. Беше мрачен следобед — сив като затворнически двор в ден за изпълнение на смъртни присъди. Ниско над жилавия жълт прищип, покрил мочурищата, се стелеха облачета мъгла.

Появиха се двама-полицай Тресидър, местен, макар и с корнуолско име, и човек от Скотланд Ярд. Този беше врагът. Местният полицай просто седеше в един ъгъл и униформата му смърдеше.

Другият беше някъде около петдесетте, добре сложен — те там са все такива — с червендалесто лице — офицер от Гвардията без убийствения безмилостно безразличен глас. Беше спокоен, тих и симпатичен. Остави шапката си в далечния ъгъл на масата и вдигна черната котка.

— Радвам се, че ви заварихме в къщата, сър. Инспектор Найт от Скотланд Ярд. Накарахте ни доста да потичаме, за да заслужим заплатите си.

— Ще пиете ли чай? — попита. Отидох да дръпна звънеца и се облегнах на стената. — Ще пиете ли чай...с убиец?

Той се засмя. Полицай Тресидър не се засмя. Лицето му не изразяваше нищо, само дето чертите му сякаш бяха изписани от острия вятър над мочурищата.

— С удоволствие — но за онова другото няма да говорим сега, ако нямаете нищо против. Все пак да ви поуспокоя малко — никой не е

загазил особено сериозно във връзка със случая.

Трябва доста да съм пребледнял. Той скочи към бутилка с уиски, оставена на мраморната полица над камината, сипа малко в чаша — и всичко с бързина, с каквато не бих си и помислил, че може да се движи такъв голям мъж. Поднесе ми чашата пред устата. Отпих голяма глътка.

Една ръка ме опира — старателна като клюн на колибри и също толкова остра и усърдна.

Захили се.

— Ще си го получите — обещах аз. — Само че просто не го нося, когато пия чай.

Полицаят си изпи чая във въгъла, а офицерът от Скотланд Ярд — на масата, с черната котка в скута. Йерархията си е йерархия в края на краишата.

Върнах се с него в Лондон още същата вечер.

И нищо не се случи — абсолютно нищо.

Бяха изиграни и го знаеха, но като истински англичани — губеха така, все едно печелеха. Външно ги интересуваше защо съм взел пистолета. Защото тя бе допуснала глупостта да го пипне и това ме бе изплашило. О, да, разбирам. Но щеше да е много по-добре... нали разбирате, Короната... — когато разследването се отлага по молба на полицията, това навежда на мисълта, че нещо не е наред, не мислите ли? Точно така мислех и много се разкрайвах.

Това беше на повърхността. А онова, което беше отдолу, го видях зад студените сиви каменни стени на очите му. Идеята им бе хрумнала твърде късно, и то по моя вина. Твърде късно се бяха сетили студените им проницателни умове за възможността мъртвият да е бил толкова пиян и толкова глупав, че да позволи на някого да сложи пистолет в ръката му, да го насочи (където той не вижда), да каже „Бум!“ и да го накара да натисне спусъка с пръст върху неговия отпуснат показалец, после да го остави да падне — без смях.

Видях Милисънт Крандол по време на следствието — жена в черно, която познавах някога, много отдавна. Не разменихме и дума. Повече никога не я видях. Сигурно е била очарователна с вечерна рокля от ефирна черна материя. Сега можеше да носи такива когато си поиска.

Веднъж видях и лейди Лейкънам — на Пикадили, до Грийн парк, разхождаше се с мъж и куче. Остави ги да продължат напред, а тя спря. Кучето май беше някаква овчарска порода, с подрязана опашка, но дребно. Здрависахме се. Изглеждаше прекрасно.

Стояхме на сред тротоара и англичаните се движеха около нас, добросъвестни до дребнавост, както само те умеят.

Очите ѝ бяха като черен мрамор, непроницаеми, спокойни.

— Много мило от твоя страна, че си ме подкрепила — казах аз.

— Нищо не ми струваше, скъпи. Прекарах си страхотно с помощник- комисаря на Скотланд Ярд. Цялата стая направо плуваше в уиски и сода.

— Без теб сигурно щяха да се опитат да го лепнат на мен.

— Довечера — изстреля тя думата бързо и делово, — за съжаление съм заета. Но утре... Отседнала съм в „Клариджис“. Ще се обадиш ли?

-Утре — повторих аз. — О, непременно. (Напусках Англия на сутринта.) Значи си го прегазила с Ромео. Знам, че се държа нахално, но... защо?

И това ставаше на Пикадили, до Грийн парк, докато пешеходци внимателно ни заобикаляха отвсякъде.

— Така ли съм направила? Боже, колко отвратително съм постъпила. Не знаеш ли защо? — запита тя, спокойна като парка до нас.

— Разбира се — пробвах се аз. — Мъжете като него често правят тази грешка — да си мислят, че притежават всяка жена, която им се усмихва.

Дивият парфюм на кожата и достигна до мен, сякаш го довя пустинен вятър от хиляди километри разстояние.

— Утре — повтори тя. — Към четири. Даже няма нужда да се обаждаш по телефона.

— Утре — изльгах аз.

Зяпах след нея, докато се скри от погледа ми. Стоях неподвижен, абсолютно неподвижен. Англичаните ме заобикаляха, все едно бях паметник или китайски мъдрец, или пък кукла от дрезденски порцелан с човешки размери.

Съвсем неподвижен. Студен вятър повдигна листа и късчета хартия и ги подгони през позавехналата вече трева на Грийн парк, през спретнатите алеи, през високия бордюр на тротоара и ги захвърли на Пикадили.

Стоях там май цяла вечност, без да ме е грижа за нищо. Нямаше за какво да се грижа.

Книгата е непълна.

Издание:

Реймънд Чандлър. Пълна колекция разкази, том 5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.